
CÂȘTIGĂTORUL
PREMIULUI NEWBERY
AVI
PORTRETUL FANTOMEI
CORINT JUNIOR

+10 ani

Laureat al premiului Newbery, Avi născoceşte o poveste înfricoşătoare şi plină de suspans despre o fantomă care trebuie împiedicată să ducă la îndeplinire o răzbunare cumplită.

În anul 1872, în New York, Horace Carpetine, un băiat învăţat să creadă în ştiinţă şi raţiune, este ucenicul unui fotograf pe nume Enoch Middleditch. Horace consideră că viitoarea sa meserie este o artă ştiinţifică, dar când îşi face apariţia o persoană din înalta societate, doamna Frederick Von Macht, încep să se petreacă lucruri ciudate.

Prima fotografie a lui Horace dezvăluie o imagine înspăimântătoare: chipul fiicei decedate a soţilor Von Macht, Eleonora.

Pegg, servitoarea de culoare a familiei Von Macht, îi destăinuie băiatului adevărul despre cine *era* cu adevărat Eleonora şi cum a murit aceasta. Deveniţi prieteni, Pegg şi Horace îşi dau curând seama că fotografiile înfăţişează atât imaginea, cât şi fantoma Eleonorei, care se întoarce ferm hotărâtă să-i pedepsească pe cei care i-au făcut rău.

Bogată în detalii şi plină de magia celor dintâi fotografii din istorie, *Portretul fantomei* este o poveste a umbrelor care, vizibile sau invizibile, pândesc în preajma noastră.

AVI

PORTRETUL FANTOMEI

AVI

PORTRETUL FANTOMEI

Traducere de Sorin Voinea

CORINT JUNIOR

Pentru Walter Dean Myers
Mulţumiri speciale lui Arlene Robillard,
care mi-a arătat calea

UNU

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ DE OCTOMBRIE a anului 1872, New Yorkul era atât de încețoșat și plin de fum negru, încât de-abia puteam întrezări trotuarul de vizavi. Cu toate astea, îmi vedeam sârguincios de sarcina de a mătura micuța noastră curte, în care era o firmă pe care scria:

ENOCH MIDDLEDITCH
FOTOGRAF MONDEN

Ridicându-mi întâmplător privirea, am fost surprins să văd la portița noastră de fier o fată de culoare ce părea să fi apărut din ceață. Îmbrăcată în haine negre de bumbac, specifice slujnicelor, purta pe cap o bonetă albă, de sub care îi ieșea o șuviță cârlionțată. Deși se vedea clar că era servitoare,

avea o postură dreaptă, chiar mândră, şi nu arăta câtuşi de puţin respectuoasă. Fata părea să aibă tot paisprezece ani, la fel ca mine, dar chipul fin, rotund şi smead îi era complet impasibil, iar ochii îi luceau cu o intensitate pătrunzătoare.

Prima oară am crezut că se uita la mine, însă mi-am dat apoi seama că atenţia îi fusese atrasă de semnul din curte.

— Te pot ajuta cu ceva? am întrebat-o.

— Tu cine eşti? răspunse ea, îndreptându-şi privirea spre mine.

Întrebarea directă a fetei mă luă prin surprindere.

— Ucenicul domnului Middleditch, i-am zis.

— Face portrete?

— Portrete, cărţi de vizită şi tablouri.

— Stăpâna mea, doamna Frederick Von Macht, doreşte un portret.

— Ai nimerit exact la locul potrivit.

— Bun, spuse fata, atunci va veni mâine, la ora două.

Deşi surprins de îndrăzneala ei, i-am zis că-i voi transmite acest lucru angajatorului meu, căci afacerile nu mergeau deloc bine şi ştiam că domnul Middleditch nu avea nicio treabă importantă.

Salutându-mă scurt din cap, fata se întoarse şi dispăru în ceaţă la fel de iute şi de misterios cum apăruse.

Nu doar că m-am întrebat cine era şi de unde venea acea făptură ciudată, dar nici n-am fost sigur dacă să o cred sau nu. Ştiind însă că ar fi fost bine pentru noi ca stăpâna ei să vină la o şedinţă foto, am lăsat la o parte toate îndoielile şi m-am grăbit să-i spun domnului Middleditch că avea un client.

Totuşi, era ceva ce mă nelinişte atât de mult, încât pur şi simplu nu mi-o puteam scoate din minte. Să fi fost felul în care apăruse şi dispăruse în ceaţă? Să fi fost tonul vocii? Sau să fi fost intensitatea privirii?

Acestea fiind spuse, trebuie să recunosc că nimic din înfăţişarea fetei nu prevestea evenimentele extraordinare ce aveau să urmeze.

DOI

NUMELE MEU ESTE HORACE CARPETINE. M-am născut în oraşul New York, unde mi-am şi petrecut tinereţea. Am trăit ani frumoşi acolo, deşi în vremea copilăriei mele s-a iscat marea revoltă naţională cunoscută sub numele de Războiul Civil. Vă asigur însă că n-a fost nimic civil în acel conflict — sau, cel puţin, nu în New York.

Tatăl meu, un bărbat scund, îndesat şi chel, era ceasornicar şi răspândea mai mereu un miros vag de ulei mineral fin. Era un susţinător înflăcărat al aboliţionismului* şi al republicanilor radicali, dar şi al adepţilor lui Abraham Lincoln şi al ideilor politicianului şi fondatorului ziarului *New York Tribune,* Horace Greeley. De fapt, numele meu de botez l-am primit după prenumele domnului Greeley.

* Mişcare politică apărută în SUA, care urmărea desfiinţarea sclaviei negrilor. (n. red.).

Fiind un mare partizan al ştiinţei, tata considera că superstiţiile nu sunt altceva decât nişte baliverne. Orice apariţie neobişnuită, spunea el, avea cu siguranţă o explicaţie logică şi toate întâmplările de acest gen trebuiau analizate în lumina raţiunii.

Mama era croitoreasă de rochii de gală şi lucra acasă pentru o creatoare de modă care îşi spunea Madam D'Arco.

Aveam un frate mai mare şi o soră şi mai în vârstă, pe nume Harriet (botezată după scriitoarea Harriet Beecher Stowe*), care şi-a găsit bunăstarea măritându-se cu un funcţionar vamal, domnul Toby McClain, şi care mă făcuse deja unchi până la momentul în care începe povestea mea.

Fratele meu, John (botezat după John Brown, un aboliţionist martir), lucra deja în ceasornicăria tatălui meu şi era menit să-şi aleagă aceeaşi profesie.

Eu, fiind cel mai mic dintre ei, am fost crescut în multe privinţe ca unic copil al familiei şi am locuit cu părinţii mei într-un apartament de la etajul al treilea, pe strada Mulberry, în Manhattan. Fiind ager la minte, până să împlinesc paisprezece ani eram deja destul de vorbăreţ, ştiam să citesc şi mă pricepeam binişor la aritmetică şi la geometrie. Tatei îi făcea o deosebită plăcere să mă atragă în ceea ce el numea „dezbateri filosofice", când argumentam pe tema unor întrebări de genul: „Ce este adevărul?" sau „Ce-i mai util în epoca modernă, raţiunea sau credinţa?".

La drept vorbind, tatei îi plăcea să se laude cu ideea că eram un exemplu printre adolescenţii erei industriale. În

* Harriet Beecher Stowe (1811 – 1896), scriitoare americană cunoscută mai ales ca autoare a „Colibei unchiului Tom", ce descrie viaţa sclavilor afro-americani (n. red.).

definitiv, la şcoală obţinusem premii la matematică şi la ştiinţe aplicate, iar unul dintre modelele mele era renumitul inginer autodidact John Ericsson.

După ce-am terminat şcoala, a trebuit să-mi găsească o meserie potrivită. Astfel, având în vedere îndemânarea şi preferinţele mele, tata a hotărât să mă îndrepte spre o profesie de natură ştiinţifică. Întâmplarea a făcut ca unul dintre clienţii tatei să cunoască un fotograf pe nume Enoch Middleditch, care avea nevoie de un băiat căruia să-i ofere găzduire şi care să-i fie ucenic.

În acea perioadă, deşi fotografiile erau foarte răspândite, puţini erau cei care puteau explica procesul de producere. Fotografia necesita cunoştinţe temeinice de mecanică, fizică şi chimie.

Imaginile fotografice erau considerate cât se poate de veridice, deoarece redau însăşi realitatea.

— Or fi picturile frumoase, dar ele reprezintă doar ideile artiştilor, argumenta uneori tata. În schimb, fotografia relevă realitatea, îmi zicea el, arătându-mi daghereotipul* bunicului de pe perete. Uite, acolo este chiar el!

Întrebându-l despre domnul Middleditch, tata mi-a zis:

— Este un fotograf de succes şi e destul de înstărit.

— De unde ştii?

— Chiar el mi-a spus şi mi s-a părut un tip cât se poate de sincer.

---

* Imagine obţinută printr-un procedeu care presupunea fixarea acesteia cu ajutorul unei camere obscure pe o placă de cupru argintată, sensibilizată cu vapori de iod (n. red.).

Lucrurile au fost curând aranjate. În schimbul uceniciei mele la domnul Middleditch urma să primesc cazare, masă şi, ceea ce era cel mai important, instruire în ştiinţa fotografiei.

Aşa am început un nou capitol al vieţii, luând cu mine toată dragostea mamei, idealurile tatei şi cadoul lor de despărţire, o copie a cărţii doctorului J. Towler:

RAZA DE SOARE ARGINTIE
MANUAL TEORETIC ŞI PRACTIC
DE
TEHNICĂ FOTOGRAFICĂ ŞI
EFECTE DE POLARIZARE
Şi a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!" Şi a fost lumină.

Când mi-a dăruit cartea, tata m-a asigurat că, în ciuda citatului biblic de pe copertă, cele trei sute patruzeci şi nouă de pagini conţineau doar informaţii pur ştiinţifice.

Astfel, pe întâi martie 1872, am plecat de acasă şi m-am mutat la domnul Middleditch, pe deplin hotărât să devin nici mai mult nici mai puţin decât cel mai bun fotograf din această lume — pentru că pe celelalte nu le luam în calcul.

TREI

MIDDLEDITCH ERA NUMELE SĂU ADEVĂRAT şi, după cum susţinea chiar el, era de origine englezească*. Ciudăţenia acestuia îi producea însă o plăcere deosebită; spunea că datorită acestui fapt oamenii îl ţineau minte mai uşor. În lumea fotografilor, unde abundă atât amatorii, cât şi profesioniştii, era esenţial să fie remarcat.

Domnul Middleditch închiriase întreg parterul unei case obişnuite din gresie aflată în cartierul Greenwich Village din Manhattan, pe strada Charlton, la numărul 40. Camerele erau joase şi întunecoase, dar, având în vedere că producerea imaginilor fotografice presupune semiobscuritate, acest lucru era în fapt un avantaj.

Salonul din faţă era amenajat ca sală de recepţie pentru clienţi. În cea de-a doua cameră făcea fotografiile, iar într-o

* *Middleditch*, aproximativ „şanţ median" (n. trad.).

a treia, unde mirosea puternic a chimicale, îşi ţinea echipamentul cu ajutorul căruia procesa plăcile fotografice.

În spatele acestor încăperi se afla un mic spaţiu de locuit, unde era amenajat dormitorul său şi un fel de bucătărie unde dormeam eu, pe un pat îngust. Sub el mi-am depozitat o valiză marinărească veche, în care îmi ţineam niscaiva lucruri personale, câţiva bănuţi şi cartea „Raza de soare argintie".

Intrarea se făcea prin curtea din faţă, unde firma care îl proclama pe domnul Middleditch fotograf „monden" avea mare priză la snobii newyorkezi. Însă odată ce m-am stabilit pe strada Charlton, am descoperit că afacerile domnului Middleditch nu erau deloc înfloritoare şi, în plus, exagerase serios în privinţa bogăţiei şi poziţiei sale sociale. Cu toate că îşi câştiga cu greu existenţa, spunea că nu-i pasă câtuşi de puţin, susţinând că este un *artist* şi pronunţând cuvântul cu accent franţuzesc.

Drept să spun, domnul Middleditch era cam leneş. Cu toate acestea, era un profesor bun şi foarte dornic să-mi împărtăşească secretele artei fotografice. Sunt însă convins că nu făcea acest lucru din generozitate, ci doar ca să muncească mai puţin, iar eu, mai mult.

Astfel, pe lângă sarcinile de a mătura, a şterge praful şi a peria haine, am învăţat o mulţime de lucruri despre obturatoare, viteze de expunere şi alte informaţii esenţiale în lumea fotografiei. Buricele degetelor îmi erau mai tot timpul înnegrite de la soluţiile chimice, la fel ca cele ale unui fotograf veritabil.

În primele luni, lucrurile au decurs bine şi, în scurt timp, ştiam deja să montez aparatele de fotografiat, să reglez obiectivele şi să pregătesc plăcile fotografice, atât pe cele negative, cât şi pe cele pozitive.

În răstimpul în care îmi vedeam de îndatoririle mele, domnul Middleditch îşi făcea de lucru conversând cu ocazionalii săi clienţi, pentru a le intra „pe sub piele", după cum se spune.

Un lucru la care angajatorul meu se pricepea foarte bine era acela de a profita de orice situaţie. Astfel, în timp ce pregăteam plăcile fotografice umede, el îşi petrecea timpul aranjându-şi teatral clienţii.

„Mi-aş dori să vadă întreaga lume cât sunteţi de frumoasă" era fraza lui standard pentru femei. Bărbaţilor le spunea: „Domnule, trebuie să vă imortalizăm neapărat demnitatea şi tăria de care daţi dovadă".

După ce-şi linguşea clienţii, domnul Middleditch se apleca pe sub pânza neagră ce acoperea camera obscură şi apăsa băşica umflată cu aer care declanşa diafragma aparatului. Imediat ce termina de fotografiat, se ridica şi îşi relua conversaţia, în timp ce eu mă ocupam de sarcina mult mai dificilă de developare a plăcii fotografice de sticlă.

Eu n-am folosit niciodată aparatul, căci domnul Middleditch insista să facă doar el acest lucru. Era o chestiune de onoare, în vreme ce mie îmi provoca doar frustrare. Când îl întrebam când voi avea voie s-o fac, îmi răspundea: „Ai răbdare, Horace, toate la timpul lor".

Un astfel de răspuns nu făcea însă decât să-mi mărească dorinţa de a face fotografii.

În definitiv, cum aş fi putut deveni fotograf dacă nu declanşam eu însumi obturatorul?

Când ocazia a apărut în sfârşit, nici prin cap nu mi-a trecut la ce rezultat avea să se ajungă!

PATRU

Doamna Frederick Von Macht a sosit exact la ora două. Auzind ciocăniturile în uşă, domnul Middleditch o zbughi imediat la locul său de lucru, pentru a lăsa impresia că avea treabă, iar eu m-am dus să-i deschid.

Doamna Von Macht era o femeie înaltă şi foarte dichisită, îmbrăcată complet în negru. Într-adevăr, în acele vremuri, negrul era o culoare preferată atât de bărbaţi, cât şi de femei, dar veşmintele ei de mătase erau de-o eleganţă aparte. Peste fusta lungă până la pământ care îi acoperea complet pantofii lăcuiţi purta o jachetă la modă, cu guler înalt şi mulată perfect pe talia-i subţire. Mâinile îi erau acoperite de o pereche de mănuşi negre din piele de căprioară, iar pălăria îi era decorată cu pene negre. Într-o mână ţinea o poşetă mică de damă, împodobită cu mărgele negre ca pana corbului.

Chipul îi era destul de atrăgător, cu doi ochi cafenii ce păreau să exprime o durere foarte adâncă. Obrajii îi erau palizi şi fini, fruntea îi era netedă, gura, delicată ca petalele de trandafir, iar bărbia îi era conturată armonios. Părul lung şi negru şi-l pieptănase pe spate şi şi-l strânsese la ceafă într-un coc perfect, fără un singur fir răzleţ. Am simţit că răspândea un parfum vag de liliac.

Pe scurt, după ce-am cântărit-o din priviri mi-am dat seama că aveam în faţă o femeie demnă şi foarte atrăgătoare, o femeie impozantă şi pe deplin stăpână pe ea însăşi. Mai mult decât atât, îşi făcuse apariţia într-o trăsură cu vizitiu, trasă de o minunăţie de armăsar.

Îmi era clar că doamna Van Macht era bogată, dar panglica neagră pe care o purta la braţul stâng îmi dădea totodată de înţeles că ţinea doliu — şi o făcea cu deosebit fast.

O însoţea şi fata care îi era servitoare, dar nu i-am acordat prea multă atenţie, deoarece nu avea nicio însemnătate pentru afacerea noastră cu doamna Von Macht.

— Doamnă, vă rog, intraţi, i-am zis. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt doamna Frederick Von Macht, îmi răspunse ea pe un ton clar, dar blajin. Am o întâlnire cu domnul Middleditch.

— Da, doamnă, i-am spus, făcând o mică plecăciune. Domnul Middleditch vă aşteaptă.

Foşnindu-şi faldurile lungi şi grele ale fustei, doamna Von Macht intră în hol, urmată imediat de slujnică.

În salonul nostru modest, două lămpi cu gaz fixate pe pereţi răspândeau o lumină caldă şi plăcută, scoţând la iveală un scaun şi o sofa verde-închis, tapisate cu o ţesătură din

păr de cal. Pe podea era întins un covoraş turcesc mic, iar o măsuţă joasă se afla în faţa canapelei. Pe tăblia măsuţei era un album cu fotografii, iar pe perete, câteva portrete în rame ornate.

Trebuie să menţionez că pozele nu erau făcute de domnul Middleditch — amănunt pe care, bineînţeles, nu-l dezvăluia niciodată clienţilor săi.

— Vă rog, luaţi loc, am invitat-o. Îl voi chema numaidecât pe domnul Middleditch. Momentan lucrează la nişte plăci fotografice.

Nu era adevărat, însă aşa fusesem instruit să spun.

— Mulţumesc, mi-a zis femeia, aşezându-se şi scrutând încăperea dintr-o privire, odihnindu-şi palmele micuţe şi delicate în poală.

Slujnica rămase lângă ea, ţinându-şi privirea aţintită în podea.

Intrând grăbit în studio, l-am găsit pe domnul Middleditch aranjându-şi meticulos cravata. Odată mulţumit de rezultat, îşi dădu părul cu pomadă şi îşi netezi cu briantină mustaţa de care era foarte mândru.

De statură medie şi ţanţoş ca nimeni altul, domnul Middleditch era destul de îndesat — cu braţe groase, mâini mari şi piept cât un butoi. Părul gălbui şi lung îi era pieptănat pe spate, peste guler. Chipul îi era rotund ca o minge, iar trăsăturile — ochi depărtaţi, nas borcănat şi buze ţuguiate — păreau lipite cu clei, în vreme ce mustaţa deasă arăta elegant. Era îmbrăcat cu smochingul său negru cel mai bun, pe care şi-l asortase cu o pereche de pantaloni în carouri şi ghete lăcuite.

— A sosit doamna Von Macht, l-am anunţat.

— Cum e? întrebă el în şoaptă.

După ce i-am descris-o, am adăugat:

— E în doliu.

— Perfect!

— De ce?

— Horace, o femeie frumoasă, când mai este şi în doliu, îmi stârneşte emoţii care mă trezesc la viaţă. Ce crezi, e bogată?

— A venit cu propria ei trăsură şi are şi slujnică.

— Frumoasă, bogată şi în doliu — mai mult decât perfect!

Pe chip îmi apăruse probabil o obiecţie la auzul sentimentelor nutrite de angajatorul meu, căci acesta adăugă:

— Horace, avem nevoie de bani. Să-mi ţii pumnii, continuă el, făcându-mi ştrengăreşte cu ochiul şi păşind în camera din faţă.

L-am urmat numaidecât şi, chiar dacă am păstrat distanţa, am fost martor la tot ce s-a discutat.

Domnul Middleditch se apropie foarte respectuos, cu umerii uşor plecaţi şi ţinându-şi palmele împreunate la piept — ca un cioclu.

— Doamnă Von Macht, şopti el, eu sunt domnul Middleditch — fotograful. Vă mulţumesc că onoraţi cu prezenţa modestul meu atelier. Sunt întru totul la dispoziţia dumneavoastră, încheie el, făcând o mică plecăciune.

Femeia îl măsură cu răceală din priviri şi, aparent mulţumită, îi spuse:

— Domnule Middleditch, mă bucur să vă cunosc. Vă rog, luaţi loc, continuă ea, cu prestanţa unei persoane obişnuite să dea ordine.

Domnul Middleditch se conformă supus şi se apleca uşor spre ea.

— Doamnă, cu ce vă pot fi de folos?

— Domnule Middleditch, am o rugăminte ce poate părea uşor bizară, dar este, vă asigur, o doleanţă sinceră, răspunse ea cu glas tremurat, de parcă un val de emoţii clocotea sub suprafaţa înfăţişării demne şi hotărâte.

— Stimată doamnă, sunt onorat să am ocazia de a vă îndeplini dorinţele.

Doamna Von Macht inspiră adânc şi, făcându-şi curaj, începu să povestească:

— În luna mai, fata mea — Eleonora, în vârstă de numai treisprezece ani — a... încetat din viaţă.

— Îmi pare sincer rău, şopti domnul Middleditch.

— Scarlatina a răpus-o, continuă ea după ce-şi mai reveni. Totul s-a petrecut foarte repede. A fost o tragedie. Eleonora era o fetiţă blondă încântătoare. Am iubit-o enorm — la fel şi tatăl ei. Domnule Middleditch, adevărul fie spus, Eleonora era un înger în viaţă, aşa cum trebuie să fie şi... după moarte.

În timp ce doamna Von Macht vorbea, servitoarea se mişcă uşor şi îmi atrase atenţia. Spre marea mea surpriză, fata clătina uşor din cap, de parcă ar fi vrut să contrazică spusele femeii. Apoi, dându-şi seama că mă uitam la ea, fata se opri şi îşi coborî privirea.

— Fiindu-i o mamă atât de iubitoare, n-am nicio îndoială că aşa este, murmură domnul Middleditch, care nu observase mişcările fetei.

— Am înmormântat-o, continuă femeia, în cavoul familiei, în cimitirul Brooklyn's Green-Wood.

— Un loc foarte frumos.

Îndurerată de amintiri, femeia se opri şi închise ochii, apoi, trăgând adânc aer în piept, îşi ridică privirea şi întrebă:

— Domnule Middleditch, credeţi în viaţa de apoi?

Luat prin surprindere, domnul Middleditch începu să se bâlbâie:

— Păi... mă consider cu certitudine un om... religios...

Nemaiştiind ce să spună, se opri. (În cele câteva luni de când stăteam la el, nu l-am văzut o singură dată să meargă la biserică.)

— Nu, spuse ea încetişor, privindu-l înlăcrimată, cu ochii larg deschişi. Voiam să vă întreb... Credeţi în... fantome?

CINCI

DOMNUL MIDDLEDITCH rămase pentru moment fără replică. Eu eram uluit în egală măsură.

— Ei bine... ăăă..., începu el din nou să se bâlbâie. Recunosc că n-am avut un... contact personal cu... spiritele.

Doamna Von Macht scoase din poşetă o batistă din dantelă cu margini negre şi îşi tamponă cu grijă ochii, continuând:

— Domnule Middleditch, recunosc cu sinceritate că nici eu nu sunt foarte sigură în privinţa unor chestiuni atât de profunde. Şi totuşi... dacă sunt adevărate... nu ştiu...

Ochii i se umeziră încă o dată şi păru să nu-şi mai găsească vorbele.

— Din ce mi s-a spus, continuă ea îndată ce-şi mai reveni, sufletele, spiritele sau ceea ce unii numesc acum ectoplasma persoanelor decedate zăbovesc în preajma locului de odihnă

al acestora. Simt că fiica mea, Eleonora, nu şi-a găsit liniştea, adăugă ea în şoaptă, ducându-şi o mână la inimă.

În cameră se lăsă liniştea.

— De unde ştiu asta? întrebă ea. Sufletul unei mame simte clar astfel de lucruri. Domnule Middleditch, continuă ea cu glas mai ferm, am luat hotărârea să-mi faceţi o fotografie agreabilă, pe care s-o înrămez aşa cum se cuvine şi s-o pun la mormântul Eleonorei. Apoi, dacă e adevărat ce se spune şi sufletul ei suferă de dorul mamei ei îndurerate, ei bine, atunci mă va putea vedea şi va avea parte măcar de o mică alinare în infinitatea singurătăţii ei.

Ascultând-o cum vorbea, nu aveam niciun dubiu că doamna Von Macht dădea glas tristeţii şi singurătăţii ce-i măcinau inima, sentimente pe care bănuiesc că le observase şi domnul Middleditch, căci îi spuse:

— Doamnă, vă înţeleg pe deplin dorinţa perfect rezonabilă. Sunt cu adevărat mişcat. Este o sarcină a cărei îndeplinire mă onorează.

— În definitiv, am tablouri cu Eleonora în toată casa, continuă ea, de parcă ar fi simţit nevoia să-şi justifice rugămintea. Imaginile ei mă liniştesc foarte mult şi nu văd de ce nu aş face acelaşi lucru pentru sărmana mea copilă... de-acum răposată, adăugă ea, ceea ce mi s-a părut oarecum ciudat.

— Este absolut firesc, îi spuse domnul Middleditch, după care se întoarse şi îmi făcu iute cu ochiul.

Doamna Von Macht, vizibil îndurerată, îşi plecă fruntea, moment în care slujnica îi şopti ceva la ureche. Femeia consimţi din cap şi spuse:

— Tocmai ce mi s-a reamintit un lucru. Aş dori să faceţi fotografia la mine acasă, căci am speranţa ca mediul familiar al căminului să-i ofere Eleonorei şi mai multă alinare.

— O idee foarte bună, încuviinţă domnul Middleditch. Mi-ar plăcea să vă ajut, dar, din păcate, în arta fotografică plăcile trebuie procesate şi folosite cât timp sunt ude. Acesta este şi motivul pentru care majoritatea imaginilor fotografice este realizată aici, în studioul meu.

— N-aţi putea improviza un studio temporar în casa mea? întrebă femeia. V-aş rămâne îndatorată.

— Aş avea nevoie de foarte multă apă.

— Avem apă curentă în spălătorie şi v-o pot pune în întregime la dispoziţie.

— Perfect!

— Aşadar, sunteţi de acord? întrebă ea.

Domnul Middleditch reflectă pentru o clipă, după care răspunse încet:

— Mă tem că această cerinţă ridică puţin preţul...

— Costurile nu sunt o problemă, îl întrerupse femeia.

— În regulă, spuse repede domnul Middleditch. În acest caz, şedinţa noastră va dura două zile — una în care să instalăm studioul în locuinţa dumneavoastră şi să pregătim plăcile fotografice, iar cea de-a doua pentru a efectua fotografiile.

— Este foarte bine, îl încredinţă doamna Von Macht.

Din respect pentru sentimentele de tristeţe stârnite, femeia păstră împreună cu domnul Middleditch un moment de tăcere.

Deodată, spre surprinderea mea, domnul Middleditch spuse:

— Bănuiesc că fata dumneavoastră trebuie să fi fost o tânără foarte frumoasă. Se întâmplă să aveţi cumva o poză cu ea?

— Nu la mine, răspunse ea, roşind uşor. Dar, după cum vă spuneam, am acasă o mulţime de fotografii cu ea.

— Ah, fireşte!

Au stabilit apoi ca şedinţa foto să aibă loc o săptămână mai târziu, la locuinţa ei, pe Fifth Avenue. În plus, doamna Von Macht a promis că-şi va trimite trăsura cu o zi înainte, pentru a ne facilita transportul echipamentului.

Odată ajunşi la o înţelegere, doamna Von Macht se ridică, iar domnul Middleditch se grăbi să-i urmeze exemplul şi, mulţumindu-i îndelung şi făcând o serie de plecăciuni, o asigură că el şi asistentul său vor fi acolo la data promisă.

— Să mergem, Pegg, îi spuse ea slujnicei.

Înainte ca femeia să iasă, domnul Middleditch o întrebă:

— Doamnă Von Macht, dacă nu vă supăraţi, cum aţi auzit de mine?

Femeia se întoarse, înfoindu-şi faldurile rochiei.

— Domnule Middleditch, îi zise ea dulce şi clipind galeş sunt convinsă că vă cunoaşteţi bine reputaţia.

Aruncându-i servitoarei o privire, am surprins-o clătinând încă o dată din cap, în timp ce domnul Middleditch, radiind de bucurie la auzul cuvintelor femeii, îi mulţumi politicos şi o conduse la trăsură.

Eu am rămas în spate, la fel şi slujnica femeii. Aş fi dorit s-o întreb de ce clătinase din cap, dar nu ştiam cum să intru în vorbă cu ea.

Apoi, înainte să pornească spre ieşire, fata se întoarse brusc — de parcă mi-ar fi citit gândurile — şi zise privindu-mă încruntată:

— Eleonora a murit din altă cauză! Iar noi am venit aici pentru că doamna dorea să angajeze un fotograf necunoscut. Mergând pe stradă, v-am văzut întâmplător firma şi aşa v-am găsit.

Am rămas uluit locului şi n-am mai apucat să spun nimic, căci fata ieşi în acel moment din casă.

ȘASE

ÎN TIMP CE ÎNCERCAM SĂ ÎNȚELEG vorbele fetei, domnul Middleditch reveni în atelier, zâmbind larg şi frecându-şi de zor palmele dolofane.

— Horace, îmi zise el vesel, ce părere ai?

— Nu ştiu, i-am răspuns, încercând să pun totul cap la cap. E o poveste tristă.

— Fără îndoială, încuviinţă el. Dar nu te necăji. Cred totuşi că-mi poate oferi avantaje semnificative, adăugă el, aruncându-se pe canapea, întinzându-şi picioarele, punându-şi mâinile la ceafă şi continuând a rânji cu gura până la urechi.

— Ce avantaje, domnule?

— Horace, ţine minte prima lecţie: sentimentele nu au ce căuta în afaceri!

— Vreţi să spuneţi că un portret reuşit, realizat pe cale ştiinţifică, înfăţişează o persoană exact aşa cum este ea în realitate.

— Ah, nici vorbă! Mai mult decât atât.

— Mai mult, domnule?

Îndreptându-şi spatele, se aplecă în faţă şi îmi spuse:

— Horace, n-ai văzut cum era îmbrăcată? Nu i-ai văzut trăsura? N-ai auzit la ce adresă locuieşte?

— E bogată.

— Exact! Întrucât stă într-unul dintre cele mai bogate cartiere, presupun că este foarte înstărită, Horace. În plus, numele ei îmi sugerează că face parte dintr-o veche familie olandeză şi sunt sigur că au încă o avere substanţială. Iar în ceea ce priveşte cimitirul Green-Wood, unde fata ei, cum o chema...?

— Eleonora.

— ...este îngropată, ei bine, asta spune totul. Chiar zilele trecute scria în *Times* că, pentru a face parte din înalta societate, trebuie să locuieşti pe Fifth Avenue, să fii văzut în Central Park şi, fireşte, să fii înmormântat în cimitirul Green-Wood, continuă el râzând. În plus, nu uita că doamna Von Macht a venit la mine tocmai datorită reputaţiei mele.

În acel moment, gândurile mi s-au îndreptat la vorbele slujnicei, care susţinea că îl găsise pe domnul Middleditch doar pentru că stăpâna ei dorea să angajeze un „fotograf necunoscut".

— Domnule, fata mi-a spus...

— Horace, nu mă interesează opiniile servitorilor, mă opri el, fluturând din mână. Trebuie să mă gândesc cum să profit cât mai mult de această oportunitate.

Spunându-mi acestea, se ridică de pe canapea şi, debordând de energie — ceea ce era complet neobişnuit pentru el —, o zbughi iute din încăpere.

Eu mi-am văzut apoi de treburile mele, ceea ce însemna ştergerea prafului, verificarea stocurilor de soluţii chimice, curăţarea aparatului foto şi îndepărtarea petelor de grăsime de pe lentile. Speram să mă mai liniştească aceste sarcini cotidiene, căci nu puteam să-mi scot din minte vorbele doamnei Von Macht şi pe cele ale slujnicei acesteia.

Ceea ce mă nedumerea era următorul lucru: din moment ce neantul este un concept ce nu poate fi acceptat cu uşurinţă de mintea unei persoane tinere, copiii cred adesea că sfârşitul vieţii nu înseamnă dispariţie totală. Astfel, un copil învăţat să fie superstiţios acceptă fără nicio problemă ideea supravieţuirii sufletului sau, altfel spus, existenţa stafiilor.

Eu însă nu intru în această categorie, căci familia mea considera astfel de crezuri ca fiind poveşti de adormit copiii. „Morţii cu morţii, viii cu viii" spunea deseori în glumă tatăl meu. Dar, pe de altă parte, tot el m-a învăţat că, atâta timp cât credinţe de acest gen nu fac niciun rău, este de bun-simţ să le tolerăm oamenilor ignoranţa.

În acel moment mă confruntam cu un adult care credea în fantome, iar acest lucru nu-mi cădea deloc bine. În plus, mă neliniştea şi remarca domnului Middleditch, care spusese că suferinţa femeii îi poate aduce, ca să-l citez, „avantaje semnificative". Însă ceea ce mă contraria cel mai mult erau vorbele slujnicei: „Eleonora a murit din altă cauză!" Oare să nu fi auzit eu bine?

După ce-a revenit, domnul Middleditch m-a dus să luăm cina la restaurantul *O'Tooly Stridii şi Cotlete*, în partea de jos a Broadway-ului. Nu era un local pe care să-l frecventeze, deoarece, deşi nu se deosebea prea mult de o bodegă, era

destul de scump. În rarele ocazii când mergea acolo, domnul Middleditch nu mă invita şi pe mine.

În acea noapte, localul era plin de domni şi de câteva doamne care îi însoţeau. Ţinând un baston într-o mână şi o halbă sau un păhărel cu tărie în cealaltă, bărbaţii purtau cu toţii costume negre şi veste cu nasturi, iar pe cap, meloane sau jobenuri. Unii dintre ei aveau ghetre. Doamnele purtau rochii lungi, pălării elegante, ornamente ieftine din dantelă şi bijuterii.

Podeaua era acoperită cu rumeguş, iar pereţii, cu oglinzi strălucitoare, în aer pluteau nori groşi de fum de trabuc, iar damful de bere, rom şi whisky îmi irita nările. Râsetele şi hărmălaia clienţilor îmi asaltau urechile: crâmpeie de discuţii despre politică, afaceri, femei şi curse de cai, care nu mă interesau câtuşi de puţin.

După ce-a găsit un separeu într-un colţ, domnul Middleditch şi-a vârât la guler un şervet alb şi a comandat pentru el stridii şi ceva de băut, iar pentru mine, o friptură şi cidru.

La început a vorbit despre politica din New York, despre acţiunile organizaţiei centrale a democraţilor, pe care îi admira pentru abilitatea lor de a manipula plebea societăţii, şi despre republicanii radicali, pe care îi dispreţuia pentru credinţa lor în echitatea socială. În cele din urmă, a schimbat subiectul.

— Ei, tinere Horace Carpetine, îmi zise el, ştergându-şi mustaţa cu şervetul, când stimatul tău părinte a stabilit să-mi fii ucenic, a făcut-o pentru a te învăţa ceea ce noi numim trucurile meseriei. Aşadar, în curând vom pune în practică un truc special.

— Un truc, domnule? l-am întrebat mirat, căci acest cuvânt îmi sugera incorectitudine şi chiar înşelăciune.

— Doamna Von Macht este o mamă îndurerată şi acest lucru mă întristează cu adevărat, răspunse el, ducându-şi o mână la vestă, de parcă ar fi vrut să-mi arate că are şi el inimă. Cred însă că putem folosi acest amănunt în folosul nostru.

— Cum aşa, domnule?

— Horace, doamna doreşte un portret fotografic pe care să-l pună la cavoul preaiubitei ei fiice. Până aici, toate bune şi frumoase! Spiritismul este în mare vogă în zilele noastre. Ai zice că s-au întors să ne bântuie toţi morţii din războaie. O femeie ca doamna Von Macht nu vrea să pară că-i lipsesc sentimentele sau că nu este în pas cu moda, pentru că societatea — tipul ei de societate — îi cere acest lucru. De ce spun asta? Nu cu mult timp în urmă, persoanelor decedate li se legau clopoţei la mâini, ca să poată cere ajutor în caz că nu muriseră şi fuseseră îngropate prematur. Trebuie să fi fost vremuri foarte profitabile pentru clopotari, dar n-am nicio obiecţie în acest sens. A doua lecţie în afaceri: profitul se obţine pe seama naivităţii clienţilor. Aşadar, continuă el, doamna Von Macht doreşte ca fotografiile să fie făcute în casa ei. Horace, mai devreme am fost să-i văd locuinţa din exterior şi îţi pot spune că este foarte mare. Lucrurile nici că puteau fi mai bune. De ce? Ei bine, Horace, pentru că am auzit-o spunând clar că are prin toată casa tablouri cu fata ei. Ai auzit-o şi tu, nu?

— Da, i-am zis, fără să înţeleg unde voia să ajungă.

— Prin urmare, doamna ne-a transmis limpede că nu neagă existenţa spiritelor. Ia spune-mi, cum crezi că putem pune cap la cap toate aceste informaţii?

— Nu ştiu, domnule.

— Lecţia numărul trei: fii inventiv, îmi răspunse domnul Middleditch, după care sorbi cu poftă două stridii, îşi şterse buzele, bărbia şi mustaţa cu şervetul plin de pete, îşi drese glasul şi continuă: Îi vom oferi doamnei Von Macht fotografia pe care şi-o doreşte, dar, Horace, în imaginea respectivă nu va apărea doar ea, ci şi scumpa ei fată decedată... Cum o chema?

— Eleonora.

— Fantoma scumpei ei Eleonora.

— Fantoma fetei? am întrebat surprins.

— Exact. Îi voi face femeii o poză şi, în aceeaşi fotografie, va apărea şi fata ei — mai bine spus, o imagine fantomatică.

— Domnule, dar... fantomele nu există...

— Horace, fie eşti greu de cap, fie eşti un puritan sadea! Bineînţeles că fantomele nu există! Astea-s doar nişte aiureli ale superstiţioşilor — şi ştiu bine ce spun! îmi zise el cu o autoritate demnă de cea a tatălui meu. Dar fii atent, adăugă el, agitându-mi prin faţă un deget butucănos. Cu ajutorul magiei fotografiei, voi *crea* eu însumi o fantomă, explică el, rânjind încântat. Şi stimabila noastră clientă va crede tot ce va vedea!

— Domnule Middleditch, dar ar fi ceva groaznic! am răbufnit.

— Nu ştiu dacă-i chiar aşa, răspunse el îmbufnat, însă îţi pot spune că intenţionez să fac o avere cu astfel de lucruri.

— Dar...

— Iar tu, Horace Carpetine, vei avea un rol important în realizarea lor, mă întrerupse el, aplecându-se peste masă. Şi,

evident, vei primi o răsplată pe măsură. Hai, mănâncă-ţi friptura, căci trebuie să mai pun la punct câteva detalii.

— Dar...

— Horace, vezi-ţi de mâncarea ta!

I-am privit chipul rotofei şi zâmbitor şi, cu toate că nu eram tocmai în largul meu, i-am făcut pe plac.

ȘAPTE

În următoarele zile, domnul Middleditch s-a ocupat de instrumentele fotografice cu mult mai mult aplomb decât de obicei, însă nu mi-a mai spus nimic în privința intențiilor sale. De-abia cu o zi înainte de întâlnirea noastră cu doamna Von Macht am aflat de planul pe care și-l făcuse.

— Domnișorule Horace, îmi zise el în acea după-amiază, fii amabil și ia loc.

Stând în fața mea în salon, cu o geantă de voiaj la picioare, începu să se legene pe călcâie, așa că m-am văzut nevoit să privesc în sus la chipul dolofan și statura corpolentă.

— Horace, te rog să mă asculți cu mare atenție, îmi spuse, înăbușindu-și cu greu un rânjet.

— Întotdeauna încerc să vă ascult foarte atent, domnule.

— Până acum ai tot insistat să-ți dau voie să faci fotografii, așa că m-am gândit să-ți îndeplinesc dorința.

— Oh, vă mulţumesc, domnule! i-am zis cu atâta entuziasm, încât nu s-a putut abţine să nu râdă.

— Bine! continuă el. Atunci fii atent.

Aplecându-se, scoase din geanta de voiaj un pachet învelit într-o pânză pe care începu s-o desfacă atent. Înăuntru era un obiect de alamă rotund şi plat, cam de diametrul unui măr mare şi gros cam cât un deget. De o parte şi de alta avea ataşată o cureluşă de piele. Partea din faţă era netedă, cu excepţia a ceea ce părea a fi un fel de buton negru, deasupra căruia era un tub mic. Pe cantul discului era prinsă o plăcuţă de alamă cu numele şi adresa comerciantului de la care fusese cumpărat.

Domnul Middleditch ridică grijuliu obiectul şi mi-l arătă cu atât de multă mândrie, încât îmi era clar că ar fi trebuit să-l admir, însă n-am putut spune decât:

— Ce-i ăla?

— Horace, ai în faţă un aparat de producţie germană. Mi-a luat ceva timp până să-l găsesc şi îţi pot spune că e destul de scump.

— E un aparat foto?

— Lentilele, îmi spuse arătând tubul, sunt suficient de mici cât să încapă într-o butonieră. Iar prin apăsarea acestui buton central poţi schimba plăcile fotografice circulare între ele. Fiecare placă de sticlă suportă şase expuneri. Aici, pe lateral, se află pârghia care declanşează obturatorul. Aparatul este făcut în aşa fel încât să poată fi ascuns sub haină, jachetă sau vestă.

— Dar de ce am folosi aşa ceva?

— Ca să facem fotografii pe ascuns, îmi răspunse râzând triumfător.

— Cum adică, pe ascuns?

— Horace, strigă el, uneori chiar uit cât eşti de tânăr. Nu-ţi aminteşti că am spus că îi vom oferi doamnei Von Macht o fotografie cu stafii?

— Ba da, domnule. Dar credeam că...

— Ce credeai?

Neavând curajul să-i spun că sperasem să nu apeleze la un asemenea gest lipsit de onestitate, n-am făcut decât să bombăn:

— Credeam că... glumiţi.

— Te asigur că sunt cât se poate de serios. Aşadar, fii atent. Când vom ajunge în locuinţa clientei, în timp ce eu îi voi face portretul, tu... Îţi mai aminteşti că spunea că are în casă multe fotografii cu fata ei?

— Da, domnule.

Trecându-mi cureluşa pe după gât, îmi atârnă camera de spionaj la piept şi continuă:

— Vei folosi aparatul să fotografiezi portretele fetei — însă o vei face pe ascuns. Apoi, combinând imaginile fotografice ale doamnei Von Macht cu pozele secrete ale fetei, voi realiza — prin tehnica de dublă expunere — o fotografie cu fantome perfect credibilă. Sau, dacă vrei o definiţie mai pompoasă, imaginea unui spirit, încheie el, arborând un surâs afectat.

— Şi nu-şi va da seama?

— Horace, ştii bine cât de puţini oameni înţeleg procesul de realizare a fotografiilor.

Se poate ca în acel moment neliniştile lăuntrice să mi se fi întrezărit pe chip, căci domnul Middleditch se arătă uşor stânjenit.

— Horace, uite ce e, îţi promit că nu-i voi *forţa* judecata doamnei Von Macht în privinţa fotografiilor. Având în vedere cât este de îndurerată, va ajunge singură la propriile concluzii. În orice caz, e bine ca lucrurile de acest gen să decurgă astfel.

Cu cât îmi dezvăluia mai mult planul său, cu atât mă tulbura mai mult, până când, în cele din urmă, am răbufnit:

— Dar... de ce să faceţi aşa ceva?

— Pentru că fotografia mea îi va oferi alinare. Va crede că fata ei decedată e bine şi aproape de ea. Nu văd nimic rău în asta, nu?

— Dar nu e...

— Horace! Ţi se pare diferit faţă de ce o îndeamnă să creadă preotul ei preacuvios? Pe de altă parte, s-ar putea ca doamna Von Macht să dorească şi alte fotografii, pentru care va plăti bani frumoşi. Iar asta, adăugă el râzând, va fi doar alegerea ei — şi profitul meu, bineînţeles.

— Domnule, dar nu este riscant?

— Ce să fie riscant?

— Dacă va afla ce fac? Dacă mă va prinde când voi... fotografia pe ascuns... tablourile?

— N-ai de ce să-ţi faci griji dacă eşti precaut.

Precaut! Aveam atât de multe îndoieli, întrebări şi griji, încât începeam să mă alarmez, dar ce puteam spune? În

definitiv, domnul Middleditch era adult. Era angajatorul meu, iar eu îi eram ucenic!

— Şi mai gândeşte-te la ceva, se grăbi să adauge vesel şi entuziast domnul Middleditch. Domnul Von Macht, din câte mi-am dat osteneala să aflu, este negustor de peşte — şi încă unul dintre cei mai importanţi din oraş. Prin urmare, este foarte bogat. N-am nicio îndoială că doamna Von Macht are prietene înstărite, care au la rândul lor persoane dragi răposate. Aşa că voi fi atât fotograf monden, cât şi... spiritist, râse el. Nu sună bine? Fotograf monden spiritist! Nu-i interesant?

— Da, domnule, i-am spus îmbufnat.

— Horace, răspunse el tonului meu nemulţumit, ai uitat de câte ori m-ai rugat să te las să fii fotograf? Intenţionez să-ţi ofer şansa să-ţi îndeplineşti visul. Nu ţi-ar plăcea acest lucru?

— Ba da, domnule, am bombănit.

— În plus, continuă el cu asprime, fiind ucenicul meu, nu ai niciun drept să-mi pui la îndoială deciziile, ci doar să le execuţi. E clar?

— Da, domnule, am repetat.

— Foarte bine, spuse domnul Middleditch. Hai să învăţăm să folosim noul aparat.

Deşi vorbise la plural, în fapt doar eu urma să-mi asum riscul de a utiliza aparatul de spionaj. Ştiam însă că nu aveam de ales.

În acea noapte, în timp ce stăteam întins în pat, mi-am recapitulat intenţiile domnului Middleditch — şi rolul pe

care îl jucam în planul acestuia. Pe scurt, dorea să-i ofere doamnei Von Macht o fotografie în care să-i arate ceva ce nu exista şi care să o facă pe aceasta să creadă că fiica ei îi era aproape.

Era o minciună, o farsă — şi încă una foarte crudă. După cum vedeam eu lucrurile, era chiar un act criminal. Dar ceea ce mă neliniştea cel mai mult era faptul că trebuia să particip şi eu la această fărădelege.

M-am gândit la un moment dat să fug. Dar unde m-aş fi putut duce? În niciun caz acasă, căci nu mă puteam aştepta să aibă părinţii grijă de mine. În definitiv, împlinisem paisprezece ani şi puteam fi pe picioarele mele. În plus, dacă renunţam la ucenicie, nu dădeam cu piciorul şansei de a deveni fotograf?

De asemenea, puteam oare să neg faptul că urma să folosesc în sfârşit un aparat foto? Nu-mi doream să devin fotograf? Iar pentru asta, bineînţeles, trebuia să fac fotografii! Oare era înţelept să ratez această ocazie?

M-am gândit totodată că aş putea îndrepta aparatul într-o direcţie greşită şi să-i stric astfel planurile. Dar ce câştigam prin asta? Riscam să fiu dat imediat afară şi nu aveam nicio îndoială că domnul Middleditch îşi putea găsi fără probleme un alt ucenic care să realizeze imaginile pe care şi le dorea.

În cele din urmă, m-am mai liniştit amintindu-mi vorbele stăpânului meu: „Îţi promit că nu-i voi forţa judecata doamnei Von Macht în privinţa fotografiilor". Cu puţin

noroc, doamna Von Macht va depista singură înşelăciunea şi nu se va întâmpla nimic rău.

Pe scurt, aveam două speranţe: prima, că nu va fi nimeni păcălit să creadă în existenţa stafiilor, iar a doua, că escrocheria nu mă va afecta în niciun fel.

Dar, după cum aveau să decurgă lucrurile, ambele speranţe urmau să-mi fie spulberate.

OPT

ȘEDINȚA FOTOGRAFICĂ A FOST STABILITĂ pentru sâmbătă și, așa cum promisese, doamna Von Macht și-a trimis trăsura la ușa noastră vineri după-amiază. Îndată ce am încărcat echipamentul necesar camerei obscure temporare, căci aparatul masiv de fotografiat și trepiedul urma să le aducem în ziua următoare, armăsarul porni maiestuos la pas — ceea ce a fost chiar un lucru bun, deoarece negativele fotografice și sticlele cu soluții chimice erau fragile și s-ar fi putut sparge foarte ușor pe străzile pavate cu granit și pline de hârtoape.

Casa doamnei Von Macht se afla pe Fifth Avenue, un bulevard lat, modern și opulent, puțin mai sus de strada 27, la nord de Madison Square. Era însă mai modest decât vila impunătoare a familiei Astor sau decât cea a domnului Vanderbilt, locuințe mult mai elegante decât apartamentul nostru din centru.

Strada era străjuită de plopi şi de stâlpi cu felinare elegante, trotuarele erau pavate cu dale de piatră, iar cele mai multe case aveau garduri aspectuoase din fier forjat. Clădirile erau luxoase — având de la trei la cinci etaje, cu faţade din gresie şi late cât trei ferestre — şi aveau trepte la intrare, la fel ca toate casele din partea olandeză a New Yorkului. Trecători îmbrăcaţi în haine fine străbăteau relaxaţi trotuarele: bărbaţi cu pălării şi costum, femei în fuste cu falduri largi, cu turnúri*, bonete şi umbreluţe de soare, dar şi câteva doici ce plimbau copiii de mână sau îi împingeau în cărucioare. Îmi era clar că poliţia îşi făcea des simţită prezenţa, căci nu era nici urmă de cerşetori, vânzători de ziare sau lustragii. În plus, pe străzi era mult mai puţin bălegar decât în restul oraşului.

Cu toate că bulevardul era plin de o mare varietate de trăsuri, căruţe, omnibuze şi şarete, am reuşit totuşi să ajungem la timp. Bineînţeles că domnul Middleditch, ca artist autoproclamat, nu putea folosi intrarea servitorilor, aflată la demisol, sub treptele de la intrare, aşa că, după ce am descărcat plăcile fotografice, soluţiile chimice şi celelalte aparate, acesta urcă scara şi trase cordonul ce acţiona soneria.

Slujnica doamnei Von Macht, Pegg, deschise uşa, ţinând în mână o cheie mare. Atenţia îi era îndreptată în totalitate spre domnul Middleditch şi am simţit că evita să mă privească. Lăsă apoi cheia pe o măsuţă de lângă uşă şi ne invită înăuntru, într-un hol lung, înalt şi slab luminat, la fel de

---

* Perniţe sau bucăţi de stofă pe care femeile le purtau sub rochie, la spate, mai jos de talie (n. red.).

umed şi de apăsător ca atmosfera dinaintea unei furtuni de vară.

Nu încăpea îndoială că ne aflam în casa unei familii foarte înstărite. Podeaua era acoperită de covoare; tavanul, din care atârna un candelabru cu gaz neaprins, avea cornişe executate cu măiestrie şi zugrăvite în trei nuanţe, astfel încât să le accentueze strălucirea; pereţii erau tapetaţi în roşu-închis şi, din loc în loc, se vedeau aplice cu lumânări, dintre care doar una era aprinsă.

Pe un perete erau atârnate două tablouri. Unul dintre ele înfăţişa un bărbat mândru, în uniformă militară — poate din războiul cu Mexicul —, iar în celălalt era o fată. Rama tabloului era acoperită cu pânză neagră, ceea ce mi-a dat de înţeles că în portret era Eleonora, fata decedată a doamnei Von Macht.

Părul îi era bălai, chipul, palid, ochii, luminoşi, iar rochiţa, de un alb imaculat. Gura îi era delicată şi avea o gropiţă într-unul dintre obraji. Deşi înfăţişarea ei îmi confirma impresia că fata fusese un adevărat îngeraş, aşa cum o descrisese şi mama ei, simţeam totuşi că ascunde o tensiune sau o emoţie complexă, pe care nu o puteam identifica. Din nefericire, am trecut prea repede pe lângă portret şi nu am avut timp să-l privesc mai amănunţit.

În ceea ce-l priveşte pe domnul Middleditch, abia dacă băgă de seamă tabloul şi, făcându-mi cu ochiul, se mulţumi să spună: „Încântătoare fată". Era un mesaj limpede prin care îmi transmitea că acela era unul din tablourile pe care trebuia să le fotografiez. În acel moment m-a cuprins din nou

sentimentul de vinovăţie şi nervozitate faţă de escrocheria pe care urma s-o facem.

Am trecut apoi prin dreptul unor scări late, ce duceau la etaj. La baza treptelor era o pendulă veche, al cărei ticăit monoton părea să sugereze că timpul nu avea nicio importanţă. În faţa scărilor erau două uşi mari, dar, fiind închise, n-am reuşit pentru moment să văd camera din spatele lor.

Odată ajunşi la capătul holului, Pegg coborî pe o scară îngustă şi ne conduse un etaj mai jos, pe un alt hol micuţ.

— Magazia de cărbuni e în spate, ne zise fata, iar spălătoria, în faţă.

Luminată slab prin câteva ferestre mici, încăperea era micuţă şi avea înăuntru o chiuvetă cu apă curentă şi o masă lungă de marmură. Podeaua mozaicată era prevăzută cu găuri pentru scurgere şi mai erau şi câteva albii mari de zinc, cu scânduri pentru frecat rufele şi un calandru*. Camera mirosea a săpun.

— Excelent, spuse domnul Middleditch, al cărui rânjet abia stăpânit îmi dădea de înţeles că se distra de minune. Cât timp se va ocupa băiatul de echipamente, aş dori să vorbesc cu doamna Von Macht.

Fata făcu o plecăciune şi îi spuse:

— Pe aici, vă rog.

După ce-au plecat, m-am apucat să acopăr ferestrele cu hârtie galbenă, pentru a obţine semiobscuritatea şi nuanţa necesare manipulării plăcilor fotografice, căci orice altă

* Maşină de finisat sau de apretat ţesăturile prin presare la cald (n. red.).

culoare sau o lumină prea puternică ar fi dus la voalarea acestora.

Odată îndeplinită această sarcină, am scos soluţiile chimice şi, aşa cum îmi stătea în obişnuinţă, le-am aranjat în ordinea utilizării. Am scos apoi menghinele pentru plăci, stativele de uscare şi ventuzele care îmi permiteau să nu ating plăcile cu degetele, căci grăsimea şi praful sunt cei mai mari duşmani ai fotografiei, cu atât mai mult în New York, un oraş în care mizeria este pretutindeni.

În cele din urmă, am început să pregătesc plăcile de sticlă — în mărime de şaisprezece pe unsprezece centimetri — pe care urmau să fie create imaginile negative. Le-am şters apoi cu un amestec de bicromat de potasiu, acid sulfuric şi apă — soluţie care, la fel ca de obicei, mirosea puternic şi îmi irita nările.

După ce le-am uscat cu tampoane de bumbac, am înfăşurat plăcile în hârtie, pentru a le feri de praf, şi le-am aşezat în ordine pe tăblia de marmură a mesei. Imediat ce-am terminat, am auzit o ciocănitură în uşă şi am crezut că s-a întors domnul Middleditch — dar, de fapt, era slujnica doamnei Von Macht.

— Domnul Middleditch a rămas cu stăpâna mea, îmi zise fata. Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, mulţumesc.

Spre surprinderea mea, fata nu plecă, ci rămase locului şi privi curioasă tot ce făcusem. Nu întâmpinam cu indiferenţă interesul şi presupusa admiraţie a fetei. Părinţii mă învăţaseră să dispreţuiesc intoleranţa şi mă îndemnaseră să fiu deschis şi prietenos cu toate tipurile de oameni. În plus, cu

cât aveam să mă înţeleg mai bine cu ea, cu atât îmi era mai uşor să o întreb despre comentariile ciudate pe care le făcuse înainte să plece din atelierul fotografic.

Aşa că i-am zis:

— Dacă vrei, poţi rămâne, dar trebuie să închizi uşa, ca să nu intre lumina.

Fata mă ascultă şi, după ce mă privi câteva clipe, întrebă:

— Ce faci aici?

— Pregătesc materialele pentru plăcile negative, i-am răspuns şi, încercând să par un adevărat profesionist, i-am arătat o sticlă neagră. În studio am amestecat şaizeci de grame de nitrat de argint cu şapte sute de grame de apă. Nitratul de argint e cel care produce imaginea. Odată expusă la lumină, pulberea de argint se înnegreşte. Ia uită-te la degetele mele, i-am zis, arătându-i mândru mâinile pătate cu negru. Astea-s mâini de fotograf.

Fata mă aprobă solemnă din cap.

— Am adăugat apoi două sute de miligrame de iodură de potasiu, am continuat eu.

— Asta ce rol are?

— Nu ştiu, am recunoscut, roşind la gândul că infatuarea îmi dispăruse atât de repede.

Din fericire, fata n-a râs şi mica noastră conversaţie ne-a pus pe picior de egalitate.

Continuând să-mi văd de treabă, i-am spus:

— Voi lua o placă de sticlă, folosind această ventuză ca să evit să o ating, şi voi turna puţin colodiu...

— Ce-i... colodiul?

— Un fel de lipici subţire, care fixează nitratul de argint de placă. Uite, torn colodiul şi acum înclin sticla, aşa încât să o acopere uniform. Durează puţin până îşi face efectul. Trebuie să fie cleios, pentru că altfel nu va reţine nitratul de argint.

În acel moment, am ezitat puţin, căci trebuia să pregătesc şi discul de sticlă pentru aparatul de spionaj. Aruncându-i fetei o privire, m-am gândit că nu ştia clar ce fac şi că va reacţiona în acelaşi mod în care a făcut-o şi la vederea plăcilor fotografice obişnuite.

Mi-am continuat treaba şi, aşa cum mă aşteptam, chiar dacă a remarcat ceva neobişnuit, fata n-a scos un cuvânt.

— Pe plăci voi pune încet câte o foaie de hârtie, pentru a le feri de praf. Acum voi aşeza pe fiecare foaie o mică etichetă — nu pentru că m-aş aştepta să umble cineva la ele, dar, dacă se întâmplă să sufle vântul sau să fie mişcată masa, plăcile se vor prăfui. Mutarea etichetelor îmi va da de ştire dacă s-a întâmplat acest lucru.

Fata aprobă din cap.

— Asta-i tot pe ziua de azi. Restul urmează mâine, când vom face fotografiile.

— Tu le vei face? întrebă ea.

— Domnul Middleditch o va fotografia pe doamna Von Macht, i-am răspuns, atent să nu menţionez care mi-era sarcina. Vrei să mă conduci la el?

— Da, domnule. Bineînţeles.

— Nu-i nevoie să-mi spui domnule.

— Cum doreşti.

Privind în jurul meu, am întrebat-o:

— Putem fi siguri că nu intră nimeni aici?

— Doamna Von Macht a hotărât ca asta să fie camera voastră cât timp staţi aici, îmi zise ea, scoţând din şorţ o cheie mică. Nu va intra nimeni.

— În regulă.

După ce încuie uşa, îmi dădu cheia şi am băgat-o în buzunar. Apoi, când am început să urcăm scările, m-am gândit că n-ar strica să observ mai bine portretele fetei, aşa încât lucrurile să meargă mai uşor — sau, mai bine spus, mai rapid — în ziua următoare. De asemenea, aveam totodată ocazia să o întreb pe slujnică despre remarcile pe care le făcuse cu mai multe zile în urmă.

— Ai cunoscut-o pe fiica doamnei Von Macht? am întrebat-o.

— Da.

— Ea este în tabloul din holul de la intrare?

— Da.

— Cum era?

Fata şovăi o clipă şi îmi răspunse:

— Era fata stăpânei mele.

Odată ajunşi la capătul scării, m-am oprit şi am insistat:

— Dar ţie cum ţi se părea?

— O fată de condiţia mea nu trebuie să se gândească la astfel de lucruri, răspunse ea, strângându-şi pumnii, vizibil încordată.

— Atunci de ce mi-ai zis că fata nu a murit din cauza febrei? Singură ai spus lucrul ăsta, nu-i aşa? am întrebat, închipuindu-mi că am prins-o la înghesuială.

Pegg se încruntă şi porni grăbită pe hol.

— N-ai plăcut-o, nu? i-am strigat.

Oprindu-se ca fulgerată, se întoarse şi răspunse:

— Am ţinut enorm la Eleonora! Şi ea la mine! Am fost mai apropiate decât două surori!

Am fost prea surprins de reacţia fetei ca să mai zic ceva. Înfuriată că o făcusem să răbufnească şi să spună mai mult decât dorea, Pegg se întoarse cu spatele.

Neştiind ce să fac, m-am apropiat de un portret şi l-am privit mai atent. După cum remarcasem şi mai devreme, Eleonora Von Macht fusese o fată drăguţă. Şi totuşi... aşa cum observasem iniţial, pictorul surprinsese în privirea sau gura fetei ceva ce nu puteam înţelege. Părea să fi fost tristeţe... sau poate furie...

— Seamănă cu ea? am întrebat-o.

— Oarecum, şopti Pegg.

Întorcându-mă s-o văd, am observat că privea fix portretul, de parcă i s-ar fi adresat acestuia şi nu mie.

— Mai sunt în casă şi alte portrete ale ei? am întrebat-o într-o doară.

— Nu.

— Păi... stăpâna ta a spus cu totul altceva, am zis, luat prin surprindere.

— A minţit! izbucni Pegg, după care porni iute pe hol, de parcă şi-ar fi regretat cuvintele.

În acel moment, gândurile îmi zburau de la încercarea de a găsi cea mai bună poziţie pentru a fotografia tabloul la dorinţa de a pricepe ce-mi spusese Pegg. Cum aş fi putut s-o fac să-mi dezvăluie mai mult?

Îndreptându-mi din nou privirea spre portret, am simţit-o pe fată furişându-se în spatele meu, răsuflând anevoios şi agitată ca după o emoţie puternică. Apoi, o clipă mai târziu, îmi şopti la ureche:

— Doamna a fost foarte crudă cu Eleonora.

— Poftim? am întrebat încet, crezând că nu auzisem bine.

— Eleonora a murit pentru că... pentru că părinţii ei au neglijat-o.

— Cum adică? am rostit, având totodată prezenţa de spirit să nu mă întorc s-o privesc.

— Spuneau că nu-i ascultă şi, drept pedeapsă, o ţineau izolată şi slăbită. Iar când starea ei s-a înrăutăţit, nici măcar nu au chemat doctorul.

— Dar... cum e posibil să-i facă aşa ceva fiicei lor?

— Nu era fata lor.

— Atunci cine...?

În acel moment se deschise o uşă pe hol şi domnul Middleditch ieşi din cameră, făcând o plecăciune cuiva dinăuntru.

— Pe mâine, doamnă, spuse el, după care închise uşa şi se întoarse. Ah, Horace, aici erai? adăugă el imediat ce mă văzu. Sunt gata plăcile?

— Da, domnule.

— Sunt protejate împotriva prafului? În siguranţă?

— Bineînţeles, domnule, am răspuns, bătându-mă peste buzunarul în care pusesem cheia.

— Bravo, băiete, zise el, salutând-o apoi pe fată şi spunându-i: Vom reveni mâine.

Pegg ne conduse pe hol şi i-am aruncat o privire peste umăr, pentru a mai vedea încă o dată portretul Eleonorei.

— Horace! strigă domnul Middleditch. Vino odată!

Întorcând capul, am văzut că Pegg mă privea cu înverşunare.

Odată ce-am ieşit în razele strălucitoare ale soarelui de toamnă, Pegg închise uşa în spatele nostru, trântind-o mult mai puternic decât era necesar.

„Ceva e teribil de în neregulă", mi-am zis.

NOUĂ

CUVINTELE SLUJNICEI M-AU TULBURAT atât de mult, încât i-am zis la cină domnului Middleditch că Eleonora nu era fata familiei Von Macht, că părinţii o trataseră cu multă cruzime şi că nu murise de febră.

— Horace, tu pe cine crezi? Pe o slujnică negresă ignorantă sau pe eleganta şi înstărita doamnă Von Macht? îmi zise domnul Middleditch, aplecându-se peste halca aburindă de vită din farfurie şi îndreptându-şi furculiţa spre mine, de parcă ar fi vrut să-mi impună judecata sa.

— Domnule Middleditch, dar...

— Horace, sper că tatăl tău nu este unul dintre republicanii ăia radicali, care susţin că negrii trebuie să beneficieze de educaţie sau — culmea culmilor! — chiar să aibă drept de vot! Dumnezeule! Ia zi, doar n-oi fi botezat după afurisitul ăla de radical, Horace Greeley? Înainte să apuc să-i răspund,

îşi vântură un braţ prin aer şi continuă: Nu contează. Horace, ascultă-mă, o tânără servitoare negresă nu are cum să nu-i poarte ranchiună unei alte fete care — fiind de-o seamă cu ea şi, pe deasupra, şi albă — are un statut social mult superior. Posibil ca slujnica să viseze de-acum că ea este fiica familiei. Asta-i invidie, Horace. Aş putea să pun şi pariu că fata e puţin sărită de pe fix, adăugă el, bătându-se cu degetul pe tâmplă. Horace, dă-mi voie să te mai învăţ ceva. America se consideră o democraţie şi n-am nimic împotrivă, dar problema este că prostimea crede uneori că i se-aplică şi ei.

— Dar…

— Horace, vezi-ţi de mâncarea ta şi lasă-i pe adulţi să ofere răspunsuri la întrebările serioase.

Fiind prea intimidat să mai obiectez, mi-am îndreptat atenţia asupra mâncării şi, după câteva clipe, i-am spus:

— Ce-o să fac dacă mă surprinde cineva că fotografiez în locuri nepermise din casa familiei Von Macht?

Râzând, îmi răspunse:

— Zici şi tu că doreai să vizitezi locuinţa.

— Dacă va crede că sunt un hoţ?

— Eşti aşa ceva? întrebă el rânjind.

— Nu!

— Atunci n-ai de ce să-ţi faci griji.

Am avut apoi parte de o noapte agitată şi m-am frământat mult în privinţa înşelătoriei pe care urma s-o punem în practică. Dacă eram prins? Dacă nu reuşeam să mă descurc? M-am gândit şi la doamna Von Macht şi, păstrând vie imaginea chipului angelic al fiicei acesteia, am încercat să înţeleg

cum s-ar simţi o mamă îndurerată. Faptul că ne foloseam de crezurile ei iraţionale mă neliniştea şi mai mult.

În plus, nu o puteam uita pe slujnică şi cuvintele acesteia. O adevărată contradicţie! Fata se comportase într-adevăr ciudat, însă părerile crude pe care le exprimase domnul Middleditch erau atât de contrare idealurilor pe care le-am învăţat în familia mea, încât înclinam s-o cred pe Pegg. Adevărul este că începeam să nu-l mai sufăr deloc pe domnul Middleditch. Totuşi, dacă Pegg spunea adevărul... ce însemna asta?

În cele din urmă, m-am consolat cu gândul că urma să realizez primele mele fotografii. Ăsta, cel puţin, era un lucru bun.

Neliniştile însă nu-mi dădeau deloc pace.

ZECE

DUPĂ-AMIAZA URMĂTOARE — sâmbătă — s-a dovedit una răcoroasă şi plăcută: o minunată zi de toamnă, cu aer proaspăt şi înviorător, ce luase locul fumului şi duhorii urbane. Copacii de pe Fifth Avenue erau înveşmântaţi în galben, portocaliu şi roşu. Într-adevăr, totul avea să devină cât de curând cenuşiu şi mohorât, praful adăugându-se mizeriei din New York, dar, pentru moment, frumuseţea oraşului îmi încânta cu adevărat ochii.

Domnul Middleditch procurase de undeva un pardesiu larg şi îmi ceruse să mă îmbrac cu el, aşa încât să-mi mascheze aparatul pe care îl purtam agăţat la gât şi care, în timp ce trăsura doamnei Von Macht ne zgâlţâia, mă tot lovea în piept şi îmi amintea de sarcina mea neplăcută.

Simţindu-mi neliniştea, domnul Middleditch mă bătu încetişor pe genunchi şi îmi şopti la ureche:

— Sper că-ţi doreşti şi tu s-o ajuţi pe doamna Von Macht să fie mai fericită, nu?

— Da, domnule.

— Îndeplineşte-ţi sarcina şi aşa va fi.

— Cu ajutorul unui truc pentru creduli? am bombănit.

— Viaţa în sine este o farsă, râse el, după care, arătând din cap spre vizitiu, îşi puse un deget la gură şi clătină din cap, în semn de prudenţă.

N-am mai îndrăznit să spun nimic şi, odată ce-am ajuns, am luat camera foto împreună cu domnul Middleditch şi am coborât, simţind totodată cum aparatul de spionaj continua să mă izbească încetişor în piept.

Pegg ne pofti înăuntru, spunându-ne:

— Doamna vă aşteaptă.

Simţind încă o dată că fata evită să mă privească, l-am urmat pe domnul Middleditch în salonul din faţă. Strălucirea caldă a unui candelabru răspândea în încăpere o lumină plăcută. Ferestrele înalte erau acoperite cu draperii groase ce împiedicau razele soarelui să pătrundă, iar focul ce mocnea în şemineu încălzea excesiv camera — mai ales că eu eram îmbrăcat şi cu pardesiu.

Tapetaţi din belşug, pereţii erau plini de tablouri, ilustraţii cromolitografice Currier-Ives, siluete şi oglinzi — toate încadrate în rame bogate. N-am văzut însă nici măcar un portret al fetei, ceea ce m-a dus încă o dată la gândul că Pegg s-ar putea să aibă dreptate.

În încăpere se mai aflau câteva scaune capitonate şi o canapea tapisată cu mohair, acoperită cu perne mari, cu ciucuri. Într-un colţ era aşezată o masă rotundă, cu tăblie de

marmură, pe care erau aranjate mai multe bibelouri şi o vază mare, plină cu ferigi şi flori uscate. Biblioteca de lângă pianină era ticsită de cărţi cu coperte din piele, iar pe un mic birou se afla un sfeşnic de argint cu trei braţe. Mobilierul din lemn era împodobit cu spirale şi înflorituri sculptate minuţios, iar pereţii, podeaua şi mobila erau stacojii, cafenii şi cărămizii.

În mijlocul salonului ce lăsa clar impresia de bogăţie, doamna Von Macht şedea pe un scaun şi nu mai părea deloc la fel de solemnă cum fusese prima dată când o văzusem. Aş putea spune că am observat la ea o energie care m-a făcut să cred că era entuziasmată de ceea ce urma să facem.

În spatele ei stătea un bărbat corpolent, cu privire ageră, barbă ascuţită şi chip aspru — chiar înverşunat. Era îmbrăcat în negru, cu cămaşă cu guler alb, înalt şi scrobit, şi purta o cravată neagră. De vesta-i burtoasă atârnau câteva lanţuri de aur cu medalii. Părea un tip autoritar, o persoană cu care nu mi-ar fi plăcut deloc să am de-a face — impresie confirmată de uitătura încruntată pe care acesta ne-o aruncă imediat ce-am intrat în salon.

— Ah, domnule Middleditch, mă bucur că aţi venit, spuse femeia. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe soţul meu, domnul Von Macht.

Bărbatul îşi plecă scurt capul, însă nu-şi modifică deloc mina şi nici nu-şi obosi buzele ţuguiate să ne transmită bun venit. După un moment apăsător de tăcere, în cele din urmă spuse:

— Domnule Middleditch, ţin să vă aduc la cunoştinţă că nu aprob deloc ceea ce doreşte soţia mea. Doar îi tolerez

acest capriciu. Aşadar, veţi face ceea ce trebuie şi apoi vă vedeţi de drum.

La fel de bine ar fi putut să adauge: „Că, de nu, vă fac eu să plecaţi". Şi eu unul n-aveam nicio îndoială că se putea ţine de cuvânt.

I-am aruncat o privire doamnei Von Macht şi, deşi nu-şi pierduse zâmbetul, privirea femeii exprima ceva asemănător cu frica.

— Ei bine, în cazul acesta, cred că ar trebui să începem, propuse domnul Middleditch, vesel ca întotdeauna.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, zise domnul Von Macht. Am de rezolvat câteva treburi.

Când bărbatul se îndreptă spre uşă, doamna Von Macht îşi privi vădit înfuriată soţul.

— Frederick, îi spuse ea, sper să nu uiţi de cina de diseară, la familia Belmont.

— Bineînţeles că nu, răspunse el fără să se întoarcă, după care ieşi grabnic din salon.

Apoi nimeni nu mai scoase un cuvânt până când se auzi uşa de la intrare, trântită suficient de tare cât să sugereze că domnul Von Macht dorea să-i remarcăm plecarea.

Doamna Von Macht, vizibil mai liniştită, rupse în cele din urmă tăcerea:

— Domnule Middleditch, din păcate, soţul meu consideră frivol proiectul meu. Durerea pierderii fiicei noastre a fost prea greu de îndurat pentru el.

— Da, înţeleg.

— Din acest motiv, respinge dorinţa mea şi o consideră capriciul unei femei emotive şi superstiţioase, completă ea,

coborându-şi privirea şi părând să-şi adune forţele. În fine, adăugă ea mimând un zâmbet, spuneţi-mi, vă rog, ce trebuie să fac.

Domnul Middleditch se întoarse spre mine.

— Horace, pregăteşte plăcile. De aparatul foto mă voi ocupa eu.

Doamna Von Macht se uită la servitoare, care rămăsese lângă uşă şi nu ieşise deloc în evidenţă.

— Pegg, condu-l pe ajutorul domnului Middleditch în spălătorie.

— Imediat, doamnă.

Am urmat-o pe fată afară din salon şi, imediat ce-am ieşit, l-am auzit pe domnul Middleditch spunând:

— Doamnă Von Macht, haideţi acum să-i arătăm fiicei dumneavoastră cât sunteţi de frumoasă.

UNSPREZECE

— DOMNULE, VREŢI SĂ VĂ IAU HAINA? m-a întrebat Pegg în timp ce mergeam pe hol.

Deşi m-am simţit uşor panicat, am reuşit să-i răspund:

— Nu, mulţumesc. Mi-e puţin cam rece.

Fata îmi aruncă o privire mirată, dar îşi văzu de drum. La jumătatea scării, se opri brusc şi, ţinându-se de balustradă, se întoarse şi mă privi.

— Domnule, îmi zise ea încet, vreau să-mi cer scuze pentru ce-am spus ieri.

— N-ai de ce să te scuzi, i-am răspuns, dorindu-mi în sinea mea să-mi dezvăluie mai mult. Nu voi povesti nimănui ce mi-ai zis şi, te rog încă o dată, nu-mi mai spune „domnule".

— Mulţumesc, şopti ea, după care se întoarse.

— Pegg, dar ce anume te-a făcut să-mi mărturiseşti acele lucruri? Ce te face să ai încredere în mine?

Şovăind, îmi răspunse fără să mă privească:

— Ştiu că sunt negresă şi n-am nevoie de o oglindă care să-mi confirme lucrul ăsta. Văd clar asta în ochii oamenilor. Am observat însă cum m-ai privit şi am ştiut pe loc că mă respecţi.

— Fireşte că te respect.

— Nu mulţi o fac, murmură ea şi continuă să coboare.

Odată ajunsă la capătul treptelor, se opri şi mă aşteptă.

— Îţi pot spune Horace? întrebă ea, privindu-mă concentrată.

— Chiar mi-ar face plăcere.

M-am aşteptat în acel moment să plece mai departe, dar, în schimb, rămase locului, păstrând tăcerea. Apoi, părând să se fi hotărât, îmi şopti:

— Horace, trebuie să mă înţelegi. Dacă doamna Von Macht aude ce ţi-am spus, o să mă dea afară.

— De ce?

— Ţi-am mai zis, doamna şi domnul nu tolerează nesupunerea.

— Cum adică?

— Nu acceptă să se opună cineva cruzimii de care dau dovadă.

— Înţeleg, i-am răspuns, deşi nu pricepeam nimic.

— N-ai remarcat cât de dur este domnul Von Macht? continuă fata. La fel ca doamna Von Macht, şi el insistă ca familia să fie condusă cu mână de fier. Caută încontinuu noduri în papură. Nu-şi păstrează prea multă vreme servitorii. Să nu crezi că-mi doresc să stau în casa asta.

— Dar eşti totuşi aici, am remarcat.

— Pentru că n-am unde să mă duc, răspunse ea cu glas tremurând.

— N-ai familie?

— Sunt orfană.

— Îmi pare rău.

— Doamna şi domnul mă ţin aici şi nu mă dau afară din simplul motiv că se tem să nu vorbesc.

— La ce te referi?

— La simplul fapt că aş putea spune multe lucruri despre ei.

— Ca de exemplu?

Am aşteptat să-mi răspundă şi, pentru o clipă, păru pe cale să o facă. Dar, în cele din urmă, se întoarse brusc şi se apropie de uşa spălătoriei, ceea ce mi-a permis să o analizez puţin.

Deşi era sărmană, o slujnică orfană, vorbea totuşi ca o persoană educată. Dacă schimbările ei rapide de dispoziţie puteau fi puse pe seama fricii de soţii Von Macht, înverşunarea, şovăiala şi emotivitatea fetei mă puneau oarecum în încurcătură.

Nu credeam însă nicidecum că era ţăcănită, aşa cum o considera domnul Middleditch, şi nici nu mă simţeam ameninţat de ea. Trebuie să recunosc însă că nu mai întâlnisem niciodată o fată ca ea.

— Ai adus cheia? mă întrebă Pegg.

Am scos-o din buzunar şi i-am dat-o, iar ea deschise uşa şi, odată ce-am intrat, o închise ferm în spatele nostru şi mi-o înmână.

— Pegg, ce-ai vrut să spui când mi-ai zis că Eleonora nu este fiica doamnei Von Macht? am întrebat-o, încercând să deschid o discuţie prietenească.

Fără să-mi răspundă, Pegg dădu să se depărteze, însă de această dată am apucat-o de braţ şi am întors-o frustrat spre mine, dar fără să fiu brutal.

— Vreau să înţeleg ce s-a întâmplat, i-am zis şi, spre surprinderea mea, am văzut că ochii îi erau înlăcrimaţi.

— Pegg, am insistat cât am putut de blând, îţi promit că nu voi povesti nimănui. Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat.

Păru să poarte o luptă lăuntrică, apoi mă privi pierdută şi îmi răspunse cu glas şoptit:

— Domnişoara Eleonora a fost fiica surorii doamnei Von Macht. Când mama fetei a murit de holeră, doamna Von Macht a luat-o pe Eleonora în casa ei, iar eu am venit cu ea — ca slujnică. Doamna Von Macht nu mă plăteşte.

— Sclavia a fost abolită, i-am zis.

— Am doar treisprezece ani, îmi răspunse fata, şi vreau să trăiesc.

— Înseamnă că Eleonora a fost adoptată, am insistat. A fost şi ea orfană, la fel ca tine.

— Nu vreau să spun mai mult, zise Pegg, clătinând din cap.

Privind frustrat în cameră, am observat că încăperea părea să arate la fel cum o lăsasem, scăldată într-o lumină gălbuie. Duzina de plăci fotografice — plus cea rotundă — era înşirată pe masa de marmură, acoperită cu hârtii şi pregătită pentru soluţia de nitrat de argint. Etichetele erau la locul lor şi îmi arătau că hârtiile nu fuseseră deranjate.

Întorcându-mă, am remarcat că Pegg mă urmărea cu atenţie şi, hotărând să risc o altă întrebare, i-am zis:

— Spuneai că Eleonora a murit pentru că a fost neglijată foarte mult şi că soţii Von Macht nici măcar nu i-au chemat un medic. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Văzând că Pegg strânge din buze, am hotărât să nu mai insist pe acest subiect şi să mă întorc la treaba mea, căci trebuia să pregătesc plăcile. Astfel, din trusa aparatului am scos o tavă de porţelan adâncă de cinci centimetri, în care am turnat nitratul de argint şi l-am acoperit iute cu un capac. Odată ce-am terminat, am scos cadrele de lemn pentru plăci.

În timp ce Pegg continua să mă privească atentă, am îndepărtat hârtia de pe prima placă şi am icnit surprins. O linie zdrenţuită, lată cam de un centimetru, despica placa în două.

— E spartă! am strigat, întorcându-mă spre fată. Ai intrat aici? Tu ai făcut asta?

Acuzaţia mea o făcu să păşească în spate şi să-şi ridice un braţ, ca şi cum ar fi vrut să se apere de o lovitură.

— Nu! Îţi jur că nu! Doar tu ai avut cheia.

— Trebuie să existe una de rezervă.

— Eu nu ştiu de alta, răspunse Pegg. În casa asta stau doar eu, bucătăreasa, doamna Quinn, şi Morgan, vizitiul. Niciunul dintre noi nu are chei de rezervă. Stăpânul nostru nu îngăduie aşa ceva şi nimeni nu are curajul să nu-i dea ascultare. Sunt convinsă că n-a intrat nimeni aici. În plus, tu singur ai spus că totul era în regulă.

Examinând în grabă restul plăcilor, inclusiv pe cea rotundă, am răsuflat uşurat când am văzut că toate erau în regulă.

— Posibil să o fi spart eu, căci plăcile sunt foarte fragile, i-am zis. Îmi pare rău, nu trebuia să te acuz. Doar că nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. În orice caz, avem plăci suficiente, aşa că întreabă-l, te rog, pe domnul Middleditch dacă este gata.

— Mulţumesc, zise Pegg pe un ton ce-mi dădu impresia că era bucuroasă că putea pleca.

Când ajunse la uşă, mi-am ridicat privirea şi i-am zis:

— Pegg, cum de poţi fi atât de sigură că fata a murit din neglijenţă?

— Pentru că am fost cu ea când şi-a dat duhul.

— Cine mai era acolo?

— Nimeni, îmi răspunse ea, după care ieşi din cameră.

Neştiind ce să înţeleg din răspunsul fetei, m-am concentrat asupra plăcilor fotografice.

Prima oară am pregătit hiposulfitul de sodiu, care ajută la fixarea imaginilor. Am scos apoi câteva sugative şi, în cele din urmă, am aşezat placa rotundă în tăviţa de porţelan şi am mişcat-o uşor, timp de trei minute, aşa încât particulele nitratului de argint să adere la colodiu.

Odată ce-am terminat, am pus placa rotundă pe o sugativă şi, ştiind că lumina galbenă din cameră împiedica înnegrirea acesteia, am continuat în acelaşi mod cu celelalte plăci fotografice.

Când am terminat cu toate plăcile, discul aparatului de spionaj se umezise deja suficient. Lucrând iute, mi-am scos aparatul de la gât, i-am desfăcut capacul din spate, am aşezat placa înăuntru şi l-am închis la loc.

Aparatul era de-acum pregătit, dar nu acelaşi lucru îl puteam spune despre mine. Fusesem îngrijorat încă de dinainte să ajung acolo, iar fata — cu toate lucrurile tulburătoare pe care mi le dezvăluise — contribuise şi mai mult la neliniştile mele. Aşa că tot ce-mi doream era să ies cât mai repede din casa aceea.

Aveam însă câteva fotografii de făcut şi, pentru prima dată în viaţă, eram hotărât să nu dau cu piciorul acestei şanse.

DOISPREZECE

AM AŞEZAT CELELALTE PLĂCI pe cadrele lor de lemn, le-am pus unele peste altele şi le-am dus sus. În drumul meu, m-am uitat din nou după alte poze cu Eleonora, dar n-am văzut niciuna — ceea ce însemna că Pegg spusese adevărul.

Am ciocănit la uşa salonului şi, imediat ce-am primit permisiunea să intru, am observat că încăperea arăta oarecum diferit. Unul dintre scaune se afla în faţa şemineului din fier negru, iar doamna Von Macht şedea pe el, arborând un fel de surâs controlat, pe care nu l-am putut descifra.

Domnul Middleditch o poziţionase în aşa fel încât să aibă într-o parte şi în spate un aranjament de flori uscate. Nu aveam niciun dubiu că imaginea fantomei avea să se potrivească foarte bine în spaţiul din dreapta umărului femeii, unde se afla totodată şi sfeşnicul cu trei braţe.

Cutia mare de lemn a aparatului foto era aşezată pe trepied şi obiectivele erau extinse. În spatele aparatului, sub pânza neagră, domnul Middleditch o încadra şi focaliza pe doamna Von Macht, ajustând şi strângând burdufurile lentilelor.

Domnul Middleditch îmi aruncă o privire de sub pânză şi îmi spuse:

— Ah, ai venit cu plăcile. Horace, fii te rog amabil şi adu şi cârpa de curăţat, adăugă el, luând plăcile şi făcându-mi pe ascuns cu ochiul.

Ştiind bine că nu aveam printre echipamente nicio „cârpă de curăţat", mi-am dat seama că, de fapt, îmi transmitea să ies şi să pozez pe ascuns portretul fetei.

Sperând să nu roşesc din pricina minciunii, am bombănit un „Da, domnule" scurt şi am ieşit pe hol.

Întrucât fiecare instantaneu dura trei minute — perioadă în care imaginea se fixa pe placă — şi ţinând cont că domnul Middleditch intenţiona să folosească toate cele unsprezece plăci, am calculat că aveam la dispoziţie pe puţin treizeci de minute în care trebuia să-mi îndeplinesc sarcina.

După ce m-am asigurat că nu mă vede nimeni, căci eram destul de îngrijorat în privinţa slujnicei, am scos obiectivul camerei printr-o butonieră a hainei.

Dat fiind că tabloul se afla cam la doi metri de la podea, am fost nevoit să-mi bag mâinile pe sub pardesiu şi să îndrept aparatul în sus. Apoi, ţinându-mi răsuflarea, am apăsat butonul diafragmei, care a declanşat printr-un uşor clic.

Făcusem prima mea fotografie şi, trebuie să recunosc, în ciuda neliniştii mele, eram încântat. În sfârşit, devenisem fotograf.

Am hotărât apoi să mai fac o fotografie, deoarece nu eram sigur că ţinusem camera corect. În plus, eram singur şi nu mă vedea absolut nimeni. Cuprins de entuziasm, am acţionat încă o dată butonul şi obturatorul a declanşat a doua oară.

Odată obţinute cele două fotografii, m-am întrebat ce-aş putea face în continuare. Sincer vorbind, nu eram încă sigur dacă să o cred pe Pegg şi, într-un fel, îmi doream să accept vorbele doamnei Von Macht, care spusese că are în casă multe fotografii cu fata ei. Totuşi, în salonul unde stăteau domnul Middleditch şi doamna Von Macht nu văzusem nici măcar o poză cu Eleonora, aşa cum nu zărisem vreuna la demisol.

Fiind prea riscant să intru în sufragerie, am hotărât să-mi încerc norocul la etaj.

Simţindu-mi inima bătându-mi puternic în piept, m-am oprit în faţa scării. După ce am verificat încă o dată că nu mă vede nimeni, am început să urc. Din fericire, mocheta groasă de pe trepte înăbuşea sunetul paşilor.

De-a lungul casei scării erau şi alte tablouri, dar niciunul cu Eleonora.

Treptele coteau pe un mic palier, unde se afla o măsuţă cu o vază cu flori. Printre tablourile cu ruine romane ce împodobeau pereţii nu se afla nici măcar o singură imagine a Eleonorei.

La primul etaj am văzut câteva aplice cu gaz lampant, dar, cum erau toate stinse, holul era cam întunecat. Singura sursă de lumină o reprezenta o fereastră mare, cu deschidere spre aleea din spatele casei. În faţă am văzut trei camere, una în capătul holului, iar alte două pe un mic culoar — însă toate aveau uşile închise.

Pereţii erau acoperiţi cu tablouri ce înfăţişau flori, peisaje, siluetele lui George Washington şi a generalului Tyler, însă nici măcar un portret al Eleonorei Von Macht.

Nedumerit şi dorind totodată să dovedesc că Pegg greşea, eram mai hotărât ca niciodată să-mi continui căutarea. M-am dus la prima uşă şi am apucat mânerul rotund al clanţei.

Nu voiam câtuşi de puţin să dau peste domnul Von Macht, aşa că mi-am apropiat urechea de uşă şi am ascultat atent. N-am auzit nimic, aşa că am întors încet mânerul şi, foarte precaut, am împins puţin uşa şi am tras din nou cu urechea. Deschizând-o mai mult, mi-am ţinut răsuflarea şi am aruncat o privire înăuntru.

În încăpere nu era nimeni. Înăuntru se aflau un birou mare de stejar, un scaun, biblioteci cu registre contabile, lămpi stinse şi multe tablouri. Din câte se părea, nimerisem în biroul domnului Von Macht.

Am intrat şi am văzut pe pereţi certificate înrămate, blazoane, imagini cu nave maritime militare, însă nimic cu Eleonora, fiica pe care soţia sa spunea că o plânge din adâncul sufletului.

Neştiind ce să mai cred, m-am dus în camera următoare. La fel ca mai devreme, m-am apropiat cu prudenţă. Era un dormitor mobilat pompos, cu pat cu baldachin, măsuţă

de toaletă, scaune, vitrină, candelabru şi alte piese de mobilier ce denotau confort şi bogăţie. Din câte se părea, iubeau la nebunie lumina lumânărilor! Pe unul dintre pereţi erau tablouri cu flori şi păsări, însă nici măcar o poză cu Eleonora.

A treia cameră era o toaletă şi, aşa cum mă aşteptasem, nu erau înăuntru niciun fel de imagini.

M-am întors pe coridor. După ce că mă aflam unde n-ar fi trebuit, nici nu reuşisem să-mi duc sarcina la îndeplinire.

Un alt şir de trepte ducea la etajul al doilea şi, cu toate că nu erau la fel de late şi de impunătoare ca primele, m-am simţit obligat să investighez mai departe.

Tavanul etajului următor era mai scund, iar pereţii, complet goi. De-a lungul unui culoar îngust erau patru camere, însă aveau uşile închise. Le-am verificat pe rând şi primele două încăperi erau mici şi mobilate sărăcăcios, cu câte un pat mic, un dulap, o masă şi un scaun, pentru că altceva nici n-ar fi încăput în ele. Am bănuit că erau încăperile servitorilor.

A treia cameră, cea mai mică, nu era deloc mobilată. Podeaua din lemn era veche, la fel ca şi tavanul şi pereţii. Deşi arăta ca o cămară, nu avea nimic depozitat înăuntru.

În ultima încăpere se afla un pătuţ îngust, un scaun şi o masă pe care era aşezată o mică fotografie decolorată, în care am recunoscut-o imediat pe Eleonora Von Macht.

În sfârşit!

Chipul fetei — imortalizat la o vârstă mai fragedă decât în portretul de pe holul de la parter — zâmbea şi radia fericire. Eleonora purta pe cap o bonetă de soare şi era îmbrăcată

într-o rochiţă de culoare deschisă. Mai mult decât atât, întrucât poza se afla la nivelul mesei, mi-era uşor să o fotografiez cu aparatul de spionaj, ceea ce am şi făcut.

Priveam încă imaginea când am auzit în spate un sunet. Luat prin surprindere, m-am întors să văd cine era şi am declanşat din greşeală obturatorul pentru a patra oară.

Pegg intrase în cameră.

TREISPREZECE

NE-AM PRIVIT PENTRU CÂTEVA CLIPE: ea cu gura căscată de uimire, iar eu încurcat peste măsură.

Vădit supărată, Pegg deschise prima discuţia:

— Ce cauţi aici?

Amintindu-mi vorbele domnului Middleditch, am izbutit să îngăim:

— Ăă... păi, vizitam casa.

— Aici nu-i nimic de vizitat, răspunse ea, privindu-mă cu asprime.

Fâstâcit, m-am întors şi am arătat spre poză.

— Am găsit totuşi ceva interesant.

Deodată, furia o părăsi brusc şi ochii i se înlăcrimară.

— A fost surioara mea scumpă, zise ea încet. Camera de alături era a ei.

— Locuia... *acolo*? am întrebat. În... cămăruţa aia goală?

— Am avut parte de vremuri foarte frumoase — mai ales când eram singure, adăugă Pegg.

Nu ştiam ce să mai cred. Oare era cu adevărat „sărită de pe fix", aşa cum sugerase domnul Middleditch? Îmi era greu să accept că Eleonora Von Macht, o fată cu părinţi foarte bogaţi, trăise într-un loc atât de sărăcăcios sau că această servitoare negresă era sora ei.

— Atunci ţi-a spus că o să moară din cauza neglijenţei? am întrebat-o, încercând s-o trag de limbă.

— Nici vorbă, ripostă ea, în glas simţindu-i-se iar înverşunarea. Mi-a zis asta după ce-a murit.

— Cum de-a putut face asta? am întrebat, privind-o mirat.

— Mi-a şoptit în inimă.

— Ţi-a... *spus* pur şi simplu?

— Murise, ştiu asta, dar, din moment ce o cunoşteam mai bine decât oricine, îi puteam auzi vocea, răspunse fata, după care adăugă melancolică: Aş da orice să mai vorbesc din nou cu ea.

În acel moment, am fost cât pe ce să repet cu glas tare vorba tatălui meu: „Morţii cu morţii, viii cu viii".

— Nu mă crezi, nu-i aşa? întrebă ea, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Am simţit că n-are niciun rost să o contrazic şi am urmat sfatul tatălui meu: „Nu intra în polemici cu persoanele superstiţioase, mai degrabă compătimeşte-le". În plus, trebuia să mă reîntorc la domnul Middleditch.

— Trebuie să cobor, i-am zis şi, în drumul meu spre parter, am trecut nepoliticos pe lângă Pegg.

Când am intrat în salon, domnul Middleditch tocmai încheiase şedinţa foto. Plăcile erau aranjate una peste alta, iar doamna Von Macht şedea aproape în aceeaşi poziţie ca mai devreme.

— Ah, Horace, ai sosit, spuse domnul Middleditch, reţinându-şi cu greu un surâs când mă văzu. Din fericire, nu-mi făcu semn din ochi. Uite, plăcile sunt gata, adăugă el, arătând din cap spre ele.

N-am avut cum să-i spun că reuşisem să fac doar trei fotografii, aşa că am luat plăcile şi am coborât în spălătorie.

Odată ce-am intrat, am încuiat imediat uşa, nu doar pentru că nu doream să apară Pegg şi să mă deranjeze cu ciudăţeniile ei, ci şi pentru că trebuia să mă concentrez. În plus, eram nevoit să-mi dau jos pardesiul şi să-mi scot de la gât aparatul de spionaj.

Mi-am început apoi treaba, turnând într-o tavă de porţelan soluţia de developare, iar în alta, soluţia de fixare. După aceea am dat drumul la apă într-o chiuvetă şi, în cele din urmă, am introdus plăcile în revelator — un amestec de acid pirogalic şi iodură de argint.

Developarea unei imagini fotografice este un proces ce pare aproape magic. Imaginează-ţi că stai într-o încăpere cu lumină galbenă difuză, ce umple aerul cu o strălucire crepusculară fermecătoare. Această strălucire pare să mă transpună într-o altă lume, un loc al imaginilor ce aşteaptă să-şi facă apariţia precum nişte spirite sfioase.

Apoi, ţinându-ţi respiraţia, îţi cobori privirea într-o mixtură chimică, oarecum asemănătoare poţiunilor magicienilor de odinioară. Introduci cu grijă o placă fotografică în baia

chimică şi aştepţi să apară ceva, la fel cum ai aştepta pe malul unui lac învăluit în ceaţă.

Încet-încet, începe să se contureze o imagine înceţoşată, ca o umbră ce se iveşte din străfundurile unei lumi mistice şi capătă puţin câte puţin formă şi substanţă — la fel ca o fantomă adevărată.

Imaginea de pe placa de sticlă este însă inversată sau, mai exact spus, un negativ în care porţiunile deschise la culoare sunt negre, iar cele închise sunt albe, fapt care nu face decât să sporească senzaţia de supranatural.

Pe parcursul procesului trebuie să urmăreşti atent imaginea, căci dacă pui prea mult revelator, negativul devine negru ca smoala şi este iremediabil pierdut. E ca şi cum imaginea, ivindu-se dintr-un abis de nepătruns, se afundă din noù în neantul din care a apărut. Dacă nu reţii umbra şi nu o îmbrăţişezi strâns, va dispărea pentru totdeauna.

La fel s-a întâmplat şi atunci: pe măsură ce apărea câte o imagine, trebuia să-i determin punctul culminant, după care scoteam placa din revelator şi o puneam în fixator. Acţionând în acest mod, captam imaginea la timp şi o făceam vizibilă lumii reale.

Deşi totul pare magic, chiar mistic, aş putea spune, adevărata minune este că procesul e în întregime chimic, controlat de raţiunea umană — de propria mea gândire. Ce sentiment de superioritate îmi oferea! Eu, Horace Carpetine, puteam transforma o umbră în ceva real.

Odată încheiat procesul de developare, puneam plăcile într-o baie de apă, pentru a îndepărta nitratul de argint şi a opri procesul de developare.

Aşa am procedat cu fiecare din cele unsprezece plăci ale domnului Middleditch, care avea să fie mulţumit că imaginile negative au ieşit bine.

După ce-am terminat de procesat imaginile domnului Middleditch, mi-am îndreptat atenţia spre cele trei poze secrete pe care le făcusem şi care se aflau toate pe o singură placă fotografică.

Erau primele mele fotografii şi, indiferent de circumstanţe, mă simţeam cu adevărat entuziasmat!

Ştiind că realizasem ceva de care depindeau multe lucruri, am aşezat cu mare grijă placa rotundă în baia cu revelator, după care am privit şi am aşteptat nerăbdător, până când imaginile chipului fetei au început să apară aproape simultan: una, două, trei... patru!?

Există o expresie străveche şi perimată, aceea de a nu-ţi crede ochilor. Exact asta era starea pe care am trăit-o în acele momente, când priveam discul mic de sticlă şi cele patru imagini pe care le conţinea. Ceea ce vedeam pur şi simplu nu avea niciun sens.

Chinuindu-mă să găsesc o explicaţie, m-am holbat la placă atât de mult, încât era să uit să o introduc în soluţia de fixare înainte să pierd imaginile pentru totdeauna. Apoi, după ce am pus discul în apă, am încercat să-mi amintesc câte fotografii realizasem.

Primele două clişee erau ale portretului din hol, iar al treilea, al pozei de pe măsuţa din camera slujnicei. Eram absolut convins că nu făcusem decât trei fotografii. Totuşi, pe placa fotografică vedeam foarte clar patru imagini.

Cum de era posibil?

Apoi, spre marea mea uşurare, mi-am amintit că, în momentul în care Pegg intrase în cameră, am fost atât de surprins, încât m-am întors brusc şi am declanşat involuntar obturatorul, efectuând astfel încă o fotografie, a patra, în care trebuia să fie nimeni alta decât Pegg.

Găsind o explicaţie raţională pentru ceea ce se petrecuse, m-am mai liniştit.

Am privit în apă. Deoarece negativele de pe disc erau destul de mici şi inceţoşate de apă, identitatea persoanei din a patra imagine rămăsese incertă, dar, cum în cameră nu se aflase decât Pegg, nu putea fi vorba de altcineva.

Sau era posibil?

PAISPREZECE

ÎNAINTE SĂ PLECĂM de la doamna Von Macht, domnul Middleditch a stabilit o nouă întrevedere pentru joia următoare, când urma să-i aducă fotografiile.

Îndată ce trăsura s-a pus în mişcare, am dat să-i povestesc tot ce făcusem, dar domnul Middleditch mă opri, făcându-mi semn că s-ar putea să ne audă vizitiul. Apoi, când am ajuns acasă, zise:

— Ai reuşit să faci pozele?

— Da, dar...

— S-au developat bine?

— Da, domnule, dar...

— Dar ce?

— Doamna Von Macht a minţit când a spus că are în toată casa portrete cu fiica ei. Singurul tablou e cel de pe hol.

— E imposibil, îmi zise el.

— Nu vă mint, am insistat, spunându-i apoi pe unde am umblat.

— În afară de cea de pe hol, nu mai există nicio altă fotografie?

— Ba da, una singură.

— Aha! Ştiam eu că te înşeli!

— Era în camera servitoarei — la ultimul etaj.

— Nu ţi-am zis eu că fata aia e invidioasă pe sărmana răposată? Ai reuşit să o pozezi?

— Da, domnule.

— Câte poze ai făcut în total?

— Ăă... trei, i-am răspuns şovăielnic.

— Să sperăm că sunt suficiente, spuse el, răsucindu-şi mustaţa. Du-te şi lăcuieşte negativele.

Lăcuirea negativelor avea menirea de a le proteja de praf sau zgârieturi. Comparativ cu alte chimicale, mirosul lacului mi se părea chiar plăcut.

După ce-am terminat cu placa rotundă, am ridicat-o la lumină şi am încercat să disting ceva din cea de-a patra imagine. Negativul era însă prea mic şi n-am reuşit să-mi dau seama pe cine fotografiasem. Până când se întărea lacul, douăzeci şi patru de ore mai târziu, nu puteam folosi negativul pentru a face imagini pozitive mai mari, care să-mi permită să le văd clar. Aşa că le-am lăsat la uscat.

A doua zi, duminică, m-am dus să iau masa săptămânală cu familia mea. Profitând de această ocazie, l-am tras pe tata deoparte şi i-am povestit tot — sau aproape tot — ce se întâmplase.

— Tată, i-am zis, dacă un angajator vrea să profite de un client, cum ar trebui să reacţioneze angajatul acestuia?

— E o întrebare interesantă. Mai întâi aş vrea să te întreb dacă angajatorul respectiv face ceva ilegal.

— Ăă... nu chiar.

— În al doilea rând: va face rău cuiva?

— S-ar putea să supere pe cineva.

— Horace, ăsta e un răspuns emoţional, iar noi suntem fiinţe raţionale şi privim lucrurile ştiinţific, cu limpezime. Nu ne supărăm. Aşadar, repet, va răni pe cineva?

— Cred că nu.

— Acţiunile angajatorului îi vor face rău persoanei angajate?

— Păi... nu cred.

— În cazul acesta, ascultă-mă: nu acţiona, căci altminteri s-ar putea să-ţi pui în pericol slujba. În plus, trebuie să ştii că nu toţi oamenii sunt sinceri. De asemenea, să nu uiţi să priveşti mereu lucrurile ştiinţific şi logic, acţionând totodată cu onestitate şi în spiritul unei conduite ireproşabile. Ţine minte, eşecurile sunt doar pretexte pentru cei slabi, în schimb celor puternici le conferă putere, adăugă el, atenţionându-mă cu degetul.

Când am ajuns la atelierul de pe strada Charlton, trecuse deja de şase şi afară se lăsase întunericul. După ce-am descuiat uşa cu cheia mea, am aprins o lumânare şi am văzut că domnul Middleditch nu se întorsese şi nici nu-mi lăsase un bilet în care să mă înştiinţeze când avea să revină. Nu era însă ceva neobişnuit.

În mod normal, m-aş fi dus în pat şi aş fi început să citesc din „Raza de soare argintie", căci îmi doream să învăţ cât mai multe lucruri despre arta fotografică. Dar în acea noapte nu-mi puteam stăpâni curiozitatea în privinţa primelor mele fotografii.

Ştiind că lacul se uscase pe plăci şi hotărât fiind să transform negativele în imagini pozitive, am început procesul cu sârguinţă, căci doream totodată să termin înainte de revenirea domnului Middleditch.

În camera de lucru, am aşezat tăvile de porţelan sub lumina gălbuie a lămpii, după care am început să procesez plăcile domnului Middleditch, respectiv cele unsprezece fotografii ale doamnei Von Macht. Imaginile au ieşit bine. Făcuse o treabă lăudabilă.

Am observat însă că sfeşnicul era prezent în fiecare imagine. Mi s-a părut ciudat, aşa că mi-am propus să-l întreb pe domnul Middleditch în această privinţă.

Am plasat apoi discul de sticlă deasupra unei hârtii fotosensibile, l-am expus fasciculului concentrat de lumină galbenă a lămpii şi am introdus hârtia în soluţia de developare, unde imaginile, la fel ca întotdeauna, au înflorit splendid în faţa ochilor.

După ce am pus hârtia în soluţia de fixare, am spălat-o cu grijă şi am aşezat-o pe o sugativă, iar în cele din urmă am aprins lumina, aşa încât să pot vedea clar fotografiile pe care le făcusem cu aparatul de spionaj.

Realizasem patru imagini mici, dispuse în semicerc — ca o semilună. Deloc surprinzător, prima imagine era defocalizată şi înceţoşată. La următoarele mă descurcasem însă mai

bine. Nu pot spune că ultima era perfect clară — nici pe departe —, dar se vedea o îmbunătăţire constantă de la prima la ultima fotografie.

Am examinat pozele una câte una.

În primele două era Eleonora Von Macht, aşa cum o fotografiasem în portretul de pe hol. Pe lângă faptul că erau defocalizate, imaginile mai erau şi strâmbe, deoarece înclinasem aparatul în sus. De aceea, nu ştiam dacă îi vor fi de folos domnului Middleditch.

În a treia era poza din camera slujnicei, fotografie ce stătea pe măsuţă şi o înfăţişa pe Eleonora Von Macht zâmbind veselă şi purtând pe cap o bonetă mare de soare. Întrucât poza îmi venea la nivelul pieptului, fotografia era focalizată mai bine decât celelalte şi, în plus, neclaritatea îi dădea o particularitate spectrală, de care domnul Middleditch s-ar fi putut folosi.

În cele din urmă, am privit şi ultima fotografie — sau, mai bine spus, m-am holbat la ea. În mod normal, în fotografia pe care o făcusem accidental nu putea fi altcineva decât Pegg.

Şi totuşi, chipul pe care îl aveam în faţă era al Eleonorei Von Macht!

Asta m-a surprins atât de tare, încât am fost cât pe ce să scap fotografia din mână. Clipind nedumerit, am clătinat din cap, de parcă aş fi vrut să alung acel fapt imposibil. Dar, când am privit din nou imaginea, chipul Eleonorei Von Macht era tot acolo.

M-am uitat îndelung la poză şi mi-a fost clar că nu mă înşelam. Însă a patra imagine diferea mult de cea de-a treia.

În primul rând, în poza din camera lui Pegg, Eleonora purta o bonetă. Fata din a patra poză avea capul descoperit.

În al doilea rând, Eleonora zâmbea în imaginea din încăperea slujnicei. Fata din a patra fotografie era încruntată şi înfuriată.

În al treilea rând, figura din poza servitoarei purta o rochie de culoare deschisă. În cea de-a patra imagine, fata era îmbrăcată în ceea ce părea a fi un halat negru.

Altfel spus, era o imagine complet diferită!

Privind tot mai tulburat imaginile, mi-am dat seama că a patra fotografie era cea mai clară. Nu era nici pe departe aşa cum ar fi trebuit, însă arăta mult mai bine — ceea ce era ciudat, pentru că făcusem poza din întâmplare. Într-un fel sau altul, reuşisem să obţin o imagine cu totul nouă a Eleonorei Von Macht, clişeu care nu semăna deloc cu portretul de pe hol sau cu poza de pe măsuţa slujnicei.

Dar aşa ceva era imposibil. Eleonora era moartă.

CINCISPREZECE

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, trezindu-mă obosit și tulburat, mi-am amintit imediat de cea de-a patra fotografie și am știut pe loc că nu doream să-i spun nimic domnului Middleditch. Lăsând la o parte propria nedumerire, situația o afecta și pe Pegg și nu voiam să-i dau domnului Middleditch ocazia să o insulte. După ce am terminat micul dejun, m-a întrebat dacă sunt pregătit să developez fotografiile.

— Deja sunt făcute, i-am zis.

— Horace, ești o minune la casa omului! Uneori cred c-ar trebui să te las pe tine să faci totul. Hai să aruncăm o privire.

Prima oară i-am arătat cele unsprezece portrete ale doamnei Von Macht. După ce le-a studiat pe fiecare cu atenție, mi-a zis:

— Astea două sunt deosebit de măgulitoare pentru o doamnă, așa că le voi pune deoparte. Cred că îi vor plăcea și

ei foarte mult. Horace, după cum vezi, am lăsat un spaţiu pentru... ştii tu, adăugă el, făcându-mi din nou şmechereşte cu ochiul.

— Domnule, dar de ce este prezent sfeşnicul în toate pozele?

— Doamna Von Macht a cerut acest lucru, căci spunea că este ultimul dar de la fiica ei răposată. Ei bine, hai să vedem acum şi pozele tale, adăugă el cu şiretenie, ca un băieţandru ce se bucură de o festă iminentă.

N-am avut de ales şi, inspirând adânc, am scos fotografia rotundă şi i-am înmânat-o.

— Parcă spuneai că ai făcut doar trei poze, îmi zise el, studiind atent instantaneul.

— Am greşit, i-am răspuns, încercând să par pe cât de neutru posibil.

— Horace, nu sunt prea clare.

— Da, domnule, dar sunt primele mele fotografii. Mi-a fost greu să focalizez aparatul de spionaj.

— Ai dreptate. Am putea spune că sunt deja fantomatice. Ei bine, în astea două este portretul de pe hol, am dreptate?

— Da, domnule.

— Poate e chiar prea evident. Iar asta?

— Am făcut-o în camera servitoarei.

— Ah, exact aşa cum spuneai! Şi asta? întrebă el, arătând spre a patra imagine.

— Nu sunt sigur, i-am zis, fără să-l pot privi.

— Cum adică nu eşti sigur?

Nu ştiam dacă va fi înţelegător sau măcar amabil cu mine, dar voiam să fiu sincer, aşa că i-am răspuns:

— Eu am făcut-o, dar... n-am avut în faţă nicio poză.

— Horace! Nu fi tâmpit! Trebuie să fi fost una. Uite, chipul fetei a fost surprins pe negativ — şi este o imagine diferită.

— Domnule, dar eu n-am văzut nicio altă poză în cameră.

— În fine, nu contează, spuse el, ridicând din umeri. Nu mă interesează imaginea asta, pentru că fata e prea încruntată — chiar furioasă, aş zice. Nu, nu-i bună, fiindcă sunt sigur că doamna Von Macht ar prefera o fantomă mai veselă. Era tipic lui să nu fie interesat de misterul celei de-a patra poze. Pe de altă parte, *asta* e foarte bună, continuă el, arătând spre imaginea pozei de pe măsuţa lui Pegg. Aici, Eleonora, deşi cadaverică, este voioasă, iar asta poate fi o combinaţie folositoare. Horace, râse el, am făcut un mic joc de cuvinte! Nu mai fi aşa trist! Hai, că avem de lucru.

Prin „lucru" se referea evident la crearea imaginii stafiei — sarcină care ne-a luat destul de mult timp.

Prima dată a făcut o nouă fotografie cu doamna Von Macht, apoi a suprapus pe aceeaşi foaie imaginea mică a Eleonorei. Cu alte cuvinte, din două negative a făcut un pozitiv. Rezultatul: o poză în care deasupra umărului stâng al doamnei Von Macht plutea Eleonora, care, trebuie să recunosc, semăna foarte bine cu o fantomă.

— Trebuie să arate perfect, spuse mândru domnul Middleditch, după care se apucă de lucru şi, mai sârguincios ca niciodată, nu se opri până când nu avu câteva fotomontaje satisfăcătoare.

Ca un copil pus pe şotii, era atât de concentrat pe farsa lui, încât nu-l mai interesau eventualele consecinţe ale năzbâtiei sale. Tot ce conta era gluma!

Aşa a lucrat întreaga zi şi mare parte din ziua următoare, până când a obţinut efectul dorit.

Ce anume a realizat? Domnul Middleditch o pozase pe doamna Von Macht în salonul acesteia. Aşezată pe scaun, arăta foarte bine în rochia neagră şi elegantă pe care o purta — o femeie calmă, drăguţă şi bogată, dar şi uşor tristă. Tot meritul i se cuvenea domnului Middleditch: îi surprinsese o trăsătură care era fără îndoială foarte plăcută şi chiar măgulitoare.

Domnul Middleditch se dovedise totodată foarte isteţ în escrocheria pe care o făcea, căci aranjase vaza şi sfeşnicul pe masă în spatele femeii, după care suprapusese între ele chipul zâmbitor şi şters al Eleonorei.

La o primă privire, chipul fetei nu se vedea în fotografie, ci doar doamna Von Macht. Dar un observator atent ar fi remarcat în cele din urmă şi imaginea fantomei — îndeajuns de neclară încât existenţa să-i poată fi negată. Totuşi, era acolo.

Domnul Middleditch, aşa cum promisese, urma să pună la cale un truc foarte iscusit.

— De-abia aştept să i-o arăt doamnei Von Macht, îmi spuse entuziast.

— Când vă duceţi la ea? l-am întrebat.

— Mâine. Horace, dacă nu mă înşel, la un moment dat mă va întreba dacă văd ceva neobişnuit în poză.

— Şi ce-i veţi spune?

— Că nu observ nimic, fireşte. Descoperirea trebuie să-i aparţină. Şi, se amuză el, cred că s-ar putea să te întrebe şi pe tine acelaşi lucru.

— Pe mine?

— Ai grijă să nu scoţi o vorbă, îmi zise el râzând.

Atunci m-am hotărât să-i spun femeii ce vedeam, în cazul în care mă întreba.

Ajunsesem astfel într-o situaţie destul de încurcată. Aveam de gând să spun adevărul, dar care era adevărul? Că imaginea era trucată? Într-adevăr, fotografia domnului Middleditch era un fals, însă de unde apăruse a patra imagine a Eleonorei?

Stând singur în patul meu, am privit chipul Eleonorei, aşa cum îl surprinsesem în a patra fotografie, şi am încercat să găsesc o explicaţie logică a existenţei acestuia.

N-am reuşit.

ȘAISPREZECE

A DOUA ZI, LA ORA STABILITĂ, am plecat cu domnul Middleditch spre casa doamnei Von Macht. Nu ştiu exact de ce m-a luat cu el, dar cred că a făcut-o numai din vanitate. Bănuiesc că domnul Middleditch dorea să-i stau alături pentru a fi martor efectelor şarlataniei sale. Cât îşi dorea să-mi câştige admiraţia!

Eram mai mult decât dispus să merg cu el, deoarece voiam să văd cum reacţionează doamna Von Macht şi să vorbesc cu Pegg, ca să aflu mai multe despre Eleonora. Oare afirmaţiile fetei — în afară de cea cum că nu sunt alte poze cu Eleonora în casă — erau adevărate? Speram totodată să descopăr şi misterul celei de-a patra fotografii. Devenisem deja convins că în locuinţa doamnei Von Macht se petrecea ceva foarte ciudat şi, sincer să fiu, doream neapărat să aflu despre ce era vorba.

Ţinându-şi fotografiile într-o mapă neagră, legată frumos cu o panglică roşie, domnul Middleditch trase cordonul clopoţelului de la intrare.

— Doamna vă aşteaptă, ne întâmpină Pegg, după o scurtă plecăciune.

Spre deosebire de vizita noastră anterioară, când Pegg îl privise numai pe domnul Middleditch, de această dată se uită direct la mine. Privirea fetei mă descumpăni puţin, căci părea să arate că noi doi împărtăşeam un secret, o informaţie accesibilă doar nouă, dar aceasta rămânea pentru mine un mister.

Pegg ne conduse în salonul din faţă, unde ne aştepta doamna Von Macht. L-am urmat pe domnul Middleditch la câţiva paşi în spate. Pegg rămase şi ea în cameră, dar se retrase într-un colţ, pentru a nu ieşi în evidenţă. Înăuntru era destul de cald.

Doamna Von Macht purta o rochie chiar mai fermecătoare decât cea de la ultima noastră întrevedere. Chipul îi era mai puţin palid — căci probabil nu se mai dăduse cu atâta pudră — şi obrajii îi arătau rumeni şi sănătoşi. Remarcând în cameră un miros mai puternic de parfum, am observat totodată că femeia nu mai purta banderola de doliu şi, cu toate că avea în poală o broderie la care lucra, ţinea într-o mână un ac fără aţă.

Soţul ei nu era prezent, iar acest lucru nu putea decât să mă bucure, căci era mult prea furios.

Când ne-am apropiat, am aruncat o privire în stânga doamnei Von Macht, spre masa pe care rămăseseră sfeşnicul şi vaza cu flori uscate. Apoi, deodată, între aceste două obiecte am văzut chipul Eleonorei Von Macht!

Nici nu pot descrie şocul din acea clipă. Am trăit o spaimă atât de mare, încât am simţit că-mi stă inima în loc. În acel moment n-am mai putut nici măcar să respir sau să înghit în sec. Simţind că mi se zbârleşte părul pe ceafă, nu mi-a venit să cred ce vedeam. Am închis ochii, însă nu m-am putut abţine şi am privit încă o dată. Chipul dispăruse.

Chinuindu-mă să-mi ţin în frâu emoţiile şi tremurul corpului, am crezut iniţial că mi se păruse. M-am întors spre doamna Von Macht, dar nimic din ţinuta acesteia nu sugera că ar fi remarcat ceva neobişnuit. M-am uitat apoi la domnul Middleditch, însă nici el nu schiţa vreo reacţie — la fel şi Pegg.

Crezând că îmi joacă mintea feste, am găsit iute o explicaţie raţională: în ultimele zile, privisem deseori imaginea fantomatică a Eleonorei pe care domnul Middleditch o aşezase în fotografie în exact acelaşi loc. Astfel, mi-am zis, văzusem ceva ce exista doar în mintea mea, nu şi în realitate.

Aceste gânduri au durat doar câteva secunde. Descrierea acelei clipe înfricoşătoare durează mai mult decât trăirea ei. În orice caz, mi-am revenit în simţiri când l-am auzit pe domnul Middleditch spunând:

— Doamnă Von Macht, ce mai faceţi?

— Sunt foarte bine, domnule Middleditch, răspunse politicoasă femeia, întinzându-şi mâna albă şi delicată. Dumneavoastră ce mai faceţi?

— Şi eu sunt bine, mulţumesc de întrebare, îi zise el şi, după ce-i ţinu o clipă vârfurile degetelor în mână, îşi îndreptă spatele. Stimată doamnă, cred că veţi fi foarte mulţumită

de rezultatul şedinţei noastre fotografice, adăugă el, ca un căţeluş ce se gudură pe lângă stăpânul său.

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

În acel moment, postura domnului Middleditch şi acul fără aţă pe care îl ţinea în mână doamna Von Macht îmi dădură de înţeles că ambii jucau un joc, doar că niciunul nu vedea asta la celălalt. Cunoşteam bine planul domnului Middleditch, dar ce urmărea oare doamna Von Macht?

— Îmi permiteţi să aşez aici mapa? întrebă domnul Middleditch, arătând spre canapea.

— Vă rog.

Ca un adevărat artist, domnul Middleditch făcu o mică plecăciune şi, cu o mişcare laborioasă şi îndeajuns de lentă cât să atragă atenţia, lăsă mapa pe canapea. Desfăcu apoi cu meticulozitate panglica din jurul mapei, despărţi compartimentele şi scoase cu mare grijă singura fotografie pe care o adusese. După ce traversă salonul, făcu o nouă plecăciune şi îi oferi femeii poza cu ambele mâini. Mai mult decât atât, i-o prezentă în mod deliberat cu partea albă în sus, aşa încât femeia să o întoarcă şi să o privească singură.

Renumitul circar P. T. Barnum era mic copil pe lângă domnul Middleditch!

Doamna Von Macht luă poza, o întoarse şi, aplecându-şi uşor capul, privi imaginea pe care o crease domnul Middleditch.

În acel moment, în cameră se lăsă liniştea.

ȘAPTESPREZECE

Nu știu cât s-a uitat doamna Von Macht la fotografie. În cele din urmă, am auzit-o inspirând ușor, dar, chiar și așa, nu s-a mișcat deloc, ci a continuat să privească înmărmurită poza.

— Este pe... placul dumneavoastră? o întrebă domnul Middleditch.

Când doamna Von Macht își ridică în sfârșit capul, ochii îi erau larg deschiși, obrajii, îmbujorați, iar buzele, întredeschise, de parcă ar fi dus lipsă de aer.

Nu mai aveam nicio îndoială: observase imaginea fantomatică a fiicei sale și se vedea clar spaima ce i se întipărise pe chip.

Liniștindu-se cu greu, femeia spuse în cele din urmă:

— Domnule Middleditch...

Oprindu-se, se ridică brusc și, continuând să țină fotografia, se apropie de ferestrele din față și trase o draperie, așa

încât să poată vedea poza la lumină naturală. Când îşi reluă în tăcere examinarea atentă a imaginii, aproape că i-am auzit respiraţia intensificându-se.

— Este ceva în neregulă? întrebă domnul Middleditch.

Îl cunoşteam îndeajuns de bine cât să-mi dau seama că era uşor îngrijorat — de parcă de-abia atunci ar fi înţeles pericolul în care singur se pusese.

— E... e o poză minunată, spuse doamna Von Macht pe un ton şoptit şi răguşit, ca şi cum nu şi-ar fi putut controla în totalitate glasul.

— Vă mulţumesc, zise domnul Middleditch, făcând din nou o plecăciune. Când subiectul este atât de... atrăgător, fotografia nu poate fi decât minunată.

— Sunteţi foarte... amabil, spuse ea cu glas scăzut şi neobişnuit de şovăielnic, după care îşi ridică brusc mâna şi îi arătă poza. Domnule Middleditch, aţi examinat această fotografie?

— Dacă am examinat-o? întrebă domnul Middleditch, şovăind înainte de a lua din nou poza în mâinile-i butucănoase. Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Fotografia este creaţia mea.

— Domnule Middleditch, priviţi în fotografie, în spatele meu — printre flori. Nu vedeţi nimic... ciudat?

Uitându-mă la el şi întrebându-mă ce va face în continuare, am simţit o stare puternică de încordare.

Domnul Middleditch se aplecă deasupra fotografiei şi bombăni:

— Văd... flori. Sfeşnicul... Mai este şi... altceva? întrebă el, ridicându-şi inocent privirea.

Doamna Von Macht se încruntă şi chipul uşor palid i se îmbujoră puternic.

— Arătaţi-o băiatului! se răsti ea.

— Păi...

— Arătaţi-o!

Deşi tresări la tonul poruncitor al femeii, se conformă şi, când îmi înmână poza, evită să mă privească în ochi.

Simţindu-mi inima bătând puternic în piept, am luat fotografia şi, imediat ce am privit-o, ochii mi s-au focalizat direct pe chipul vag al Eleonorei. Contrar instrucţiunilor domnului Middleditch, eram hotărât să spun că vedeam ceva, numai că, uitându-mă mai atent, am observat că nu era chipul din fotografia mea, imaginea pe care o inserase domnul Middleditch, ci o faţă complet diferită!

M-am holbat uluit la poză. Nu aveam nicio îndoială că era vorba tot de Eleonora Von Macht, doar că fata arăta foarte înfuriată, la fel ca imaginea pe care o văzusem printre flori, imediat ce intrasem în cameră.

Să-mi fi jucat mintea feste? În acel moment, n-am mai putut face altceva decât să mă holbez stupefiat la fotografie, incapabil să scot un cuvânt.

— Băiete, vezi ceva? se auzi ca dintr-o altă lume glasul femeii.

Drept răspuns, am clătinat tăcut din cap.

Doamna Von Macht şi-a întins braţul după fotografie. Cu mâna tremurândă, i-am dat poza şi, privind-o cum se uită din nou la ea, m-am întrebat: Oare *ea* ce vedea?

În salon se lăsă o tăcere apăsătoare, întreruptă în cele din urmă de domnul Middleditch:

— Doamnă, sunteţi nemulţumită de fotografie? Consideraţi că-i lipseşte ceva?

Doamna Von Macht îşi ridică privirea, dar spaima ce i se citea în ochi părea să-i fi luat glasul.

— Nota de plată... i-o puteţi... trimite soţului meu, se bâlbâi ea într-un final.

Domnul Middleditch se arătă surprins de reacţia femeii:

— Sunteţi sigură...

— Domnule Middleditch! se răsti ea. Puteţi pleca.

Neavând de ales, ne-am întors să părăsim casa. Pegg apăru din colţul încăperii şi ne deschise uşa. Imediat ce-am ieşit din salon şi uşa s-a închis puternic în spatele nostru, am încercat să găsesc o explicaţie raţională.

Ce văzusem de fapt? Observase doamna Von Macht imaginea „fantomei"? Eu aş fi putut jura că o făcuse, dar îşi dăduse oare seama că era fraierită sau credea că văzuse cu adevărat o stafie?

Pegg ne conduse până la ieşire. Nici eu şi nici domnul Middleditch n-am scos un cuvânt. Am încercat să-i surprind fetei privirea, dar fără succes.

Când am ajuns la uşa din faţă, am auzit în spate un glas:

— Domnule Middleditch!

Întorcându-ne amândoi deodată, am văzut-o în hol pe doamna Von Macht.

— Veniţi înapoi!

Domnul Middleditch ezită, nesigur dacă să se întoarcă sau să iasă cât mai repede pe uşă. Văzându-l că dă să iasă, am hotărât să acţionez şi, dorind să capăt unele răspunsuri,

m-am întors şi am pornit înapoi, forţându-l astfel pe domnul Middleditch să mă urmeze.

Pegg ne conduse înapoi pe hol. Odată ajunşi în salon, doamna Von Macht ne-a întâmpinat cu spatele, privind pe fereastră. Părul negru îi scânteia puternic în lumina soarelui ce se revărsa prin partea descoperită a geamului. Fotografia se afla pe scaun.

— Mă tem că nu sunteţi mulţumită, observă domnul Middleditch.

O uşoară mişcare a umerilor îmi sugeră că femeia îşi făcea curaj să-i răspundă. În cele din urmă, se întoarse. Era palidă, respira cu dificultate şi îşi ţinea o mână la gât.

— Domnule Middleditch, spuse ea, trebuie să ştiu dacă... aţi făcut această fotografie aici... în salon.

— Bineînţeles, doamnă. Dacă nu sunteţi mulţumită...

— Luaţi-o de pe scaun!

— Dar...

— Luaţi-o şi uitaţi-vă la ea! se răsti femeia.

Domnul Middleditch se conformă şi privi imaginea.

— Nu observaţi şi altceva în acea poză? întrebă femeia.

Aproape că-l vedeam calculându-şi cel mai bun răspuns.

— Stimată doamnă, e o încântare să vă văd pe dumneavoastră...

— Gata cu linguşeala, domnule Middleditch! Nu vă şade deloc bine.

Având decenţa să roşească, îi răspunse:

— Dar nu înţeleg...

— Domnule Middleditch, chiar nu vedeţi nimic... neobişnuit în poză?

Prefăcându-se că studiază fotografia, îi zise:

— Doamnă, recunosc că nu. Este ceva ce ar trebui să văd?

Sigur că se prefăcea. Femeia părea încă nesigură dacă să-i dezvăluie ce vedea.

— Pegg, zise ea brusc, poţi pleca. Ia-l şi pe băiat cu tine.

Întâlnind privirea lui Pegg, am urmat-o afară din salon.

OPTSPREZECE

IMEDIAT CE-AM IEŞIT PE HOL, Pegg îmi şopti să nu scot un cuvânt şi îşi lipi apoi urechea de uşă. Neîndrăznind să rostesc o vorbă, am încremenit lângă ea. Nu ştiu cât timp a ascultat Pegg, dar la un moment dat se retrase brusc şi se apropie de mine.

— De ce-ai reacţionat aşa când ai văzut fotografia?

— Pegg, i-am şoptit, cred c-am văzut-o pe Eleonora.

— Eleonora! repetă ea, vădit uluită.

— Sunt absolut sigur că nu mă înşel.

— Unde ai văzut-o?

— Acolo, i-am răspuns, arătând spre salon. De două ori.

— Nu înţeleg.

— De fapt, nu am văzut-o în întregime, ci i-am observat doar chipul — mai întâi printre florile uscate din spatele doamnei Von Macht, apoi în fotografie.

După câteva clipe de tăcere, mă întrebă:

— Eşti sigur?

— Da! Însă imaginea din poză şi cea dintre flori erau diferite.

— E impo...

— Era Eleonora şi nimeni alta.

Privindu-mă fix, îmi şopti înverşunată:

— În seara asta, la ora nouă, vino la intrarea servitorilor de sub scara principală. Vreau să aflu cât mai multe. O să vii?

— O să încerc, dar...

— Şşş, mă opri ea, punându-mi o mână pe braţ.

În acel moment, uşa se deschise larg. Fără să-şi trădeze câtuşi de puţin emoţiile, domnul Middleditch ieşi din salon, spunându-mi:

— Horace, să mergem.

Odată ce uşa se închise în spatele său, domnul Middleditch se grăbi spre ieşire, iar Pegg o zbughi în faţă, pentru a-i deschide uşa de la intrarea principală.

Urmându-l pe domnul Middleditch, am privit-o pe Pegg şi am văzut-o mimând din buze: „Ora nouă". Confirmându-i din cap, am ieşit din casă şi m-am grăbit apoi să-l ajung pe domnul Middleditch.

— Domnule Middleditch...

— Nu vreau s-aud nimic! se răsti el, după care îşi continuă atât de grăbit drumul spre centrul oraşului, încât mi-a fost greu să ţin pasul cu el.

În tot acest răstimp, i-am privit mai mereu chipul, dorind să găsesc o explicaţie pentru ceea ce văzusem şi încercând

totodată să ghicesc ce se întâmplase după ce rămăsese singur în salon cu doamna Von Macht.

Oprindu-se de-abia la câteva străzi distanţă, izbucni în râs, dar nu într-unul politicos, ci într-un hohot exploziv, bătând din palme şi chiar — căci era plin de clişee — ştergându-şi lacrimi de bucurie din colţurile ochilor.

Încremenit locului, l-am întrebat — după ce hohotele lăsaseră loc chicotelilor:

— Domnule, ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? repetă el, străduindu-se să se mai liniştească. Ei bine, totul e perfect! Of, Horace, dacă îmi permiţi, aş putea spune că sunt un Edwin Booth al fotografilor, adăugă el, comparându-se cu cel mai mare actor al vremii.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Horace, doamna Von Macht nu doar că a văzut imaginea, ci crede cu adevărat că acea figură este o manifestare fantomatică a fiicei ei. Horace, adăugă el râzând, să ştii că i-a luat ceva timp să mă convingă. Auzi şi tu, Horace, să mă convingă pe mine că faţa zâmbitoare a fetei era cu adevărat prezentă în poză! Oh, Horace, trebuie neapărat să-mi apreciezi calităţile actoriceşti.

Faptul că menţionase că fata era zâmbitoare în poză m-a făcut să-mi dau seama că el văzuse un chip *diferit* de cel pe care îl remarcasem eu. Aşa stând lucrurile, ce variantă văzuse doamna Von Macht?

— Şi... doamna Von Macht a fost... bucuroasă de ce-a văzut?

— Bucuroasă? Ei bine, Horace, părerea mea e că a fost... alarmată. Dar, pe de altă parte, cred că orice părinte ar fi speriat dacă ar vedea într-o poză imaginea spectrală a preaiubitului său copil. Nici nu vreau să-mi închipui cum m-aş simţi dacă aş observa într-o fotografie, plutind deasupra umărului meu, chipul tatălui meu răposat, pe care nici măcar nu l-am jelit după moarte, adăugă el râzând.

— Domnule, acum ce veţi face?

— Îi voi trimite nota de plată şi, crede-mă, Horace, va fi una substanţială. În definitiv, am lucrat din greu pentru ea, nu?

— Şi... acum se va termina totul? am întrebat, ştiind că m-aş fi simţit foarte uşurat dacă lucrurile s-ar fi oprit aici.

— Horace, răspunse el gânditor, eu aş zice că... da! Cred totuşi că, în câteva zile, doamna Von Macht mă va contacta din nou şi îmi va transmite că doreşte să mă vadă. Eu, bineînţeles, voi fi mai mult decât bucuros să am o nouă întrevedere cu ea. De această dată, probabil şi cu soţul ei. Horace, îţi poţi imagina ce se va întâmpla când îi va arăta poza? Mai ales că e un om foarte scorţos. În fine, uite cum văd eu că vor decurge lucrurile: va dori să-i fac şi alte fotografii, pentru a fi sigură că nu a fost un accident, adăugă el, începând din nou să râdă.

— Şi le veţi face?

— Dacă le voi face?! Horace, intenţionez să creez o mulţime de astfel de poze şi să câştig o avere de pe urma lor! Uite o altă previziune: în mai puţin de o lună, voi fi contactat de prietenele ei care au pierdut pe cineva drag. Dumnezeule, copiii mor tot timpul. Ştiu că-i un lucru de compătimit, dar

nu uita că există o zicală: tot răul spre bine. Ăsta-i adevărul! În regulă, hai să mergem şi să nu stăm în calea norocului. Trebuie să cinăm din nou la O'*Tooly*. De data asta, te voi cinsti cu un platou plin cu stridii! Horace, în seara asta o s-o facem lată! Tânărul meu prieten, te-ai descurcat foarte bine! încheie el, bătându-mă pe umăr.

Cât l-am detestat în acele momente! Pur şi simplu mă dezgusta dorinţa sa de a batjocori şi profita de pe urma suferinţei unui seamăn de-al său! Suficienţa şi îngâmfarea de care dădea dovadă îl făceau să se considere superior tuturor şi, mai presus de toate, era atât de pornit să facă escrocherii, încât pierdea complet din vedere faptul că se petrecea ceva extraordinar.

NOUĂSPREZECE

Continuând să înaintăm, am chibzuit în sinea mea cum va trebui să acţionez, căci doream mai mult ca orice să mă întâlnesc cu Pegg în acea seară.

— Domnule Middleditch, i-am zis la un moment dat.

— Ce e, Horace?

— Aş vrea să mă scuzaţi, domnule, dar aş prefera să nu cinez la restaurant. Ştiţi, sunt deranjat la stomac şi... stridiile îmi provoacă greaţă.

— Atunci îţi pot lua un muşchi file.

— Aş vrea mai degrabă să nu mănânc nimic, domnule.

— Cum doreşti, Horace, zise el foarte voios. Mi-ar fi plăcut mult compania ta. Dacă eşti hotărât să nu mă însoţeşti, îţi spun de pe-acum că voi mânca şi porţia ta.

— Sper să vă fie de bine, domnule.

Cum domnul Middleditch era atât de plin de energie, am ajuns repede la studio şi, imediat ce am intrat, i-am zis:

— Domnule Middleditch, cu tot respectul, să ştiţi că mă nedumereşte un lucru.

— Ce anume?

— Imaginea din fotografia pe care i-aţi dat-o doamnei Von Macht nu este... exactă.

— Ce tot spui? Fireşte că-i exactă.

— Poza pe care am făcut-o fotografiei din camera servitoarei şi pe care aţi folosit-o pentru dubla expunere nu era aceeaşi cu cea pe care i-aţi dat-o doamnei Von Macht.

— Nici vorbă, răspunse el, privindu-mă absent.

— Nu cred.

— Horace, e absurd! se răsti el, de parcă i-aş fi spus că am aripi şi că pot zbura.

— Tocmai asta spun şi eu, domnule...

— Horace, îmi zise bătându-mă uşor pe umăr, mă tem că nu doar la stomac eşti deranjat. S-ar părea că şi la cap! Ai plecat urechea la vorbele negresei ăleia.

M-am întors dezgustat. Singura mea speranţă era ca Pegg să-mi ofere o explicaţie. Dar pentru asta trebuia să aştept până la ora nouă seara.

Domnul Middleditch era atât de îmbătat de succes, încât nu putea pur şi simplu să stea locului. După ce se învârti agitat prin casă, ieşi pe uşă şi îmi strigă peste umăr:

— Sper să te faci bine!

Am bănuit că intenţia lui era să găsească pe cineva mai dispus să-i asculte laudele cu privire la escrocheria pe care o înfăptuise. Pe mine nu mă deranja însă deloc acest lucru, pentru că nu doream câtuşi de puţin să-i ţin companie. Dimpotrivă, mă gândeam să renunţ la ucenicia mea sau, mai bine

spus, să nu mai stau la el. Din nefericire, ştiam că ar trebui mai întâi să-i cer părerea tatălui meu, deoarece nu cunoşteam detaliile înţelegerii pe care o făcuse şi nici dacă ar putea suferi oarece pierderi financiare. În plus, dacă aş fi încercat să-i povestesc tot ce trăisem, mă temeam că tata mă va lua în râs.

Însă ceea ce mă reţinea era următorul lucru: deşi nu puteam nega că se petrecea ceva extraordinar, doream mai mult ca orice să înţeleg totul raţional, să găsesc o explicaţie care să-mi elucideze toate aceste fenomene ciudate. Dar trebuia mai întâi să fiu sigur că nu mă înşelam, iar pentru asta aveam nevoie de răbdare — şi de tot ce ştia Pegg.

Aveam la dispoziţie câteva ceasuri până la întâlnire, aşa că, încercând să-mi folosesc timpul eficient, m-am dus în camera de developare, am luat discul negativ pe care erau cele patru imagini pe care le fotografiasem cu aparatul de spionaj şi am făcut o nouă copie.

Am mai găsit în studio una din fotocopiile care îl ajutaseră pe domnul Middleditch să creeze fotografia trucată. Cu acele poze de încercare reuşise să finalizeze fotografia pe care i-o dăduse doamnei Von Macht.

Însă ceea ce am observat a fost tulburător. Aşa cum remarcasem şi înainte, imaginile erau în număr de patru: primele două cu portretul Eleonorei din holul casei Von Macht. A treia era a pozei de pe măsuţa din camera lui Pegg, iar cea de-a patra era tot cu Eleonora, instantaneu pe care nu fusesem convins că îl făcusem, dar care, fără îndoială, îl captasem fără să vreau în camera slujnicei.

Aşadar, ştiind că domnul Middleditch a folosit a treia imagine pentru fotomontajul său, am comparat fotografia pe care o făcusem cu fotocopia de încercare a domnului Middleditch.

Erau identice.

Apăruse însă un nou mister: eram absolut convins că în fotografia doamnei Von Macht era o cu totul altă imagine.

În plus, cum rămânea cu chipul pe care îl văzusem — sau pe care credeam că îl văzusem — în fundal, când am intrat în salon?

Toate acestea, după cum ar fi spus domnul Middleditch, erau absurde. Singura explicaţie întemeiată pe raţiune mă făcea să cred că exista cineva sau ceva care producea acele apariţii. Dar cine să facă asta? Cu siguranţă, nu domnul Middleditch!

Putea să mă mai mire faptul că începeam să-mi pun la îndoială judecata? Oare nu văzusem cu proprii mei ochi lucruri complet inexplicabile?

Rezultatul analizei mele m-a neliniştit mai mult ca niciodată. Deşi mai erau câteva ore până la întâlnirea cu Pegg, simţeam că nu mai puteam sta în casă. În plus, exista riscul ca domnul Middleditch să se întoarcă mai devreme şi mi-ar fi fost mult mai greu să scap de el. Aşa că am hotărât să merg în oraş şi să-mi petrec timpul pe cât de bine puteam. Am luat cu mine o copie a fotografiilor secrete, deoarece voiam să i-o arăt lui Pegg şi să văd reacţia, răspunsul fetei. Aveam nevoie de o explicaţie raţională.

DOUĂZECI

ÎN JURUL OREI ŞAPTE SEARA AM IEŞIT DIN CASĂ. Vremea era plăcută, iar licăririle apusului încă se mai zăreau. Mergând în susul bulevardului lat şi aglomerat Broadway, nu-mi doream altceva decât să mă pierd în mulţime. Magazinele erau pline de cumpărători, restaurantele şi cârciumile erau umplute până la refuz; străzile erau înţesate de tot felul de vehicule trase de cai, iar pe trotuare se întretăiau şiruri lungi de bărbaţi bărboşi şi mustăcioşi, cu meloane şi jobenuri pe cap. La colţuri îşi vindeau ziarele vânzătorii ambulanţi. Grupuri mari de muncitori în pantaloni aspri de doc şi cu pălării pleoştite se îndreptau probabil spre locuinţele închiriate în care stăteau. Doamnele îşi etalau rochiile elegante, largi şi lungi până la pământ, iar mulţi copii solitari, murdari şi neîngrijiţi se grăbeau spre casă de la muncă.

Văzusem toate astea de nenumărate ori şi nu le prea acordam importanţă, căci erau simple aspecte ale vieţii urbane.

În acea seară totuşi, n-am privit lucrurile aşa cum o făceam de obicei, ci m-am uitat la fiecare în parte ca la o fotografie: separată, înrămată şi distinctă. Până în acel moment, nu remarcasem niciodată vitalitatea debordantă a oraşului! M-am simţit de parcă aş fi avut alţi ochi. Indiferent că era vorba de persoane sau obiecte, în mintea mea totul era foarte clar, pătrunzător şi cât se poate de viu. Căpătasem parcă un nou mod de a privi lucrurile. Să se fi datorat acest lucru faptului că făcusem de curând primele mele fotografii?

Am fost atât de captivat de ceea ce vedeam, încât m-am abandonat complet actului de a privi. Nu ştiu cât am fost cuprins de acea stare, dar, imediat ce mi-am amintit de întâlnirea cu Pegg, am tresărit şi am pornit iute la drum.

Când am ajuns pe Fifth Avenue nu mai era niciun trecător, iar trotuarele goale erau scăldate în lumina galbenă ce răzbătea dinspre ferestrele caselor, făcând ca întreg oraşul să arate ca o cameră obscură. Din când în când trecea pe stradă câte o trăsură sau câte un omnibuz, iar tropotul ritmic al cailor se auzea clar în liniştea nopţii şi îmi amintea de ticăitul pendulei din casa soţilor Von Macht şi de cronometrarea monotonă a infinitului.

Nu ştiu cu exactitate dacă se făcuse ora nouă când am ajuns acasă la familia Von Macht. La geamuri nu se vedea nicio lumină, dar ştiam că ferestrele erau mai tot timpul acoperite cu draperii. Cu puţin noroc, poate că soţii Von Macht ieşiseră să cineze în oraş. Nu puteam decât să sper că Pegg va reuşi să discute cu mine.

Am intrat în curtea mică din faţa casei şi am coborât cele două trepte ce duceau la intrarea servitorilor. Deşi era beznă,

am reuşit să găsesc uşa şi am ciocănit încetişor. Imediat ce aceasta se deschise, chipul fetei se contură în întuneric.

— Horace? şopti ea.

— Eu sunt.

Apucându-mă de mânecă, mă trase iute înăuntru, în timp ce un clic îmi dădu de înţeles că fata închisese uşa în spatele meu.

— Cheia, îmi zise Pegg, odată ajunşi în faţa uşii spălătoriei.

I-am înmânat cheia şi am intrat apoi în camera unde procesam plăcile fotografice. După ce încuie uşa, Pegg aprinse o lumânare micuţă. În timp ce stăteam tăcuţi unul în faţa celuilalt şi flăcăruia strălucea ca globul auriu al unei ghicitoare, m-am întrebat dacă puteam sau nu să mă încred cu adevărat în ea. Nu aveam nicio îndoială că şi ea îşi punea aceeaşi întrebare, căci se expunea unui risc foarte mare.

În cele din urmă, presiunea unei posibile descoperiri mă făcu să deschid primul discuţia:

— De ce-ai vrut să vin aici?

— Nu te îngrijora, soţii Von Macht nu sunt acasă, îmi şopti Pegg, simţindu-mi nervozitatea în glas.

— Atunci e bine.

— Spune-mi, te rog, ce e cu fotografia pe care domnul Middleditch i-a dat-o stăpânei mele.

— Ai văzut-o şi tu?

— Imediat ce-aţi plecat, doamna Von Macht s-a dus în camera ei şi de-abia după aceea am reuşit să arunc o privire. Horace, în fotografie apare... fantoma Eleonorei.

— Spune-mi exact ce-ai văzut.

După ce îmi descrise chipul încruntat al Eleonorei, m-am gândit pentru o clipă să-i dezvălui adevărul, aşa cum îl percepeam eu, dar, în schimb, am hotărât să o întreb:

— Chiar crezi că e fantoma ei?

— Nu ştiu, Horace. Dar, dacă se întoarce, am mari temeri.

— De ce?

— Dacă e cu adevărat Eleonora şi încă este înfuriată, va provoca foarte mult rău.

Îmi era clar că vorbeam despre o fantomă. Totuşi, discutam raţional despre ceva ce credeam că este o simplă superstiţie. Era ca şi cum începeam să văd că tăciunii sunt albi, după ce crezusem tot timpul că sunt negri!

— Cum adică „încă este înfuriată"? Ce vrei să spui prin asta? am întrebat-o.

— Nu ştiu...

— Pegg, te rog, nu ştiu nimic despre ea. Şi, de fapt, nici despre tine. Mi-ai zis că Eleonora nu era fata lor şi că se comportau foarte rău cu ea.

— E o poveste lungă şi foarte tristă, oftă Pegg. Nu ştiu când vor veni stăpânii acasă, dar sunt sigură că mă vor chema imediat ce vor intra pe uşă.

— Atunci voi pleca imediat, i-am zis nerăbdător.

Pegg păstră tăcerea pentru o clipă, după care suflă şi stinse lumânarea.

— Întunericul se potriveşte perfect poveştii, îmi şopti ea.

— Te ascult, i-am zis.

— Eleonora, începu Pegg, a fost fata surorii doamnei Von Macht, Chloe. Soţul acesteia şi tatăl Eleonorei — pe numele său Tobias Sedgewick — a fost aboliţionist, apărător al

Uniunii, republican radical şi membru activ în guvernul lui Lincoln. Turnătoria sa furniza plăci metalice pentru blindajele navelor Uniunii în timpul războiului. Acest lucru i-a adus o avere impresionantă. După ce a murit subit în primii ani ai războiului, Eleonora şi mama ei i-au moştenit averea şi şi-au sporit-o la vânzarea afacerii. La scurt timp după moartea soţului ei, doamna Sedgewick, mama îndurerată a Eleonorei, s-a mutat cu fiica ei în New York, într-o casă din Park Avenue, căci dorea să fie aproape de familia ei. Soţii Von Macht le-au primit cu braţele deschise pe Chloe şi pe Eleonora, dar relaţiile dintre ei au devenit încordate imediat ce domnul Von Macht a încercat să preia controlul averii acestora. Părinţii mei au fost sclavi şi au fugit din sud, nu cu mult după izbucnirea războiului. Pe tata îl chema Noah Longman, iar pe mama, tot Pegg, ca pe mine. Eu m-am născut în acest oraş în 1859, în acelaşi an ca Eleonora. Din cauza bolilor şi a extenuării, părinţii mei au decedat la scurt timp după ce-am ajuns aici, iar eu am ajuns la căminul de orfani pentru negri, la intersecţia străzilor 5 şi 43. Acela a fost orfelinatul ars din temelii în timpul revoltei din 1863, când foarte mulţi negri au fost ucişi de cei ce protestau împotriva înrolării obligatorii. Aşa că la vârsta de patru ani am rămas pentru a doua oară singură. Mama Eleonorei nutrea aceleaşi idealuri ca şi soţul ei, printre care şi ideea egalităţii sociale. Ea m-a primit în casa ei şi, mai mult decât atât, m-a considerat a doua ei fiică. Eu chiar îi spuneam „mamă". Eleonora şi cu mine, fiind de aceeaşi vârstă, am crescut împreună şi am fost tratate şi educate în mod egal. Eram mai apropiate ca două surori şi împărţeam totul cu dragoste şi bunătate.

În zilele noastre fericite, înainte să ne mutăm în casa asta, mie şi Eleonorei ne plăcea foarte mult să dansăm. Ea purta o rochie neagră, iar eu îmbrăcam o rochiţă albă şi, pretinzând că suntem elfi, luam câte o lumânare aprinsă şi ne ţineam de mână, după care începeam să dansăm ca nişte licurici pe înserat, râzând şi bucurându-ne neîncetat.

Apoi, în 1870, mama a murit din cauza epidemiei de holeră izbucnite în oraş. Pe atunci, amândouă aveam doar unsprezece ani.

Rămăsesem iarăşi orfană şi, de această dată, chiar nu mai aveam nimic, pentru că mama nu reuşise să finalizeze actele de adopţie. Eleonora, pe de altă parte, era o orfană ce moştenise o avere considerabilă.

Soţii Von Macht au luat-o imediat la ei şi au mers până într-acolo încât au adoptat-o cu forme legale, în speranţa că îi vor controla averea şi îşi vor consolida poziţia socială în New York.

Odată cu Eleonora, m-au luat şi pe mine, dar nu ca soră a ei, ci ca slujnică — o servitoare pe care nici măcar nu doreau să o plătească.

Înfuriată de felul în care se purtau cu mine, Eleonora nu s-a sfiit o clipă să-şi arate sentimentele pe care le avea faţă de soţii Von Macht. În ceea ce mă privea, eram dispusă să-mi accept noul rol, aşa încât să nu fiu separată de sora mea. La drept vorbind, unde m-aş fi putut duce?

În acea perioadă, suferind câteva eşecuri în afaceri, domnul Von Macht a încercat încă o dată să preia controlul averii Eleonorei. Astfel, a întocmit nişte acte şi i-a cerut să le semneze.

Nemulţumită de modul în care mă tratau, Eleonora a refuzat şi, în plus, a găsit o cale prin care să se plângă doctorului Sloper, medicul familiei, cât şi avocatului. Doamna Von Macht s-a înfuriat de-a binelea, căci se temea că Eleonora îi va distruge poziţia socială.

Acela a fost momentul în care au început să se poarte urât cu ea, neglijând-o, lipsind-o de mâncare şi pedepsind-o pentru tot felul de nimicuri. Dar, bineînţeles, făceau toate acestea pe ascuns, în timp ce, în faţa străinilor, o tratau ca pe fiica lor preaiubită. Apoi au început să susţină că era bolnavă şi că nu putea ieşi din cameră. De fapt, Eleonora era mai mereu supravegheată şi încuiată, pentru a nu putea cere ajutor.

Când s-a îmbolnăvit cu adevărat şi a cerut tratament medical, i-au spus că vor chema medicul doar dacă semnează actele. Însă a continuat să-i refuze.

Dragostea însă ne-a apropiat şi mai mult şi ne-am sprijinit reciproc, aşa cum numai surorile o pot face, continuă Pegg. Nu trecea o zi fără să ne împărtăşim necazurile şi să ne îmbrăţişăm cu lacrimi în ochi. Eleonora mi-a jurat că nu le va permite să se comporte urât cu niciuna dintre noi.

La un moment dat, am început să bănuim că intenţionau să-i agraveze boala, pentru a-i moşteni toată averea.

— Nu v-aţi gândit să fugiţi?

— Aveam de gând s-o facem.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Dorind să găsească pe cineva care să ne ajute, Eleonora i s-a destăinuit bucătarului, iar acesta, de frică, i-a zis totul doamnei Von Macht. Din acel moment, Eleonora a fost încuiată permanent în camera de la etajul superior. Văzând

cum devenea tot mai slăbită şi mai bolnavă, am rugat-o pe doamna Von Macht să-i cheme un medic. Drept răspuns, m-a făcut în toate felurile şi mi-a zis că Eleonora se va însănătoşi doar după ce va semna actele. Eleonora nu era încăpăţânată, cât furioasă de-a dreptul. N-a vrut să se supună. Au încercat cei doi să o omoare? Probabil că nu, dar eu şi Eleonora simţeam că sfârşitul îi este aproape şi am rugat-o să semneze actele şi să-şi salveze viaţa. Apoi, spuse Pegg cât se poate de serioasă, Eleonora a făcut un jurământ sacru şi mi-a zis că, după ce va muri, va găsi o modalitate prin care să se întoarcă şi să se răzbune — în numele amândurora — pe soţii Von Macht. Aproape de sfârşit, nu mai mâncase de zece zile, dar tot nu i-au chemat un doctor.

— Ăştia sunt nişte monştri! am izbucnit. De ce nu s-au luat şi de tine?

— Pentru ce s-o facă? În definitiv, sunt doar o slujnică amărâtă, care n-are nimic de valoare şi nu prezintă pentru ei niciun interes. Horace, eu cred că Eleonora a murit doar ca să se răzbune.

— Vrei să spui că s-a sinucis? am strigat consternat.

— Eu n-aş spune asta, ci că a dorit să moară ca să aibă parte de răzbunare.

— Tu chiar crezi asta? am întrebat-o.

Pegg şovăi pentru o clipă, după care îmi adresă o întrebare la care n-am ştiut ce să răspund:

— În fotografie era chiar ea? Horace, Eleonora e moartă! adăugă ea, apucându-mă de braţ. Cred însă că ai reuşit să-i oferi o cale prin care să se întoarcă.

— Eu?

— Dacă nu tu, atunci fotografiile pe care le-aţi făcut.

— Dar cum e posibil aşa ceva? am întrebat uluit.

— Nu ştiu.

Pentru câteva clipe, n-am mai scos amândoi niciun cuvânt.

— Horace, îmi zise Pegg, îţi mai aminteşti de acea placă fotografică spartă?

— Da, credeam că tu ai fost responsabilă, însă îmi cer scuze că te-am acuzat.

— Părerea mea e că Eleonora a spart-o.

— Ce vrei să spui?

— Poate că... spărtura a acţionat ca o poartă, răspunse şovăielnică Pegg. E posibil ca astfel să fi revenit Eleonora de acolo... unde s-a dus.

— Imposibil!

— Mi-ar plăcea foarte mult s-o revăd, şopti Pegg. Să dansez din nou cu ea.

— Pegg, zi-mi de ce a vrut doamna Von Macht să fie fotografiată.

— În ultima vreme, prietenele doamnei Von Macht au vorbit foarte mult despre spiritism. Îngrijorată de aceste discuţii, doamna Von Macht, pentru orice eventualitate, a decis să-şi pună fotografia pe mormântul fetei, în speranţa că va îndepărta spiritul Eleonorei. Ea mi-a cerut să găsesc un fotograf necunoscut, aşa încât să nu afle niciuna dintre prietenele ei ce avea de gând.

— De ce a vrut să apară şi sfeşnicul în poză? am întrebat-o.

— Fiind primul lucru pe care l-a cumpărat după moartea Eleonorei, l-a dorit în fotografii doar ca s-o sfideze pe

Eleonora şi să-i aducă aminte că a fost înfrântă. Horace, de când au intrat în posesia averii Eleonorei, n-a trecut o zi fără să cumpere câte un lucru extravagant.

— De ce zicea că are foarte multe tablouri cu Eleonora?

— Ar spune orice pentru a-i face pe ceilalţi să creadă că a ţinut la ea.

Ce-aş mai fi putut zice la auzul unor asemenea ticăloşii? Relatarea în sine era suficientă pentru a fi probă acuzatoare.

— Horace, şopti Pegg, ar trebui să pleci. Soţii Von Macht se pot întoarce din clipă-n clipă.

— Pegg, trebuie să mai vorbim, i-am zis, căci nu doream să o părăsesc aşa repede.

— O să găsesc o cale, răspunse ea, după care mă luă de mână, mă conduse pe hol şi înapoi la uşa pe care venisem.

În prag, ne-am ţinut tăcuţi de mână pentru câteva clipe. Nu-mi făcea nicio plăcere să plec şi cred că nici ea nu dorea acest lucru, dar, fireşte, n-am avut încotro.

Câteva clipe mai târziu, oprindu-mă sub treptele întunecate ale scării principale, uşa casei se închise în spatele meu. Am pornit apoi spre studio şi am recapitulat istorisirea fetei. Era o poveste înfricoşătoare. Dacă ar fi posibil ca un spirit să-şi facă singur dreptate, atunci Eleonora avea tot dreptul să facă acest lucru. Totuşi, raţiunea îmi spunea că aşa ceva era imposibil!

Când am ajuns acasă, m-a bucurat faptul că domnul Middleditch încă nu se întorsese. Îşi sărbătorea probabil succesul escrocheriei. Pregătindu-mă de culcare, mi-am dat haina jos şi am găsit în buzunar fotocopia cu cele patru imagini pe care doream să le vadă şi Pegg. Fusesem atât de absorbit de relatarea ei, încât uitasem pur şi simplu să i le mai

arăt. Am scos poza, însă n-am avut nicio tragere de inimă să mă uit la ea.

În momentul imediat următor, dojenindu-mă în sinea mea pentru prostia de care dădeam dovadă, m-am forţat să arunc o privire şi, deodată, m-am simţit de parcă aş fi fost înjunghiat drept în inimă: în poză nu mai erau patru imagini cu Eleonora Von Macht, ci *cinci*!

Pur şi simplu nu mi-a venit a crede! Nu făcusem altceva decât să ţin fotografia în buzunar. Cu toate astea, de parcă s-ar fi creat singură, apăruse o nouă imagine cu Eleonora Von Macht — cea mai clară dintre toate.

În cele din urmă, deoarece mi se părea ceva imposibil, mi-am zis că nu vedeam bine, că era o halucinaţie, un coşmar născocit de mintea mea obosită.

După ce mi-am schimbat hainele, am stins lumânarea, m-am băgat sub pături şi am încercat să mă conving că dimineaţa mă voi trezi din acest vis şi că a cincea imagine fantomatică va dispărea.

Neputând să adorm, mi-a venit o idee: fiecare nouă imagine a Eleonorei era tot mai clară — ca şi cum prezenţa mea uşura apariţia chipului în fotografie, iar fantoma fetei se apropia din ce în ce mai mult de această lume!

Să fi avut Pegg dreptate? Să fi reuşit cumva să o readuc la viaţă?

DOUĂZECI ȘI UNU

În cele din urmă, am adormit. Dimineaţa, când m-am trezit, primul lucru pe care l-am făcut a fost să iau fotocopia şi să mă uit din nou la cea de-a cincea imagine — dar aceasta dispăruse.

Uşurat peste măsură, mi-am zis că, în definitiv, totul fusese doar un vis. De fapt, eram hotărât să consider că tot ce făcusem şi văzusem era doar un banal coşmar. Evident, când am privit poza, celelalte patru imagini erau la locul lor. Important era că a cincea imagine nu exista şi, pentru moment, acest lucru îmi era suficient, căci mă ajuta să-mi alung din minte ideile stupide despre fantome şi să-mi recapăt gândirea logică. Pentru celelalte neclarităţi nu aveam nicio îndoială că voi găsi o explicaţie raţională. Şi totuşi... şi totuşi... n-a durat mult până să mă năpădească din nou neliniştile.

Domnul Middleditch s-a trezit la scurt timp după mine. Era încă foarte voios şi, pe parcursul micului dejun, compus

ca de obicei din terci de ovăz şi cafea, a insistat să mă binedispună istorisindu-mi cât de bine petrecuse noaptea trecută. Văzându-l atât de vesel, am îndrăznit să-l întreb:

— V-aţi lăudat cu ce-aţi făcut?

— Eu? strigă el, hohotind răsunător. Să mă laud cu fotografierea spiritelor? Nici vorbă! Nici dacă aş fi dat reclamă la ziar nu le-aş fi oferit celorlalţi fotografi o ocazie mai bună să-mi fure ideea şi să-mi preia afacerea. Oricum, Horace, mi-am dat seama ce va trebui să facem în următoarea etapă.

— Care etapă?

— Când doamna Von Macht ne va contacta din nou.

— Sunteţi aşa de sigur că o va face?

— O să vezi, răspunse el, rânjind larg. O să dorească o nouă fotografie, ca să vadă dacă prima n-a fost un simplu accident. Aşa că intenţionez să fiu pregătit.

— În ce sens?

— O să mă întrebe despre fotografie, iar eu o să-i reamintesc că, la prima ei vizită, a vorbit despre suflete, stafii şi... ce mai spunea? Ah, da, ectoplasmă. De asemenea, mi-a zis că simţea că fiica ei răposată nu-şi găseşte odihna — sau ceva de genul ăsta. O să-i aduc aminte că ea a fost cea care a încercat să mă convingă de realitatea unui chip printre flori. Iar asta nu e tot.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am hotărât să mergem în cimitir — în Brooklyn's Green-Wood — şi să fotografiem mormântul sărmanei fete.

— De ce?

— Îi voi spune doamnei Von Macht că am fost atât de mişcat de povestea ei şi de suferinţa profundă pe care o trăia,

încât nu m-am putut abţine să nu vizitez şi să nu fotografiez locul de veşnică odihnă al fetei. Şi... *voilà*! O nouă fotografie cu spirite!

— Dar...

— O să folosim din nou aparatul de spionaj, deoarece cu cât îl utilizăm mai mult, cu atât devenim mai pricepuţi.

Deşi vorbise la plural, în numele amândurora, ştiam bine că se referea doar la mine.

— Chiar e necesar? am întrebat.

— Horace, îmi răspunse el râzând, nu sunt eu învăţătorul tău mult prea devotat, iar tu, ucenicul meu loial? Bineînţeles că trebuie. Şi, din moment ce ai cale lungă până acolo, cred că ar fi bine s-o iei din loc.

M-am conformat fără nici cea mai mică tragere de inimă.

Era o dimineaţă mohorâtă, aerul era rece şi stătea să plouă. Făcusem bine că-mi luasem haina, căci îmi ţinea de cald şi mai atenua zgâlţâielile iritante ale aparatului de spionaj.

Am mers până în celălalt capăt al Manhattan-ului, unde am plătit doi cenţi pentru un bilet la feribotul de sud, cu care am traversat strâmtoarea aglomerată East River şi am ajuns în Brooklyn. Apoi m-am urcat într-unul din omnibuzele greoaie ce duceau direct la cimitir, aflat la aproape patru kilometri distanţă. De pe strada Charlton ieşisem cam pe la ora nouă, iar la porţile cimitirului am ajuns de-abia în jurul orei unu.

Cimitirul Green-Wood nu era unul obişnuit, nu era doar un loc al odihnei veşnice pentru personalităţi şi bogătaşi. Nu, Green-Wood era şi este cimitirul persoanelor foarte importante, din înalta societate. (Tizul meu, Horace Greeley,

fusese recent îngropat acolo.) Mai mult decât atât, mii de persoane vizitează zilnic acel loc imens, dar nu doar pentru a vedea mormintele celebrităţilor, ci şi pentru a admira sculpturile elegante din cimitir şi, îndrăznesc să spun, pentru a se bucura de aerul curat din Brooklyn, mult diferit faţă de cel din Manhattan.

Porţile principale arată ca un castel fantastic la ţărmul mării, cu trei turnuri gotice, înalte de peste treizeci de metri. Structura masivă de la intrare e împodobită cu nenumărate arcade, parapete, turnuleţe, frontoane şi sculpturi religioase. Tema principală o reprezintă Învierea, iar porţile sunt inscripţionate cu mesaje de genul: „Morţii vor renaşte".

De-o parte şi de alta a celor două porţi se află birourile. În cel din dreapta am găsit un paznic în uniformă — un veteran din Gettysburg*, cu un singur braţ şi cu o mulţime de medalii pe piept. Bărbatul şedea la un birou acoperit cu registre mari.

— Tinere, te pot ajuta cu ceva?

I-am răspuns că doream să vizitez un mormânt.

— Al cărei familii?

— Von Macht.

— Ah, da. O poveste tristă. Părinţii sunt distruşi de durere. Dar, adăugă el, ridicându-şi o sprânceană, asta nu i-a împiedicat să-i facă fetei un mormânt foarte elegant.

Deschise apoi un registru, îşi umezi cu limba degetul mare şi începu să dea paginile, urmărind coloanele cu vârful degetului.

---

* Este vorba de Bătălia de la Gettysburg (1-3 iulie 1863) din timpul Războiului Civil American, punct culminant al acesteia (n. red.).

— Von Macht deţine lotul optzeci şi doi, spuse el, arătându-mi pe perete o hartă complicată, cu alei şi poteci încâlcite ca o farfurie cu tăiţei.

După ce îmi indică faptul că monumentul funerar al familiei Von Macht se afla pe Aleea Căinţei, a fost îndeajuns de amabil să-mi deseneze o mică schiţă.

— Ar fi bine să te grăbeşti, mă avertiză el. Se pare că stă să vină furtuna.

Am pornit imediat la drum. Ţinând harta în mână, am mers pe aleile (Aleea Apusului şi cea a Codrului) cimitirului, printre pietre funerare şi grădini vaste de sculpturi cenuşii. Terenul era deluros şi neregulat. În văile acestuia n-am văzut mare lucru, cu excepţia pajiştilor cu iarbă veştedă, a câtorva copaci desfrunziţi, a parcelelor de morminte şi a mausoleelor. Din punctele cele mai înalte am putut zări Manhattan-ul, golful Lower Bay, plin de nave, şi chiar şi New Jersey-ul.

Sutele de morminte din jurul meu îmi dădeau impresia că mă aflu într-un oraş al morţilor, plin de statui ce înfăţişau zei plângând, zeiţe, sfinţi, animale şi îngeri. Pretutindeni erau expuse mici portrete cu persoane decedate, iar unele cavouri aveau chiar şi fotografii.

În vreme ce unele morminte erau micuţe, pentru copii, altele erau grandioase şi suficient de mari cât să încapă în ele genealogii întregi. Câteva aveau intrări masive, cu sculpturi ce înfăţişau oi, lei sau chiar câte un dragon adormit pe post de gardieni eterni. Iar unele erau săpate în dealuri.

Fiind o zi mohorâtă şi cum nu prea era verdeaţă în jur, singurele lucruri care dădeau culoare acelui loc era câte o floare ofilită sau căzută la pământ. Mă simţeam de parcă

m-aş fi preumblat printr-o grădină a umbrelor — sau aş fi intrat într-o fotografie vie.

Vremea întunecată şi faptul că era zi de lucru îi ţinuseră pe oameni departe de cimitir, cu excepţia câtorva familii îndoliate, aşa că parcurgeam solitar aleile şerpuite ale cimitirului. Când m-am oprit în faţa mormântului familiei Von Macht, începuse deja să tune.

Cripta era o structură impunătoare din piatră, cu două uşi mari de fier. Pe pragul de sus al uşii era sculptat numele Von Macht, iar deasupra intrării se afla o statuie ce-l înfăţişa pe Dumnezeu în toată gloria Sa, cu braţele larg deschise, ca şi cum ar fi fost bucuros să-i primească pe soţii Von Macht. Sub picioare avea un schelet înfrânt — simbolul morţii, presupun — a cărui ţeastă rânjea sfidătoare, expresie ce m-a dus pentru o clipă cu gândul la chipul surâzător al Eleonorei din fotografie.

Pe una dintre uşi se afla o tăbliţă de piatră pe care erau numele persoanelor înmormântate înăuntru, ultimul, proaspăt cioplit, fiind al Eleonorei. Privind uşile, m-am întrebat ce se afla în spatele acestora şi dacă sărmana fată avea cu adevărat parte de tihnă.

În imediata apropiere a mormântului mi-a atras atenţia o statuie cenuşie ce înfăţişa o fată-înger, înaltă şi frumoasă, cu aripi mari, lăsate în jos. Chipul trist, uşor plecat, părea o adevărată întruchipare a suferinţei şi, pentru o clipă, am crezut că plângea, dar mi-am dat imediat seama că lacrimile erau doar picături de ploaie.

Am făcut un pas în spate şi, din moment ce nu era nimeni prin preajmă, nu m-am mai obosit să mă feresc când

am realizat în grabă cele şase fotografii, numărul maxim permis de discul de sticlă al aparatului.

Ploaia începuse tot mai tare şi de-abia aşteptam să mă întorc. După numai câţiva paşi, un fulger brăzdă cerul şi în lumina albă a acestuia am zărit o fată în rochie neagră zbughind-o printre două morminte. Absorbit de gânduri, m-a surprins acea apariţie. Mai mult decât atât, preocuparea mea constantă era aşa de apăsătoare, încât am crezut pentru o clipă că o văzusem pe Eleonora.

Am rămas locului, cu genunchii tremurându-mi şi inima bătându-mi la fel de puternic (sunt sigur) ca tunetele furtunii. Însă fata se mişcă fulgerător şi dispăru din vedere în spatele unui deal.

Am inspirat profund şi am luat-o la fugă prin ploaia torenţială, încercând totodată să mă conving că ochii îmi jucaseră feste.

Drumul spre casă a fost rece, plictisitor şi umed, iar gândurile îmi prevesteau numai lucruri sumbre.

DOUĂZECI ȘI DOI

ÎN JURUL OREI ŞAPTE, când am ajuns la atelier, am găsit înăuntru un bilet de la domnul Middleditch, în care îmi spunea că ieşise la plimbare.

Bucuros că eram singur, mi-am schimbat hainele ude şi am mâncat pe nerăsuflate o cină compusă din pâine, brânză şi un pahar cu lapte călduţ. Mi-am zis apoi că mă voi trezi dis-de-dimineaţă şi voi developa noile fotografii. Deşi nu era târziu, m-am dus la culcare, pentru a mă trezi cât mai devreme.

Gândurile însă m-au împiedicat încă o dată să adorm şi, în mintea mea, m-am văzut străbătând din nou cimitirul Green-Wood, privindu-l de această dată ca pe o fotografie. Am revăzut nenumăratele morminte din cimitir; îngerul înalt, cenuşiu şi îndurerat; furtuna; mi-am reamintit pe scurt de fata în rochie neagră — dar oricât de mult mă chinuiam şi răsuceam (fizic şi psihic), reveneam de fiecare dată la mormântul familiei Von Macht, ca atras de un magnet.

Acceptând că nu puteam dormi, m-am ridicat şi am hotărât să developez noile fotografii. După ce-am trecut prin etapele obişnuite de procesare, am obţinut un negativ satisfăcător al celor şase poze ale mormântului. Folosind o lupă, am ţinut fotocopia la lumina lumânării.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Mai că am scăpat din mână placa fragilă de sticlă. Deşi uşor neclare, era de netăgăduit faptul că, pe lângă pozele cu mormântul, erau şi imagini cu Eleonora Von Macht! Şi, de această dată, nu îi surprinsesem doar chipul, ci o fotografiasem în întregime, în rochie neagră.

În ceea ce priveşte fata-înger, aceasta nu era în poze. Părea să fi dispărut complet.

Am mai observat însă un lucru: aşa cum remarcasem în fotografiile din casa doamnei Von Macht, fiecare poză cu Eleonora era focalizată tot mai clar, iar ultima părea o imagine din viaţa reală.

Am rămas locului tulburat. Capul aproape că-mi exploda, fălcile mi se încleştaseră şi îmi venea să strig cât mă ţineau plămânii. Apoi, în clipa imediat următoare, mi-am amintit de cuvintele de la intrarea în cimitir: „Morţii vor renaşte". În acel moment, felul în care înţelegeam lumea s-a schimbat radical. Corpul mi s-a răcit brusc şi, odată cu lacrimile ce începeau să-mi curgă pe obraji, am acceptat un fapt extraordinar: eu, Horace Carpetine, reuşisem într-un fel sau altul să o readuc pe Eleonora Von Macht în lumea celor vii.

DOUĂZECI ȘI TREI

— Ai reuşit să fotografiezi mormântul fetei? mă întrebă domnul Middleditch la micul dejun.

Abia dacă am putut să-i răspund. Dormisem foarte puţin şi eram încordat şi destul de neliniştit, căci petrecusem mult timp în căutarea unui răspuns la întrebarea sa inevitabilă.

— Da, însă...

— Acum ce mai e?

— S-a întâmplat ceva şi sunt stricate.

— Stricate? Vrei să spui că ai developat deja pozele?

— Doar negativul.

— Şi care e problema?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Eram concentrat să fac pozele şi... a intrat cineva în ele.

— Tinere Horace, îmi spuse el, făcându-mi cu degetul, asta e o greşeală des întâlnită la fotografi!

— Îmi... pare rău.

— Ei, lasă. Te poţi reîntoarce oricând acolo. Hai să mi le arăţi. Poate reuşesc să le recuperez.

I-am înmânat negativele şi, mijindu-şi ochii, le ridică la lumină, spunându-mi:

— Dă-mi lupa.

După ce i-am oferit-o, privi atent imaginile şi mă întrebă:

— Aia de acolo e o fată?

— Aşa cred.

— Puştoaică obraznică! spuse el, fără să-şi dea seama cine era în poză. Şi chiar n-ai observat-o?

— Nu, domnule, i-am răspuns sincer.

— Ai idee cine e?

— O fantomă.

— Tu chiar ai început să pătrunzi spiritul lucrurilor, nu? râse el. Eh, în fine, consideră că ai făcut şi tu puţină practică. Însă va trebui să te reîntorci acolo. Să avem totuşi răbdare, căci presupun că vom primi cât de curând un semn de la doamna Von Macht.

Şi a avut dreptate, căci a doua zi am primit prin poştă un mesaj:

Domnule Middleditch, fiţi, vă rog, amabil
şi vizitaţi-mă la ora 3 p.m.
Voi trimite trăsura să vă aducă.
DOAMNA FREDERICK VON MACHT

Desigur, domnul Middleditch a fost încântat de acest mesaj, pe care l-a considerat o invitaţie. Eu l-am privit ca pe o cerinţă.

— Să vin şi eu? l-am întrebat.

— Fără doar şi poate, Horace. Şi tu faci parte din toate acestea. Trebuie să ai şi tu parte de distracţie.

Nu mă deranja cu nimic acest lucru, căci doream să mă văd din nou cu Pegg, să continuăm discuţia şi să-i povestesc ce s-a întâmplat la cimitir.

Mai târziu, în aceeaşi zi, fără să ştie domnul Middleditch, am făcut pe ascuns două fotocopii după fotografia mormântului Eleonorei, căci intenţionam să-i dau una lui Pegg.

În după-amiaza următoare, la ora două şi jumătate, trăsura doamnei Von Macht opri la uşa noastră şi ne duse apoi pe Fifth Avenue. Pegg ne pofti înăuntru şi, în acel moment, ne privirăm cu subînţeles, fără să ne adresăm un cuvânt. Fata ne conduse apoi în salon şi ne deschise uşa. Cum domnul Middleditch intră primul, am avut răgazul necesar să-i dau fetei o poză, fără să fiu observat. După ce luă fotografia, Pegg închise uşa în spatele nostru.

Doamna Von Macht, elegantă ca întotdeauna, purta o rochie stacojie, ce contrasta izbitor cu părul ei negru. În mâini ţinea fotografia pe care o făcuse domnul Middleditch şi părea uşor tensionată.

Nu era însă singură, ci îl avea alături şi pe soţul ei. Dacă prima oară când îl văzusem era destul de înverşunat, acum era roşu la faţă, muşchii maxilari îi zvâcneau incontrolabil, iar într-o mână strângea cu aşa putere un baston, de parcă avea să izbucnească din clipă-n clipă.

Uşor alarmat, m-am retras într-o parte, în spatele domnului Middleditch.

— Domnule Middleditch, sunteţi foarte amabil că aţi venit, îl întâmpină femeia.

— Doamnă Von Macht, răspunse el printr-o plecăciune, cu ce vă pot fi de folos?

— Domnule, cum explici această... fotografie? răcni soţul femeii, gesticulând spre poza din mâinile soţiei sale.

— Poftim? întrebă vădit uluit fotograful.

— Domnule Middleditch, spuse femeia pe un ton mai calm, soţul meu doreşte să afle ce este cu această fotografie. Vrea să ştie cum şi de ce apare în poză imaginea scumpei noastre fiice, Eleonora, proaspăt plecată dintre noi.

— Ah, doamnă, rosti mai relaxat domnul Middleditch. Vă rog să mă scuzaţi, dar dumneavoastră aţi încercat să mă convingeţi că acolo se zărea chipul fetei.

— Baliverne! se răsti domnul Von Macht, înroşindu-se şi mai mult. Fireşte că-i acolo! Nu te văd să fii orb. În plus, ca fotograf, ar trebui să ştii cel mai bine cum de-a apărut acolo.

— Şi pentru mine e un adevărat mister, domnule.

— Un mister!? strigă domnul Von Macht. Sugerezi cumva că a apărut singură? Domnule, tu chiar mă consideri prost? continuă el, schimbându-şi ameninţător priza pe baston.

— Frederick... linişteşte-te! interveni doamna Von Macht.

— În fine, nu contează! spuse Frederick, strângând crispat mânerul bastonului şi înaintând doi paşi spre domnul Middleditch. Domnule, aţi fost rugat să-i faceţi soţiei mele o fotografie — şi aţi făcut-o. Dar, când i-aţi prezentat-o, pe fundal se vede chipul fiicei noastre răposate. Insist să-mi daţi o explicaţie. Cum a ajuns acolo?

Domnul Middleditch nu-şi pierdu cumpătul şi răspunse pe un ton mieros:

— Doamnă, nu ştiu dacă vă aduceţi aminte, dar eu îmi reamintesc foarte bine ce mi-aţi spus când mi-aţi vizitat prima dată studioul. Ziceaţi că aţi auzit că sufletele, spiritele — aţi folosit chiar termenul „ectoplasma" — morţilor rămân printre noi. De asemenea, mi-aţi mărturisit că simţiţi că fata dumneavoastră răposată nu-şi găseşte odihna. Am dreptate?

— Da, aşa cred, recunoscu femeia sub privirea dezgustată a soţului ei.

— În acest caz, continuă domnul Middleditch, înseamnă că fiica dumneavoastră este mult mai aproape decât credeaţi. Poate că fotografia mea n-a făcut altceva decât să surprindă acea... prezenţă subtilă.

— Asta-i cea mai bună explicaţie a dumitale? mârâi domnul Von Macht.

— E posibil ca aparatul meu sau... poate eu însumi să am capacităţi... extrasenzoriale, îndrăzni să-i răspundă domnul Middleditch.

În liniştea de după răspunsul acestuia, domnul Von Macht, al cărui barbişon şi chip roşcovan îi dădeau o înfăţişare uşor diabolică, părea să nu mai ştie ce să spună şi — din fericire — ce să facă.

În ceea ce o privea pe doamna Von Macht, aceasta rămase cu privirea aţintită la fotografie.

În cele din urmă, domnul Middleditch continuă:

— Ştiţi vreun motiv pentru care sufletul fetei nu şi-ar găsi odihna?

Domnul Middleditch nu avea informaţiile mele şi adresase întrebarea cât se poate de inocent. Rezultatul: doamna Von Macht sări de pe canapea şi se postă în faţa draperiei, cu

spatele la noi. Roşeaţa de pe chipul domnului Von Macht dispăru subit şi, ridicându-şi ameninţător bastonul, am fost aproape sigur că-l va lovi pe domnul Middleditch, dar, în schimb, făcu ţăndări o vază din apropiere.

Domnul Middleditch, bădăran ca întotdeauna şi fără să ia în seamă ce provocase, continuă nonşalant:

— Aş avea o sugestie.

— Ce anume? întrebă domnul Von Macht.

— Daţi-mi voie să fac încă o fotografie — cu acelaşi aparat, desigur. Posibil ca prima să fi fost provocată de o... defecţiune de focalizare. Probabil a fost o greşeală... o configurare nepotrivită a aparatului.

— Şi presupun că va trebui să plătim din nou, nu? mârâi domnul Von Macht.

— Fireşte, căci, după cum a văzut şi doamna, operaţia necesită timp şi...

— Bine, fă-o! strigă doamna Von Macht. Vreau să am o nouă poză. Nu mă interesează cât costă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, adăugă ea, după care reveni lângă sofa, luă fotografia şi o rupse în bucăţi. Asta mi-a provocat multă durere, încheie ea, aruncând bucăţile de hârtie în aer.

Exact în acel moment, am văzut din nou în spatele ei chipul sfidător al Eleonorei. M-am abţinut cu greu să nu strig speriat, căci chipul era cât se poate de clar, de parcă ar fi existat cu adevărat, ca şi cum ar fi fost viu. N-am îndrăznit să scot o vorbă.

— Îmi pare foarte rău, murmură domnul Middleditch. Când doriţi să revin?

— Niciodată! se răsti domnul Von Macht.

— Domnul Middleditch poate veni mâine, spuse doamna Von Macht, adresându-se atât fotografului, cât şi soţului ei.

— Olivia! strigă bărbatul. Termină!

— Trebuie să ştiu dacă este ea cu adevărat, răspunse femeia.

Domnul Von Macht îşi căută din priviri bastonul, îl ridică şi strigă: „Eşti o nesăbuită!" Apoi se răsuci pe călcâie, traversă cu paşi mari salonul şi trânti uşa în spatele său, în timp ce, încremenită locului, doamna Von Macht se strădui din răsputeri să-şi păstreze calmul.

Domnul Middleditch continuă ca şi cum ar fi asistat la ceva banal:

— Cum doriţi, doamnă. Rămâne pe mâine. Băiatul poate face pregătirile chiar în această după-amiază.

— Va trebui să vină mai pe seară, deoarece la ora patru dau un ceai, spuse cu greu doamna Von Macht.

— Aşa va face, încuviinţă domnul Middleditch, după care se întoarse spre mine şi îmi arătă uşa.

Am zbughit-o imediat să i-o deschid.

Pegg ne aştepta pe hol. Nu mi-am putut da seama dacă auzise ceva din ce se discutase, căci chipul nu o trăda cu nimic.

După ce ne conduse până la ieşire, i-am zis în pragul uşii:

— Eu voi reveni în această seară, deoarece doamna Von Macht doreşte o nouă şedinţă fotografică şi trebuie să fac pregătirile necesare.

— Voi fi aici pentru a vă fi de ajutor, domnule, răspunse ea fără pic de emoţie în glas.

Totuşi, ochii fetei îmi transmiteau cu totul altceva. Era prima oară când o vedeam cu adevărat înspăimântată.

DOUĂZECI ȘI PATRU

TRĂSURA FAMILIEI VON MACHT aştepta să ne ducă acasă, dar domnul Middleditch preferă să mergem pe jos. Ştiam bine că făcea asta pentru că pur şi simplu jubila.

— Oh, Horace! strigă el câteva străzi mai încolo. Nu-i aşa că sunt un adevărat geniu? adăugă el, bătându-mă uşor pe spate.

Eu, pe de altă parte, mă gândeam la cu totul altceva, în principal la faptul că domnul Middleditch trebuia să fie foarte atent. Domnul Von Macht era un om violent, iar soţia acestuia era foarte tulburată. Dacă vreunul dintre ei îi descoperea escrocheria, lucrurile puteau lua o întorsătură urâtă. În plus, m-am întrebat, ce ar putea face dacă vor afla că fantoma Eleonorei era reală?

Şi totuşi, un lucru pe care îl spusese domnul Middleditch mă făcu să reflectez asupra unei ultime idei referitoare la

responsabilitatea pe care o aveam în derularea acestor întâmplări. Era vorba despre aparatul de fotografiat. Căutând o explicaţie care să-mi indice că nu aveam nimic de-a face cu felul în care se derulau lucrurile, trebuia să verific şi acest aspect. În definitiv, făcusem pozele cu aparatul de spionaj şi era foarte posibil ca acesta, şi nu eu, să fi fost cel care o adusese pe Eleonora în lumea reală.

Mi-am amintit că pe aparat era o plăcuţă de alamă pe care era scris numele firmei de unde îl cumpărase domnul Middleditch. Astfel, când am revenit la studio, am luat aparatul şi am privit încă o dată adresa:

JOHN STOCK & CO.
MATERIALE FOTOGRAFICE
STRADA RIVINGTON NR. 2
COLŢ CU STRADA BOWERY

Având la dispoziţie câteva ore până să mă reîntorc la casa familiei Von Macht, m-am hotărât să trec la fapte.

Domnul Middleditch trândăvea în salonul din faţă şi citea cotidianul *Daily News.*

— Domnule Middleditch, i-am zis, mă gândeam...

— Ah, Horace cel Solemn! Îţi munceşti prea mult mintea, răspunse el din spatele ziarului, râzând, ca întotdeauna, la gluma sa.

— Am avut doar două plăci fotografice pentru aparatul de spionaj. Nu credeţi că ar trebui să cumpărăm mai multe?

— O idee foarte bună.

— Mi-ar face plăcere să mă duc eu să le iau.

— Excelent. Horace, eşti un băiat tare vrednic.

După ce mi-a dat nişte bani să cumpăr plăcile, mi-am notat numele şi adresa firmei şi am pornit la drum.

John Stock & Co. era un magazin mic, unde se comercializau felurite aparate fotografice, soluţii chimice, hârtii şi echipamente necesare fotografilor. Proprietarul, domnul Stock, era un bătrân prietenos, cu păr alb şi cu un puternic accent german. Când i-am spus că tata era ceasornicar, bătrânul s-a comportat de parcă am fi fost cunoştinţe vechi — probabil datorită dragostei pe care o împărtăşeau pentru lucrurile mecanice — şi s-a arătat mult mai binevoitor.

Am cumpărat plăcile fotografice circulare şi i-am explicat că eram ucenicul unui fotograf, după care l-am întrebat dacă s-a plâns cineva de aparatul de spionaj.

— În ce sens?

— Distorsiuni, defocalizări, imagini duble sau înceţoşate.

— *Ja*, spuse el, e dificil de folosit aparatul pe ascuns. Dar nu, nimeni nu a reclamat nimic de acest gen. Îl ai la tine?

I-am înmânat aparatul şi îl examină atent, pe toate părţile.

— E perfect, la fel ca celelalte, mă încredinţă domnul Stock.

Nici nu mă aşteptasem la alt răspuns. Cu alte cuvinte, propria raţiune îmi transmitea că eu şi numai eu — prin cine ştie ce împrejurare extraordinară — eram responsabil pentru revenirea Eleonorei.

Această idee mă îngrozi pur şi simplu — şi mă făcu să mă tem pentru ce se putea întâmpla în continuare.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Cu puțin înainte de înserat, am luat o trăsură cu care să transport echipamentul. Deși nu se eschivase de la a-l plăti pe vizitiu, domnul Middleditch îmi zisese că nu are timp să mă însoțească; sunt însă sigur că doar de lene n-a mers cu mine.

— Știi foarte bine ce e de făcut, îmi spuse el. Eu ți-aș sugera să vorbești și cu negresa aia. O fi ea țăcănită, dar cred că te-ar putea ajuta să găsești și alte imagini ale fetei decedate, pentru că sunt convins că există.

Fără să-i mai răspund, am scrâșnit din dinți și am ieșit.

Când am ajuns la destinație și am intrat pe ușa principală, se lăsase deja întunericul. Pegg îmi deschisese ușa și mă conduse direct în spălătorie, unde, imediat ce am intrat, am încuiat ușa în spatele nostru, ca doi conspiratori — ceea ce cred că și eram.

— Ai văzut poza din cimitir? a fost primul lucru pe care l-am întrebat şi, imediat ce mi-a confirmat din cap, am adăugat: Eleonora e în imagine?

— Aşa cred. Horace, de ce te-ai dus acolo?

Hotărâsem să-i spun totul despre escrocheria domnului Middleditch — şi asta din trei motive. În primul rând, mă deranja ticăloşia pusă la cale de fotograf şi nu voiam să iau parte la aceasta. În al doilea rând, mă dezgusta cum vorbea despre Pegg. Iar în al treilea rând, probabil şi cel mai important, doream să înţeleg ce este cu fantoma Eleonorei.

În timp ce aranjam echipamentul, am vorbit doar eu şi i-am povestit totul, de la început, iar ea m-a ascultat atentă. După ce-am terminat, păstră tăcerea minute bune.

— Înseamnă că fotografia pe care domnul Middleditch i-a dat-o doamnei Von Macht e... falsă, spuse ea înfuriată. Şi doreai să mă păcăleşti şi pe mine.

— Da... şi nu.

— Cum aşa? întrebă ea.

— Poza pe care a făcut-o el e falsă, dar... chipul Eleonorei nu e acelaşi pe care l-a pus în fotografie. Pegg, imaginea e reală.

— Cum a ajuns acolo?

— Nu ştiu!

— Iar asta ce e? întrebă ea, arătându-mi fotocopia pozei din cimitir.

— Eu am făcut-o. Pegg, am insistat, crede-mă, nu e un trucaj. Pur şi simplu... a apărut de la sine. Şi mai e ceva. Când am plecat de la mormântul familiei Von Macht, am... văzut-o cu adevărat.

— Ai văzut-o?!

I-am descris apoi scena când, în lumina fulgerului, am fost absolut convins că o văzusem pe Eleonora.

— Purta o rochie neagră, i-am zis în încheiere.

— A fost înmormântată într-o rochiţă neagră, spuse Pegg, a cărei furie începu să lase loc melancoliei. Eu am îmbră-cat-o. Era preferata ei... rochiţa ei de dans.

— Pegg, iartă-mă, dar... eşti sigură că... a murit?

Fata nici măcar nu tresări la auzul întrebării.

— Când şi-a dat sufletul, o ţineam de mână.

— Pegg, ziceai că Eleonora ţi-a vorbit.

Zâmbind tristă, îmi răspunse:

— O cunoşteam atât de bine, încât uneori e suficient să mă gândesc la ea şi o aud vorbindu-mi.

— Dar... n-ar putea să o audă nimeni altcineva, nu? am întrebat-o prevăzător.

— Bineînţeles că nu. Of, Horace, cât îmi doresc să o revăd şi eu.

— Şi... n-ai mai zărit-o niciodată după ce-a murit?

— Doar în poze.

— Pegg, crede-mă, nu înţeleg cum de-a apărut în ele.

— M-am gândit mult la asta, îmi spuse ea după câteva clipe de tăcere. Poate că, atunci când faci pozele, cu cât o fotografiezi mai mult, cu atât o atragi mai mult aici.

Vorbele fetei şi această idee la care eu de-abia dacă îndrăznisem să mă gândesc mă făcură să mă cutremur.

— Dar... cum să fie posibil aşa ceva? am întrebat-o.

Pegg păstră tăcerea şi, în cele din urmă, zise:

— Înainte să moară mama — în perioada noastră fericită —, eu şi Eleonora am citit foarte multe cărţi. Într-una dintre ele se vorbea despre vremurile de odinioară, când existau clarvăzători.

— Clarvăzători?

— Oameni înţelepţi, care puteau vedea lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea zări. Poate şi tu eşti la fel ca ei.

— Pegg, am protestat, eu nu sunt înţelept.

— Ai mai făcut poze până acum?

— Primele mele fotografii au fost cele cu aparatul de spionaj — când am pozat-o pe Eleonora.

— Horace, eu cred că în momentul când fotografiezi devii clarvăzător. Pozele tale o atrag pe Eleonora în lumea noastră.

Ideea fetei mi se păru complet fantezistă. Totuşi, aproape prea speriat ca să mai spun ceva, i-am zis:

— Dacă, aşa cum spui, am atras-o aici, ce crezi că... va face?

— Se va răzbuna pe doamna şi domnul Von Macht.

— În... ce sens?

— Cred că îi va omorî.

Răspunsul ei îmi reaminti un gând pe care încercasem să-l ascund, dar care ştiam bine că mocnea înăuntrul meu: Eleonora era pornită să-i ucidă pe soţii Von Macht. Înghiţind cu greu, am îngăimat:

— Iar eu sunt... cel care îi înlesneşte acest lucru. Am... dreptate?

Privirea pe care mi-o aruncă Pegg nu fu una de uluire, nici de repulsie, ci de compătimire. Se uită la mine cu lacrimi în ochi, iar pentru asta îi voi fi veşnic recunoscător. În ceea ce privea întrebarea mea, nu-mi răspunse, însă nu mai avea nicio importanţă, deoarece ştiam răspunsul.

— Pegg, i-am şoptit, tu îţi doreşti ca soţii Von Macht să fie... ucişi?

Ştergându-şi lacrimile, reflectă îndelung la întrebarea mea.

— Horace, îmi zise ea într-un final, când a fost incendiat orfelinatul pentru negri... Vizibil înfiorată, se opri pentru o clipă şi continuă: Horace, am văzut atunci mulţi oameni morţi. Am văzut atât de multă suferinţă, încât nu voi uita niciodată acele clipe. Vreau ca soţii Von Macht să fie pedepsiţi pentru ce-au făcut — dar nu, în niciun caz... omorâţi.

— Însă dacă Eleonora s-a reîntors printre noi şi vrea să-i ucidă, ce-am putea face?

În acel moment, de undeva din casă se auzi un gong şi Pegg tresări brusc.

— S-au întors, şopti ea. E mai târziu decât credeam. N-ar trebui să mai fii aici.

— Nu-mi pot face nimic, pentru că am venit să aranjez echipamentul, ai uitat? În orice caz, pot să mai aştept puţin şi voi ieşi apoi pe uşa servitorilor.

Pegg se duse apoi la uşa spălătoriei, dar ezită să iasă.

— Horace, îmi zise ea încet, dacă aş putea vorbi cu Eleonora, i-aş spune că trebuie să se odihnească în pace, pentru că sunt bine şi nu voi înceta nicio clipă s-o iubesc.

— Poate asta o va ajuta, i-am zis. Hai, du-te. Voi închide eu uşa. O să mai vorbim şi mâine.

Deschizând uşa, se opri în prag şi îmi şopti:

— Horace, mă bucur că eşti prietenul meu!

Zbughind-o înapoi, mă îmbrăţişă scurt şi fugi apoi din cameră.

Am rămas singur.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Am încuiat din nou uşa şi m-am sprijinit de perete. Nu-mi puteam scoate din minte ideea pe care o propusese Pegg, şi anume că eram ceea ce ea numea un clarvăzător — o noţiune neobişnuită şi foarte dificil de acceptat. În schimb, am recapitulat tot ce se întâmplase, încercând să fac asta într-un mod cât se poate de logic şi de raţional.

Unu: Pozele mele conţineau imagini din lumea spiritelor.

Doi: Fotografiile pe care le făceam păreau să atragă spiritele în lumea fizică.

Trei: Cu cât făceam mai multe poze, cu atât sufletele deveneau mai reale.

Şi ultimul lucru: Când căpătau suficient de multă realitate, deveneau independente de mine — sau, altfel spus, ajungeau fantome în toată regula.

Era la fel ca procesul de developare a unei fotografii, pe care l-am mai descris o dată:

> *asemeni unei umbre ce se iveşte din străfundurile unei lumi mistice şi capătă puţin câte puţin formă şi substanţă, până când umbra devine... reală.*

Exact asta făcusem şi eu cu spiritul Eleonorei!

Lucrurile, deşi deloc fireşti, erau cât se poate de clare. Prin fotografiile mele invocasem o fantomă — şi nu una oarecare, ci una hotărâtă să ucidă!

Puteam argumenta în sinea mea — şi chiar am făcut-o! — că soţii Von Macht erau nişte oameni îngrozitori şi meritau să fie pedepsiţi. Dar, din moment ce Pegg, după cât de mult suferise, hotărâse să le arate compasiune, puteam eu să nu dau dovadă de clemenţă?

În cele din urmă, în casă se lăsă liniştea. Trecuse suficient de mult timp şi trebuia să plec, aşa că am aruncat o privire pe fereastra din faţă, pentru a fi sigur că trăsura nu era la colţul străzii. După ce-am ieşit din spălătorie, am bâjbâit în tăcere prin întunericul de pe hol până la uşa de la intrare.

Era închisă.

Iar eu nu aveam cheie.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

LUAT PRIN SURPRINDERE, m-am întors iute în spălătorie, am încuiat uşa şi m-am aşezat pe podea, strângându-mi genunchii la piept, ca şi cum mi-aş fi dorit să fiu cât mai mic şi să nu mă descopere nimeni.

Dar n-a venit nimeni. Eram doar eu, învăluit în beznă şi în linişte, împreună cu izul vag al chimicalelor fotografice. Pentru o clipă, m-am liniştit cu gândul că se va întoarce Pegg, dar ştiam că nu avea niciun motiv să facă aşa ceva. Dimpotrivă, presupunea probabil că deja plecasem.

Aşa că am continuat să aştept în întuneric.

Din când în când, auzeam paşi în camera de sus. Zgomotele însă nu durară mult şi liniştea se aşternu din nou în casă.

Mi-am tot repetat în sinea mea că nu puteam să rămân acolo, căci era mult prea periculos. Eu şi cu Pegg eram deja într-o situaţie dificilă, iar dacă mai eram şi găsit în casă, lucrurile se puteau agrava.

Apoi mi-am amintit că prima oară când eu şi domnul Middleditch intrasem în acea casă, Pegg ne deschisese uşa din faţă cu o cheie pe care o lăsase pe măsuţa de lângă uşă. Probabil cheia era ţinută mereu acolo. Deşi era singura mea cale de scăpare, ştiam totodată că nu puteam întreprinde nimic atât timp cât încă se auzeau mişcări la etajul superior.

În cele din urmă, când n-am mai desluşit nimic, mi-am făcut curaj, am deschis precaut uşa şi am ieşit în hol, unde m-am oprit şi am ascultat atent. Asigurându-mă că nu se aude nimic, am înaintat spre trepte şi le-am urcat cu urechile ciulite. Încet-încet, ochii mi s-au obişnuit cu întunericul.

M-am oprit în capătul holului lat şi înalt de la parter, unde nu erau aprinse nici aplicele de pe pereţi şi nici candelabrul cu gaz lampant. Singurele sunete care se auzeau erau ticăiturile regulate ale pendulei.

În celălalt capăt al holului, dincolo de scară, am zărit uşa şi, în apropierea ei, măsuţa. Însă nu-mi puteam da seama dacă pe ea se afla sau nu cheia.

Ştiind că aveam o singură soluţie, am inspirat adânc şi am pornit tiptil pe hol. Cu toate că paşii îmi erau înăbuşiţi de covoare, am fost nevoit să mă opresc după scurt timp. Răsuflând cu greu şi simţind că nu mai am mult până să leşin, m-am forţat să rămân locului şi să respir profund, fără să încetez o clipă să fiu atent la cel mai mic zgomot. Casa îmi părea tot mai rece şi mai sinistră, aşa cum cred că era şi înăuntrul criptei familiei Von Macht.

Când m-am mai liniştit, am continuat să înaintez încet, uitându-mă nu atât la uşă, cât mai ales la măsuţa de lângă aceasta, sperând din toată inima să găsesc cheia acolo.

După alţi câţiva paşi, am observat ceva pe tăblia măsuţei şi, când m-am mai apropiat puţin, am răsuflat uşurat: cheia se afla acolo.

Odată ajuns lângă măsuţă, am întins braţul şi am luat cheia cu mâna tremurândă, după care m-am apropiat de uşă. Apoi, în clipa în care am atins clanţa, am auzit un zgomot în spate şi m-am întors tresărind.

Uşa uneia dintre încăperile laterale se deschise încet şi lumina începu să se reverse pe hol. Uşa deschisă masca însă silueta apărută în spatele acesteia.

Dacă aş fi fost puţin mai înţelept, aş fi descuiat uşa de la intrare şi m-aş fi făcut nevăzut. Însă eram aşa de înspăimântat, încât am încremenit locului.

Primul lucru pe care l-am văzut apărând fu sfeşnicul de argint cu trei braţe al doamnei Von Macht. Lumânările erau aprinse şi flăcăruile acestora licăreau ca într-o adiere de vânt. O siluetă vagă, mică şi nedesluşită apăru pe după uşă şi porni lin şi fără efort spre scara interioară.

Încetul cu încetul, am început să-i disting părul lung şi bălai, dar şi rochia neagră, care flutura aidoma flăcărilor lumânărilor. Aveam în faţă o fată desculţă şi foarte slabă, cu braţe subţiri ca nişte rămurele, pe care rochia atârna fără formă.

Era chiar Eleonora Von Macht!

Fata începu apoi să urce treptele, dar la jumătatea scării se opri şi, spre groaza mea, apropie sfeşnicul de perete — moment în care mi-am dat seama că intenţiona să dea foc casei!

Amintindu-mi că Pegg era în camera ei de la ultimul etaj şi soţii Von Macht se aflau în dormitorul lor, nu m-am putut abţine să nu strig: „Stai!".

Eleonora se întoarse şi mă ţintui cu privirea. Oh, şi ce surâs plin de răutate şi de ură îi schimonosi în acel moment obrajii supţi şi scofâlciţi! În clipa următoare dispăru brusc, odată cu flăcările.

Strigătul meu trebuie să fi trezit pe cineva, căci am auzit la etaj o uşă deschizându-se şi trântindu-se puternic, apoi paşi grăbiţi. Răsucindu-mă pe călcâie, am potrivit cheia în broască, am deschis iute uşa, am aruncat cheia şi am zbughit-o afară.

DOUĂZECI ȘI OPT

AM ALERGAT SPRE SUD cât m-au ţinut picioarele, până când a trebuit să mă opresc şi să-mi trag răsuflarea. Capul îmi vâjâia nebuneşte. Dacă n-aş fi fost acolo, Eleonora ar fi dat foc casei. Eleonora! Mai că nu-mi venea să cred că o văzusem! Însă nu doar că o zărisem, ci îi şi observasem intenţiile criminale.

Tresărind de frig şi spaimă, am pornit mai departe, bucuros că era întuneric. Nu doream să fiu văzut, căci mă muncea ideea ciudată că oricine m-ar fi zărit şi-ar fi dat imediat seama că am fost martor acelei orori.

Ce aveam de făcut în continuare? În primul rând, m-am gândit să-mi pun la încercare aşa-zisele puteri de clarvăzător. Trebuia să fotografiez pe cineva care nu avea legătură cu soţii Von Macht. M-am gândit la familia mea, dar mi-am dat seama că ar fi durat prea mult. Apoi, mi-a venit ideea că

mi-ar fi mult mai uşor să-l pozez pe domnul Middleditch. Aşa aş primi mai mult ca sigur răspunsul la întrebare.

Concentrat la planul experimentului meu, am auzit deodată pe cineva strigând: „Foc! Foc!" În momentul imediat următor, mai multe persoane — băieţii, ca întotdeauna, deschizând drumul — o luară la goană în josul străzii Bleecker. Mi-am ridicat privirea şi, chiar dacă n-am văzut nimic deosebit în afară de agitaţia oamenilor, am simţit clar mirosul de fum.

După ceea ce zărisem mai devreme, mă nelinişte până şi gândul izbucnirii unui incendiu.

Am grăbit pasul şi, când am ajuns la locul cu pricina, am văzut o mulţime de oameni, majoritatea bărbaţi şi puşti, strânşi să vadă ce se petrece. Echipajele de pompieri tocmai soseau, alergând alături de perechile de cai ce trăgeau căruţele cu motoare cu aburi sub presiune, folosite la stingerea incendiilor. Pompierii, doisprezece la fiecare căruţă, au scos iute furtunurile şi au început lupta cu flăcările.

În timp ce vâlvătăile se înălţau la cer, oamenii conversau agitaţi şi se întrebau dacă era cineva prins înăuntru. Însă nimeni nu ştia acest lucru.

Poliţiştii, în uniformele lor bleumarin şi purtând caschete pe cap, şi-au făcut iute apariţia şi au început să-şi folosească bastoanele de lemn pentru a ţine mulţimea la distanţă. Strecurându-mă printre oameni, mi-am croit drum până în faţă, dar nu fără să primesc câteva ghionturi pentru eforturile mele.

Odată ajuns în primele rânduri, am văzut că focul mistuia un depozit mare de lemn şi răspândea în aer o duhoare

scârboasă. Deasupra clădirii am observat o firmă nouă, lungă, pe care era scris numele proprietarului.

F. VON MACHT — NEGUSTOR DE PEŞTE

Tavanul clădirii începuse deja să ardă înăbuşit şi, deodată, o minge de foc explodă şuierând puternic, moment în care răsună din interior un ţipăt înfiorător. În aceeaşi clipă, am văzut-o în iureşul flăcărilor pe Eleonora, strângând într-o mână sfeşnicul cu trei braţe al doamnei Von Macht. Trăsăturile chipului îi erau schimonosite de o bucurie înspăimântătoare, plină de ură.

Uluit, m-am întors să văd dacă o observaseră şi cei din jurul meu, dar se pare că nimeni nu remarcase nimic.

În momentul imediat următor, clădirea se prăbuşi, iar mulţimea suspină de parcă ar fi asistat la o moarte cumplită. Spectacolul se terminase. Tragedia luase sfârşit.

Să fi fost acel ţipăt anunţul morţii unui om nevinovat? Să fi fost strigătul de răutate al Eleonorei? N-am aflat niciodată. Tot ce ştiu e că am fost extrem de înspăimântat. Am zbughit-o înapoi prin mulţime şi m-am grăbit spre casă, unde, după cum era de aşteptat, n-am dormit deloc bine. Evenimentele din acea seară nu mi-au dat pace, dar ceea ce mă speria cel mai mult erau lucrurile care se puteau întâmpla în continuare.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

— Ai pregătit totul la Von Macht? mă întrebă domnul Middleditch la micul dejun.

— Da, domnule, i-am răspuns, hotărât să nu-i suflu o vorbă despre ce văzusem şi trăisem cu o seară în urmă.

— Ţi-a zis slujnica aia unde mai sunt poze cu Eleonora Von Macht?

Dorind să nu scap ocazia de a fi în continuare prezent în casa familiei Von Macht — sau, mai bine spus, să fiu alături de Pegg —, i-am răspuns:

— Cred că voi găsi şi altele.

— Splendid.

— Domnule, am îndrăznit să-i spun, vă deranjează dacă mai... exersez puţin cu aparatul de fotografiat? Avem la dispoziţie câteva ore şi mi-ar prinde bine să mă obişnuiesc cu el.

— Într-adevăr, dacă tot ai început să faci primele fotografii, e o idee excelentă.

— Sper că nu v-ar supăra dacă v-aş face dumneavoastră primele poze.

— Dacă îţi face plăcere.

Exact asta am şi procedat — l-am pozat de trei ori, după ce l-am aşezat într-o postură elegantă, pe canapeaua din salonul de primire. În plus, nu am folosit aparatul de spionaj.

Aşa cum sperasem, domnul Middleditch nu se arătă prea interesat.

— Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să le developez acum, i-am zis, înfrigurat de cele mai rele presimţiri.

— Cum doreşti, îmi răspunse, deja cufundat în lectura ziarului.

M-am dus apoi în studio, am făcut pregătirile necesare şi, în scurt timp, stăteam deasupra tăviţei cu lichid de developare şi pândeam apariţia imaginilor.

Chipul domnului Middleditch se ivi pe negativ deosebit de clar, la fel şi mustaţa lui. Dar, pe lângă acestea, deasupra umărului său stâng se vedea vag faţa unui bătrân posomorât, cu barbă stufoasă şi privire aspră. Uitându-mă la chipul bătrânului, ochii trişti şi severi ai acestuia păreau să-mi transmită că venea de undeva de foarte departe.

În acel moment nu m-am mai îndoit că aveam în faţă imaginea unei fantome.

Cu inima cât un purice, am lăsat în mod deliberat plăcile în revelator îndeajuns de mult pentru ca atât chipul domnului Middleditch, cât şi imaginea fantomatică să se dizolve în întuneric.

Mai aveam de constatat un singur lucru şi această ocazie mi se oferi la prânz, când domnul Middleditch mă întrebă

dacă intenţionam să cinez la familia mea la sfârşit de săptămână.

— Aşa sper, domnule.

— Familia e un lucru bun, spuse el voios.

— A mea sigur e, i-am zis.

— Norocul tău, rosti domnul Middleditch.

Profitând de această ocazie, l-am întrebat:

— Domnule, dacă îmi permiteţi, cum era tatăl dumneavoastră?

— Ah, escrocul ăla bătrân, răspunse el râzând. Mă tem că... nu ne-am înţeles prea bine. Întotdeauna m-a acuzat că sunt leneş. Un şarlatan bătrân şi aspru, mai mereu posomorât şi sobru, care n-a râs în viaţa lui. Arareori l-am văzut zâmbind. Nu era deloc ca mine.

— Avea barbă stufoasă?

— Cum de-ai ghicit?

Încercând să-mi maschez neliniştea, am ridicat din umeri.

— Ei bine, continuă domnul Middleditch, nu mi-ar plăcea deloc să-l ştiu undeva în preajma mea.

Tulburat peste măsură, i-am cerut voie să mă retrag şi am făcut o plimbare în jurul casei, pentru a-mi mai limpezi gândurile. Am mers încet, respirând adânc şi calm. Afară era destul de rece, dar eu transpiram. Eram nespus de bucuros că lăsasem imaginile să se voaleze!

Pegg avea dreptate: eram ceea ce ea numea un clarvăzător — un văzător al fantomelor. Dacă experienţa pe care o trăiam cu Eleonora era autentică, lucrurile puteau degenera şi mai mult. De exemplu, ştiam că dacă aş continua să-i fac

poze domnului Middleditch, aş fi readus la viaţă spiritul tatălui său; nu ca fiinţă vie, ci ca fantomă eliberată.

Eram convins că, dacă fotografiam pe cineva, puteam aduce umbre ale celor plecaţi dintre noi. Ar putea oare exista ceva mai uluitor... sau mai tulburător? Eu, un clarvăzător al fantomelor!

Ce însemna asta pentru mine? Ce aş fi putut face cu o asemenea... abilitate? Era un adevărat blestem!

Gândurile mi se îndreptară către un aspect mult mai presant: ce puteam face eu şi cu Pegg în privinţa stafiei Eleonorei Von Macht? Nu mă îndoiam că spiritul pe care îl readusesem în această lume era hotărât să ucidă.

TREIZECI

Cu puţin înainte să plecăm spre casa soţilor Von Macht, domnul Middleditch îmi explică ce avea de gând să facă. În timp ce el o fotografia pe doamna Von Macht, eu trebuia să-mi folosesc aparatul de spionaj şi să pozez alte imagini ale fetei, pentru ca el să facă noi poze trucate.

— Dacă le mai arăt o singură poză cu stafii, vor ajunge să creadă orice le spun, îmi zise el.

— Domnule, nu riscăm prea mult?

— Prima oară a mers totul foarte bine, nu? ripostă el.

Negăsind alt răspuns, i-am zis:

— Cred că domnul Von Macht bănuieşte ceva.

— Oamenii de genul ăsta sunt suspicioşi şi în privinţa umbrei lor. În orice caz, cred că nici nu va fi prezent. Am observat că nu mă place câtuşi de puţin, iar în astfel de situaţii femeia e cea care contează. Trebuie doar să faci noi poze cu fata moartă.

„Am făcut deja prea multe", mi-am zis în sinea mea.

Trăsura veni la ora stabilită şi pornirăm la drum, având din nou ascuns sub haină aparatul de spionaj.

Când am ajuns la reşedinţa soţilor Von Macht, primele persoane pe care le-am observat au fost cei doi poliţişti postaţi de-o parte şi de alta a scării de la intrare.

— Domnule, i-am şoptit, poate ar fi bine să nu intraţi.

— Absurd! spuse domnul Middleditch. Asta n-are nimic de-a face cu noi.

Însă când ne apropiarăm de trepte, unul dintre poliţişti ne opri.

— Staţi puţin, domnule, îi zise el, scoţând un carneţel şi un ciot de creion. Numele dumneavoastră?

— Enoch Middleditch.

— Domiciliul?

— Strada Charlton, numărul patruzeci.

După ce notă adresa, poliţistul continuă:

— Cu ce treburi vă aflaţi aici?

— Sunt fotograf. Soţii Von Macht mă aşteaptă. Ce s-a întâmplat?

— Nu am permisiunea să divulg nimic, domnule. Puteţi intra.

Pe mine nu m-au întrebat nimic, însă eram sigur că puteam ghici despre ce era vorba.

Pegg, ca de obicei, ne pofti înăuntru.

Ajunsesem deja să o consider prietena mea şi aveam încredere deplină în ea. Nu o cunoşteam însă de mult timp, aşa că nu-i puteam citi expresiile chipului. Astfel, când ne

deschise uşa, mă privi cu aşa intensitate, încât am bănuit că încerca să mă avertizeze.

După ce-am intrat, am aruncat o privire spre scările interioare şi am văzut câteva arsuri pe perete.

Evident, domnul Middleditch nu observase schimbul meu de priviri cu Pegg. Când Pegg deschise uşa salonului, am văzut înăuntru încă o persoană, în afară de soţii Von Macht. Imediat ce-am apărut în prag, am simţit o tensiune puternică în liniştea apăsătoare din cameră.

Cu toate acestea, domnul Middleditch se apropie şi făcu o mică plecăciune:

— Doamnă Von Macht, domnule Von Macht, domnule...

Observând totul din spate, am aruncat o privire biroului şi am remarcat că sfeşnicul dispăruse. Însă chipul Eleonorei era prezent printre frunzele plantelor şi privea batjocoritoare. Aproape că mă aşteptam să o revăd. Am fost extrem de tentat să le spun pe şleau ce zăream, dar cine m-ar fi crezut? În schimb, am încercat să nu reacţionez în niciun fel şi m-am mulţumit doar să-mi îndrept ochii în altă parte.

Doamna Von Macht şedea pe sofa, ţinându-şi mâinile strâns împreunate în faţa ei. Gura îi era rigidă şi ochii, complet inexpresivi. În dăţile anterioare, părul îi fusese pieptănat şi periat perfect, însă acum arăta destul de neîngrijit.

În ceea ce-l privea pe domnul Von Macht, îl întâlnisem de două ori până atunci şi de fiecare dată avusese un comportament vădit agresiv. Acum era foarte palid, iar mâinile butucănoase păreau să-i tremure puţin. Altfel spus, părea destul de afectat.

Domnul Middleditch continuă în stilul său:

— Ei bine, bună ziua! Sper că sunteţi bine. Doriţi să începem şedinţa fotografică? Îl voi pune imediat pe băiat să aducă aparatul...

— O clipă, îl întrerupse domnul Von Macht. Sunt mai întâi câteva probleme pe care trebuie să le discutăm, adăugă el, arătând spre celălalt bărbat din cameră. Dânsul este căpitanul Fogerty, din cadrul departamentului de detectivi al poliţiei.

Domnul Fogerty era un bărbat scund şi subţirel, cu nas mare, ca un cioc de pasăre. Gura uşor întredeschisă îi scotea la iveală dinţii mici, iar favoriţii şi mustaţa zburlită îl făceau să arate ca o nevăstuică.

— Încântat de cunoştinţă, spuse domnul Middleditch.

Deşi încercase să-şi mascheze sentimentul, am simţit imediat că începea să intre în panică.

— Domnule Middleditch, continuă domnul Von Macht, de la ultima noastră întâlnire am suferit o pierdere considerabilă.

— Îmi pare rău.

— Noaptea trecută, una dintre afacerile mele a fost distrusă de un incendiu.

— Îngrozitor!

— Focul a fost pus cu premeditare, declară solemn domnul Fogerty, scrutându-l cu privirea pe domnul Middleditch şi sugerând astfel că incendiul ar putea avea legătură cu el.

— Sper că-l veţi prinde pe criminal cât mai repede şi îl veţi deferi justiţiei, zise domnul Middleditch, în vreme ce pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare.

În cameră se lăsă o linişte mormântală.

Am privit-o pe doamna Von Macht, care nu scosese până în acel moment nici măcar un cuvânt. Obrazul îi zvâcni, iar pumnul drept i se încleşta şi deschidea necontrolabil. Îi apăruseră parcă şi câteva fire de păr cărunt, pe care până atunci nu le remarcasem.

— Domnule Middleditch, îl înştiinţă domnul Von Macht, nu vom mai ţine şedinţa foto.

— Îmi pare rău, zise fotograful, aşteptam cu atât de multă...

— Fotografia dumitale e trucată! se răsti domnul Von Macht.

— Poftim?

Domnul Von Macht se întoarse şi îi făcu semn poliţistului să păşească în faţă. Domnul Fogerty îşi drese glasul şi spuse pe un ton surprinzător de piţigăiat:

— Domnule Middleditch, fotografia unei fantome, presupusa stafie a răposatei şi mult preaiubitei fiice a soţilor Von Macht, este, să fim serioşi, o idee stupidă.

— Dar...

— Domnule, îl întrerupse ofiţerul, ascultaţi-mă atent. Nicio examinare ştiinţifică riguroasă nu ar accepta ideea existenţei fantomelor, cu atât mai puţin prezenţa unei stafii într-o fotografie. E un nonsens. Prin urmare, poza dumitale e o escrocherie, o înşelătorie care nu are cum să reziste nici celei mai sumare expertize. În calitate de ofiţer al legii, cred că voi emite un mandat de arestare pe numele dumitale.

— Vreau să ştiu de unde ai poza cu Eleonora, interveni domnul Von Macht. Imaginea în care ea râde.

Domnul Middleditch se înroşi brusc.

— Domnule, i se adresă bâlbâindu-se poliţistului, să ştiţi că vă resping... insinuarea. E inadmisibil! Dacă... soţii Von Macht nu doresc să continuăm...

— Mai mult decât atât, îl întrerupse din nou domnul Fogerty, dumneata, domnule Middleditch, eşti în momentul de faţă somat să-mi aduci spre examinare toate negativele cu doamna Von Macht pe care le ai. În cazul în care nu te conformezi, voi avea grijă să le obţin cu ajutorul unui mandat de percheziţie. Aşadar, după cum vezi, deşi nu sunt fotograf profesionist, cunosc îndeajuns de multe lucruri despre procesul fotografic cât să pot constata dacă ai realizat sau nu o imagine dublă.

Domnul Middleditch se arătă vădit încurcat.

— Încă nu-mi pot da seama dacă ai ceva de-a face cu incendiul asupra proprietăţii domnului Von Macht, insistă inspectorul, sau cu încercarea de incendiere a acestei case ori cu dispariţia unui sfeşnic de argint, dar circumstanţele actuale nu îţi sunt deloc favorabile.

— Dar... ce legătură aş putea avea eu cu... toate astea? se văită domnul Middleditch.

— Deocamdată continuăm cercetarea, zise ofiţerul.

— Domnule...

— Domnule Middleditch! strigă domnul Von Macht. Puteţi pleca!

— Să nu uitaţi să-mi aduceţi negativele, adăugă inspectorul. Vă informez totodată că ştiu unde locuiţi.

În acel moment, roşu ca racul, domnul Middleditch se întoarse şi ieşi cu paşi mari din salon, iar o clipă mai târziu am auzit trântindu-se uşa de la intrare.

Luat prin surprindere de cele petrecute, n-am ştiut ce să fac şi am rămas locului.

— Sper ca de-acum să nu-l mai vedem niciodată pe escrocul ăsta, zise domnul Von Macht, în timp ce soţia acestuia continua să păstreze tăcerea.

Când îşi dădu seama că rămăsesem în salon, domnul Von Macht se răsti:

— Băiete! Au rămas lucruri de-ale domnului Middleditch în spălătorie?

— Da, domnule.

— Atunci, du-te şi ia-le şi să nu te mai văd pe-aici!

Aruncând o privire spre locul unde o văzusem pe Eleonora, am observat că aceasta era încă acolo — aşa cum mă şi aşteptasem — şi râdea în tăcere.

— Băiete, mişcă-te odată! strigă domnul Fogerty. Înainte să mă răzgândesc şi să te acuz şi pe tine!

Imediat ce-am zbughit-o din salon, l-am auzit în spatele meu pe domnul Von Macht spunând:

— Pegg, du-te după el. Ai grijă să nu ia nimic din ce nu-i aparţine şi asigură-te că va ieşi cât mai repede din casă.

TREIZECI ȘI UNU

Fără să îndrăznim să ne adresăm un cuvânt, am coborât grăbit împreună cu Pegg în spălătorie. Odată ajunşi înăuntru, după ce-am închis uşa, am început să discutăm în şoaptă.

— Au suferit o pierdere cumplită, îmi zise ea.

— Te referi la firma de peşte a domnului Von Macht?

— De unde ştii? întrebă ea, privindu-mă mirată.

— Am văzut-o arzând, i-am răspuns.

— Ei spun că i-a dat foc cineva.

— Pegg, vinovata e... Eleonora — sunt sigur.

Pentru o clipă, nu mai scoase o vorbă, după care mă întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Am... am văzut-o acolo.

— Eşti sigur?

În timp ce împachetam grăbit echipamentul, i-am povestit fetei tot ce s-a întâmplat din momentul în care ne-am despărţit în spălătorie: cum n-am putut ieşi pe uşa servitorilor, cum am văzut fantoma Eleonorei pe hol şi am urmărit-o până în clipa când a fost cât pe ce să dea foc casei şi tot ce-am văzut la depozitul incendiat.

— Domnul Von Macht era proprietarul principal, dar a reuşit acest lucru cu ajutorul banilor Eleonorei, îmi spuse Pegg. În plus, Horace, lipseşte sfeşnicul şi sunt hotărâţi să-l găsească.

— Cred că Eleonora l-a folosit pentru a incendia depozitul şi în încercarea de a da foc scării. N-au observat arsurile?

— Ba da, şi au văzut că uşa din faţă era descuiată. De aceea au şi chemat poliţia. Ei cred că a intrat cineva în casă — aceeaşi persoană care a incendiat depozitul.

— Într-un fel, au dreptate, i-am zis. Eleonora e hotărâtă să-i ucidă.

Pegg, vădit înfiorată, mă apucă înlăcrimată de braţ.

— Mă crezi când îţi spun că a fost o fată foarte bună?

Am consimţit tăcut, răstimp în care Pegg se mai linişti şi îmi zise:

— Domnul Von Macht crede că domnul Middleditch este implicat în tot ce s-a întâmplat.

— De ce?

— Pentru că vrea să dea vina pe cineva. Horace, amândoi sunt foarte speriaţi — îndeosebi doamna Von Macht. Nu-şi poate explica, dar consideră că toate astea au legătură cu fotografia.

— Am văzut-o în salon, i-am mărturisit.

— Pe cine?

— Pe Eleonora.

— Noaptea trecută?

— Nu, puţin mai devreme.

Neştiind ce să mai spună, mă privi uluită.

Odată ce-am terminat de strâns echipamentul, Pegg chemă trăsura, după care mă ajută să scot lucrurile în stradă şi le-am încărcat apoi în trăsură, sub privirile poliţiştilor.

— Am uitat ceva, i-am spus vizitiului, după care am intrat în casă, urmat numaidecât de Pegg.

— Ce-ai uitat? mă întrebă ea.

Am aşteptat până am ajuns în vestibul, unde i-am răspuns:

— Pegg, din moment ce nu voi mai putea reveni aici, trebuie să stabilim un loc unde să ne întâlnim şi să hotărâm ce avem de făcut.

— Noaptea mă pot furişa afară — după ce se duc la culcare.

— Zi-mi un loc şi o oră — şi voi fi acolo.

— Mâine, spuse ea, după ce se gândi o clipă. La miezul nopţii, în Union Square, la colţul de sud-vest.

— Te voi aştepta.

— Să ai răbdare, adăugă ea. Poate că voi întârzia puţin.

— Pegg, i-am zis, poţi avea încredere în mine, fiindcă nu te voi dezamăgi.

Realizând brusc situaţia periculoasă în care ne aflam şi împărtăşind acelaşi sentiment de spaimă, ne-am îmbrăţişat ca nişte adevăraţi prieteni şi apoi ne-am luat la revedere.

TREIZECI ŞI DOI

DUPĂ-AMIAZA TÂRZIU, când trăsura ajunse la atelier, am descărcat echipamentul şi l-am dus înăuntru. Domnul Middleditch nu era acasă şi am presupus că plecase să-şi verse amarul în vreo cârciumă. Îl cunoşteam bine şi nu aveam nicio îndoială că va învinovăţi pe altcineva pentru problemele pe care le avea.

Hotărât să aştept, mi-am petrecut vremea făcând puţină ordine prin casă, după care mi-am văzut de treburile mele zilnice, aşa că abia după ceva timp am găsit pe perna de pe pat câţiva bănuţi şi un bileţel:

> *Horace,*
>
> *Voi sta în Boston o perioadă. Mi s-a oferit aici un contract destul de atrăgător. Ai grijă de lucruri. Te voi ţine la curent.*
>
> *Cu bine,* MIDDLEDITCH

După ce-am citit de câteva ori biletul, am fost convins că domnul Middleditch dăduse bir cu fugiţii. Nu ştiam dacă plecase cu adevărat în Boston şi habar nu aveam când se va întoarce, dar, când am verificat mai atent, am văzut că luase cu el toate aparatele fotografice. În acel moment am înţeles totul foarte clar: fugea de mâna legii şi mă lăsa pe mine să suport consecinţele faptelor sale. Tipic lui!

Reflectând la situaţia în care mă aflam, m-am întrebat: din moment ce domnul Middleditch nu avea nicio intenţie să respecte cererea ofiţerului şi să ducă la poliţie negativele şi fotocopiile, oare trebuia să fac eu acest lucru? Eram aproape sigur că fostul meu angajator dorea să fiu învinovăţit în locul lui. Ajungeam oare să fiu şi eu implicat în escrocheria sa? Răspunsul nu putea fi deloc unul liniştitor, căci mi-am amintit că poliţistul din faţa casei familiei Von Macht notase adresa noastră de pe strada Charlton.

Am recitit una dintre propoziţiile din biletul domnului Middleditch: „Ai grijă de lucruri". Să-mi fi sugerat să distrug dovezile care îl puteau incrimina? Eram însă suficient de isteţ cât să-mi dau seama că n-ar fi fost deloc înţelept să fac aşa ceva.

În cele din urmă, am hotărât să iau toate negativele şi fotocopiile cu Eleonora şi să le pun în valiza mea veche, sub pat. În acest fel, dovezile nu erau distruse şi existau slabe şanse să fie descoperite.

Când am ridicat capacul valizei, mi s-a tăiat răsuflarea, căci primul lucru pe care l-am văzut a fost sfeşnicul soţilor Von Macht.

Aşezându-mă pe marginea patului, m-am holbat la el şi am încercat să înţeleg ce se petrecea. Îmi era clar că Eleonora îl pusese acolo — ceea ce însemna că, în afară de faptul că mă cunoştea, putea să mă abordeze oricând dorea. Lăsase sfeşnicul ca pe un avertisment — un fel de carte de vizită. Însă una era să ştiu de existenţa unei fantome maliţioase şi cu totul altceva ca acea fantomă să ştie de existenţa mea şi, mai mult decât atât, unde să mă găsească!

Eram puţin spus înspăimântat.

Dar ce să fac? Nu puteam să mă întorc acasă, la părinţi. Ce le-aş fi spus? Puteam oare să le dezvălui escrocheria domnului Middleditch, şarlatanie la care luasem şi eu parte? Le puteam spune că vedeam o fantomă? Sau că eram un clarvăzător? În niciun caz, pentru că ar crede că am înnebunit. Nu aveam cum să le explic ce se întâmpla. În definitiv, cine altcineva m-ar fi înţeles mai bine decât Pegg?

Ceea ce trebuia să fac era să mă întâlnesc cu ea. Nu exista nimeni altcineva cu care să mă înţeleg şi căruia să-i cer ajutor. Doar împreună puteam decide ce aveam de făcut — dacă era ceva de făcut.

Având de aşteptat mai mult de douăzeci şi patru de ore până la întâlnirea noastră, am hotărât să mă duc la culcare, dar nu înainte de a încuia uşa de la intrare.

În cele din urmă, am reuşit să adorm şi, dimineaţa devreme, mă treziră nişte ciocănituri puternice în uşă. Crezând că a venit poliţia, nici măcar n-am avut curajul să mă mişc.

Când ciocăniturile se intensificară, m-am ridicat şi m-am asigurat că, sub pat, valiza cu sfeşnicul era închisă şi ascunsă

vederii. M-am uitat apoi prin casă, pentru a fi sigur că nu mai erau şi alte obiecte incriminatoare.

În tot acest răstimp, ciocăniturile continuară.

M-am dus la uşă şi, tremurând tot, am întrebat:

— Cine e?

De cealaltă parte a uşii se auzi un glas jos şi tremurat:

— Doamna Von Macht.

TREIZECI ȘI TREI

Am fost atât de surprins, încât am deschis imediat uşa. Doamna Von Macht era singură şi arăta cu totul diferit faţă de prima ei vizită. Extrem de nervoasă, îşi muşca încontinuu buza şi părea să nu-şi poată focaliza privirea. Hainele îi erau neîngrijite şi îşi tot încleşta şi descleşta pumnii. Părul îi era complet răvăşit şi vărgat cu şuviţe albe. Pe scurt, seninătatea şi ţinuta ei lăsaseră loc doar panicii şi fricii. Nu-mi mai părea câtuşi de puţin elegantă şi, întrucât ştiam câte ceva despre ce făcuse, nu simţeam decât dezgust.

Aruncând o privire în spatele ei, am observat că nu venise cu trăsura ei, ci cu o şaretă obişnuită, al cărei birjar cocârjat părea să moţăie pe capră şi contrasta puternic cu vizitiul familiei. Am bănuit că soţul ei nu ştia unde plecase.

— Pot intra?

Văzând că ezit să-i dau un răspuns, continuă pe un ton ce amintea vag de vechea ei autoritate:

— Trebuie să vorbesc cu domnul Middleditch.

— Doamnă, nu-i acasă.

— Unde e? întrebă ea cu glas tremurat.

Cum domnul Middleditch mă lăsase pe mine să răspund pentru acţiunile sale, am hotărât să-i arăt femeii biletul.

— Intraţi, i-am zis.

Păşi înăuntru şi se opri în mijlocul salonului, privind în jurul ei ca o persoană rătăcită, care încearcă să se orienteze. M-am dus imediat şi i-am adus bileţelul şi, după ce îl citi de câteva ori, îşi ridică privirea şi întrebă în şoaptă:

— Ce înseamnă asta?

— Exact ce scrie.

— Chiar nu ştii când se întoarce?

— Nu, doamnă.

— Dacă-mi spui unde e, te plătesc.

— Doamnă, tot ce ştiu e ceea ce scrie în acel bilet.

Mototolind hârtia, se aşeză şi privi pierdută în faţa ei. În cele din urmă, se uită la mine şi întrebă:

— Cum te cheamă?

— Horace Carpetine.

— Ce relaţie ai cu domnul Middleditch?

— Îi sunt ucenic.

— Înseamnă că ai lucrat alături de el.

— Da, doamnă.

Femeia se cufundă din nou într-o linişte agitată, aruncând câte o privire într-o parte şi într-alta, frământându-şi mâinile şi trăgând de mâneci sau de corsaj ori încercând să-şi aranjeze părul.

Aşteptam, nedorindu-mi altceva decât să plece cât mai repede.

— În ce priveşte fotografia pe care mi-a dat-o domnul Middleditch, spuse ea brusc, poza pe care a făcut-o în casa mea, mi-aduc aminte că n-ai zis dacă ai văzut chipul fetei în fotografie. Aşadar, l-ai văzut sau nu?

— Da.

— Şi... crezi că e o fantomă?

I-aş fi putut răspunde în multe feluri, dar în cele din urmă am hotărât să-i spun adevărul, aşa cum îl înţelegeam eu.

— Da, doamnă.

— Ce te face să fii atât de sigur?

Încă o dată a trebuit să iau o decizie. Aveam însă o idee prin care să o fac să-şi regrete faptele — sau măcar să o recompenseze pe Pegg.

— Îmi daţi voie să vă arăt ceva? i-am zis.

— Ce anume?

— Ceva... important.

Privindu-mă tăcută, încuviinţă din cap.

M-am dus apoi în bucătărie şi am tras valiza de sub pat. Sfeşnicul era încă acolo şi, pentru o clipă, m-am gândit să i-l returnez, dar mi-am dat seama că un asemenea gest mi-ar fi provocat neplăceri şi mai grave. Aşa că, în schimb, am luat una dintre pozele pe care le făcusem în cimitirul Green-Wood — cea în care apărea Eleonora —, m-am întors în salon şi i-am dat-o.

După ce se uită îndelung la fotografie, zise fără să-şi ridice privirea:

— Cine a făcut-o?

— Eu, doamnă.

— Când?

— În urmă cu câteva zile.

— De ce te-ai dus la cimitir?

— Domnul Middleditch mi-a cerut să fac nişte poze mormântului familiei dumneavoastră.

Vădit speriată, mă ţintui cu ochii larg deschişi.

— Soţul meu spunea că astea sunt doar nişte poze trucate, zise ea foarte tulburată. Trebuie să ştiu adevărul. Nu-ţi voi face absolut nimic. Aşa că spune-mi, fotografia e... trucată?

— Doamnă, ceea ce vedeţi este o poză autentică.

Ducându-şi mâna la gură, gemu încetişor şi rosti în şoaptă:

— Înseamnă că... a venit să... ne pedepsească.

N-am simţit niciun fel de milă pentru ea, ci doar repulsie. În acelaşi timp, nu doream să-i dau de înţeles că ştiam mult mai multe lucruri, pentru că şi-ar fi putut da seama foarte uşor de la cine aflasem aceste detalii. Aşa că m-am mulţumit să întreb:

— Să vă pedepsească?

Doamna Von Macht nu răspunse, ci se cuprinse cu braţele şi se răsuci uşor, ca şi cum ar fi suferit teribil.

În salon se lăsă o linişte mormântală şi, pentru câteva clipe, am fost aproape sigur că am auzit ticăitul pendulei din casa soţilor Von Macht. Sau, la fel de bine, putea fi doar inima mea.

— Sunt convinsă că aşa e, spuse ea.

Mi-au trebuit câteva clipe să-mi dau seama că, de fapt, îmi răspunsese la întrebare.

Apoi întinse o mână tremurândă, în semn că dorea să o ajut să se ridice. După ce i-am oferit braţul, se îndreptă încet spre uşă, cu greutatea şi durerea unei bătrâne. Am însoţit-o până afară şi, în apropierea şaretei, se întoarse şi mă privi înspăimântată.

— O să mă ucidă, şopti ea. Pentru că am ajutat să fie omorâtă.

Văzând că vizitiul nu se deranjează să o ajute să urce, m-am oferit eu.

— Îţi mulţumesc, murmură ea, după care se aşeză şi i se adresă vizitiului: Pe Fifth Avenue.

Vizitiul pocni din frâie şi birja o luă din loc, în timp ce eu am rămas pe trotuar şi am privit-o îndepărtându-se. Cu puţin înainte ca vehiculul să dispară după colţ, când vizitiul se întoarse şi mă privi peste umăr, am văzut că nu era alta decât Eleonora, care rânjea înfiorător.

TREIZECI ȘI PATRU

FĂRĂ SĂ-MI POT SCOATE DIN MINTE imaginea înfricoşătoare a Eleonorei, am luat-o la goană spre casă, am deschis uşa şi m-am aruncat pe canapea, profund zdruncinat. Să fi fost chiar ea? Sau să-mi fi jucat ochii feste?

Habar nu aveam ce să fac sau ce responsabilitate aveam. Era oare de datoria mea să o ajut pe această femeie ale cărei cuvinte — „Am ajutat să fie omorâtă" — erau în fapt cu confesiunea unui ucigaş? Sau să nu acţionez în niciun fel şi să las natura — această natură fantastică — să-şi urmeze cursul implacabil?

Nu. Trebuia să-i ajut pe cei vii. Să nu fiu înţeles greşit. Nu doream sub nicio formă să-i sprijin pe soţii Von Macht. Departe de mine acest gând. Totuşi, simţeam că era contrar vieţii, aşa cum o înţelegeam eu, să permit unei fantome să se răzbune — fie ea şi fantoma unei fete căreia i se făcuse foarte

mult rău. Îl auzisem deseori pe tata spunând: „Morţii cu morţii, viii cu viii". Nu însemna asta că noi, cei vii, trebuia să ne îngrijim de cei vii?

De asemenea, nu eram eu cel care îi înlesnise fantomei apariţia în această lume? Chiar dacă nu făcusem acest lucru în mod intenţionat, era totuşi responsabilitatea mea. Aşa că am acceptat sugestia pe care mi-o dăduse Pegg. Fără să am nici cea mai mică intenţie de a le lua apărarea soţilor Von Macht, am vrut să găsesc o modalitate prin care să ajut fantoma Eleonorei să-şi găsească liniştea. Doream să zădărnicesc intenţiile rele ale unei stafii, indiferent cine erau victimele vizate de aceasta.

În plus, nu era şi Pegg în pericol de moarte? Nu fusese fantoma Eleonorei pornită să incendieze casa în care se afla Pegg? Aşadar, era firesc să doresc să o protejez, mult mai mult decât pe soţii Von Macht!

Şi, nu în cele din urmă — trebuie să recunosc —, doream să-mi apăr propria piele. Faptul că stafia lăsase sfeşnicul în valiza mea nu era un semn clar de ameninţare la adresa libertăţii şi vieţii mele? Dacă poliţia ar fi găsit obiectul printre lucrurile mele, aş fi fost cu siguranţă arestat.

Acest gând mă făcu să mă ridic, să scot valiza şi să-i deschid capacul.

Sfeşnicul dispăruse.

Am fost mai mult decât sigur că Eleonora îl luase de acolo în răstimpul în care discutasem cu doamna Von Macht! Mai mult decât atât, din moment ce folosise sfeşnicul să incendieze depozitul şi încercase să facă la fel şi în casa de pe

Fifth Avenue, nu puteam crede decât că intenţiona să încerce din nou.

Fiindu-mi clar că trebuia să acţionez, am încuiat uşa — de parcă asta ar fi împiedicat-o pe Eleonora să intre! — şi am pornit numaidecât spre locuinţa familiei Von Macht. Aproape un ceas mai târziu, când am ajuns la destinaţie, i-am văzut pe cei doi poliţişti postaţi la intrare. Din casă nu se vedea niciun semn de viaţă. Cu toate că era zi, draperiile erau trase.

Mi-am luat inima în dinţi şi m-am apropiat de intrare, sperând să-mi răspundă Pegg, aşa cum se întâmplase de fiecare dată. N-am reuşit însă nici să urc treptele, pentru că unul dintre poliţişti îmi ieşi imediat în întâmpinare.

— Băiete, ce doreşti?

— Domnule, vă rog, trebuie neapărat să vorbesc cu soţii Von Macht.

— Nu vor să primească pe nimeni în vizită.

— Este ceva foarte important, domnule. E o urgenţă.

— N-ai auzit? Nu primesc pe nimeni.

— N-aş putea vorbi măcar cu servitoarea lor, domnişoara Pegg?

— Cu nimeni.

— Dar...

— Gata, vezi-ţi de treburile tale!

Am rămas locului o clipă, încercând să găsesc o cale prin care să pot intra în casă.

— Domnule... dar... trebuie să-i avertizez...

— În legătură cu ce? întrebă poliţistul, privindu-mă încruntat.

Ce puteam să-i spun? Că fantoma unei fete chinuite intenţionează să se răzbune prin crimă? Cu siguranţă m-ar fi luat în derâdere sau, mai rău, aş fi fost privit cu suspiciune.

— Ah, nimic, am bombănit.

Teribil de frustrat, am pornit înapoi spre casă. Deşi eram tot mai neliniştit, nu mai puteam spera decât la întâlnirea pe care o plănuisem cu Pegg. Însă asta urma să se întâmple multe ceasuri mai târziu.

În timp ce mergeam, am încercat să mă gândesc la o modalitate prin care să scap de fantomă. Astfel, am recapitulat tot ce se întâmplase, în special modul în care o adusesem pe Eleonora Von Macht în această lume, şi mi-am dat seama că totul se petrecuse prin intermediul fotografiei. Oare nu exista o metodă prin care să inversez acest proces? Aş fi putut oare găsi răspunsul în arta fotografiei ori în manualul „Raza de soare argintie"?

Când am ajuns pe strada Street şi am intrat în curtea din faţa casei, am fost surprins s-o văd pe Pegg. Stătea tristă lângă uşă şi părea epuizată. Nu mai era deloc încrezătoare şi arăta complet demoralizată. La picioare avea o boccea dintr-o pătură ponosită.

— N-am ştiut unde să mă duc, îmi spuse cu lacrimi în ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Soţii Von Macht şi-au concediat toţi servitorii şi vor să plece. Încearcă să fugă de Eleonora.

— Când?

— Cred că nu mai târziu de mâine.

— Unde vor să se ducă?

— Nu ştiu.

— Nu te îngrijora, i-am zis. Poţi sta aici, cu mine.

— Şi ce va spune domnul Middleditch?

— Şi el a plecat.

— A plecat?

— Intră şi o să-ţi povestesc.

Odată ajunşi în casă, am rugat-o să ia loc şi am făcut nişte ceai, după care i-am arătat bileţelul pe care mi-l lăsase domnul Middleditch.

— După cum vezi, i-am spus, eşti în perfectă siguranţă aici.

— De ce-a plecat?

— De teamă că şarlatania pe care a pus-o la cale îl va băga în închisoare.

— Dar se va întoarce, nu?

— Nu prea cred. Până nu se vor linişti apele, nu o va face. A luat cu el toate aparatele, până şi aparatul de spionaj.

Fata se linişti vizibil.

— Pegg, am întrebat-o, ştiai că doamna Von Macht a venit aici în dimineaţa asta?

— Tot ce ştiu e că a plecat devreme de acasă şi s-a întors foarte tulburată.

I-am povestit apoi tot ce-am discutat cu ea şi, la final, i-am spus că am văzut-o pe Eleonora pe capra şaretei.

— Crezi că soţii Von Macht pot scăpa? am întrebat-o.

— Nu ştiu.

— Pegg, dacă Eleonora intenţionează să-i... ucidă, cred că o va face în noaptea asta.

Fata aprobă din cap.

— Dacă vor fi acasă, cu siguranţă. Horace, doamna Von Macht e atât de speriată, încât părul aproape că i-a albit complet.

— Le-ai zis ceva soţilor Von Macht?

— Am încercat, dar n-au vrut să mă asculte.

— Pe mine mă vor asculta?

— Nu.

După câteva clipe de tăcere, am continuat:

— Pegg, vrei să împiedici acest lucru să se întâmple?

— Aş vrea.

— De ce?

Aşa cum îi stătea în fire, Pegg se gândi o clipă înainte să-mi răspundă:

— Când chinuieşti o persoană — şi, Horace, crede-mă, ei au persecutat-o rău pe Eleonora —, sufletul acesteia moare. Iar dacă sufletul moare, presupun că odată cu acesta dispare şi mila, capacitatea de iertare. Eleonora a fost o fată bună şi prietenoasă, însă ceea ce a mai rămas din ea este doar durerea. Aceasta este părticica din Eleonora care a revenit printre noi şi vrea să se răzbune. Horace, n-am trăit eu mult, dar am văzut prea multă moarte în jurul meu.

Am întins braţul şi i-am şters lacrimile de pe obraji.

Nu mă puteam gândi decât la un singur lucru: „Trebuie să fac ceva — fie şi numai de dragul lui Pegg".

TREIZECI ȘI CINCI

I-AM DAT FETEI SĂ MĂNÂNCE nişte pâine cu brânză şi am pus-o apoi să se odihnească în patul domnului Middleditch. În acest răstimp, am încercat din nou să găsesc o soluţie prin care să potolesc fantoma Eleonorei. Niciodată până atunci nu fusesem supus unei presiuni mai mari.

Două ore m-am plimbat agitat prin cameră şi m-am străduit să concep un plan care să funcţioneze. Zadarnic însă. În cele din urmă, am rămas tot la gândul meu iniţial: din moment ce reuşisem să aduc fantoma la viaţă prin fotografii, n-ar putea exista în acelaşi proces o modalitate care să inverseze situaţia?

Simţind că sunt în impas, mi-am reîndreptat atenţia spre „Raza de soare argintie" şi am răsfoit cele trei sute patruzeci şi nouă de pagini ale manualului, dar n-am găsit nimic util.

Închizând cartea, am rămas cu ochii ţintă la titlul de pe copertă, de parcă m-aş fi aşteptat să văd prin text şi să

descopăr răspunsul mult aşteptat. Apoi privirea mi s-a îndreptat spre cuvintele din josul copertei:

Şi a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!" Şi a fost lumină.

Puteţi să-i spuneţi inspiraţie, un dar al divinităţii sau oricum doriţi, însă fraza aceasta mi-a dat un indiciu, o idee despre cum aş putea scăpa lumea de fantoma Eleonorei Von Macht!

Lăsând-o pe Pegg să doarmă, mi-am petrecut un ceas gândindu-mă la ideea care îmi venise şi la modul în care o puteam pune în aplicare. M-am dus apoi în studio, am verificat dacă aveam materialele necesare şi de-abia după ce-am fost mulţumit că aveam tot ce-mi trebuia am trezit-o pe Pegg.

Deşi înfometată, era vizibil mai odihnită. Am scotocit prin dulapurile din bucătărie şi ne-am potolit foamea cu terci de ovăz, mere, pâine şi şuncă. În timp ce-am mâncat, m-am abţinut să-i dezvălui ideea mea, deoarece voiam să fie foarte atentă la fiecare cuvânt pe care i-l spuneam.

Întrucât se făcea tot mai târziu şi timpul ne presa, i-am zis în cele din urmă:

— Pegg, cred c-am găsit o modalitate prin care să scap de fantomă.

— Cum? întrebă ea, privindu-mă atât cu neîncredere, cât şi cu speranţă.

— Şi a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!" Şi a fost lumină.

— Ăsta-i un citat din Biblie, din Geneză.

— Pegg, modul în care a revenit Eleonora — în care eu am adus-o înapoi — este asemănător procesului fotografic.

Aş putea spune că, de fapt, ea *este* ca o fotografie. Din câte se pare, cu cât o fotografiam mai mult, cu atât căpăta mai multă substanţă, până când, în cele din urmă, a devenit reală.

— Dar trebuie s-o facem să... plece, spuse Pegg.

— Întocmai, am consimţit. Planul meu este să inversez procesul, aşa încât să dispară în neant. Văzând uimirea de pe chipul ei, am continuat: Pegg, îţi aminteşti când am stat prima oară în spălătorie? Atunci ţi-am arătat cum, în pregătirea unei fotografii, trebuie mai întâi să tratezi plăcile de sticlă într-o baie cu nitrat de argint. Când azotatul de argint este expus la lumină, atunci e capturată o imagine care va fi vizibilă după ce aşez placa în acid pirogalic şi iodură de argint. Aşa a apărut şi fantoma Eleonorei. Însă, pe de altă parte, ce crezi că se întâmplă dacă ţii imaginea prea mult în acea soluţie de iodură şi acid?

Pegg clătină din cap.

— Imaginea dispare.

— Pentru totdeauna?

Am încuviinţat.

— Pegg, cred că stafia e atrasă de lumină. În definitiv, nu lumina e cea care a readus-o printre noi? În plus, foloseşte focul ca să-şi ducă la îndeplinire răzbunarea. Ei bine, dacă am putea s-o udăm cu soluţie de developare şi... am avea suficientă lumină, poate am reuşi să...

Am ezitat, căci până şi mie mi se părea o idee atât de neverosimilă, încât mi-era ruşine s-o spun.

— Ce anume? insistă Pegg.

— Poate vom reuşi să o facem să dispară — la fel ca o fotografie supraexpusă.

Pegg mă privi mirată.

— Nu-ţi pot promite că va funcţiona, am adăugat. Dar n-am găsit altă soluţie.

— Şi unde am face asta?

— Acolo unde va apărea — iar asta se va întâmpla cu siguranţă în casa familiei Von Macht, căci urmăreşte să se răzbune pe ei.

— Dar... când?

— Chiar azi, i-am zis, după care, văzând că păstrează tăcerea, am continuat: Pegg, ştii vreo cale prin care ne putem strecura în casă?

— Uşile vor fi mai mult ca sigur închise. Însă în spatele casei e o alee care duce până la jgheabul pentru cărbuni. Acolo e o uşiţă care ar putea fi deschisă. Nu ştiu dacă e mereu încuiată, căci aprovizionarea cu cărbuni cădea în sarcina bucătarului.

— Deja s-a înserat, i-am zis. Dacă e să facem ceva, trebuie să acţionăm acum. Eşti gata să încercăm?

Privindu-mă cu gravitate, aprobă din cap.

TREIZECI ȘI ȘASE

În primul rând, am pregătit soluţia de developare. Pegg a privit atentă tot ce-am făcut, însă nu ştiu dacă se îndoia de ideea mea, pentru că n-a zis absolut nimic.

Am turnat apoi soluţia într-o sticlă specială, vopsită în negru, pentru a împiedica pătrunderea luminii. După ce-am umplut-o, sticla se dovedi destul de grea, iar asta ne împiedica să o cărăm prin oraş, deoarece, dacă o spărgeam, planul nostru se ducea de râpă. Aşa că am luat toţi banii pe care îi mai aveam în valiză şi, lăsând-o pe Pegg în faţa casei, am dat colţul pe strada Hudson şi am chemat o birjă.

În jurul orei zece seara, şareta ne lăsă la intersecţia străzii 27 cu Fifth Avenue. Traficul era aproape inexistent, iar singurele lumini proveneau de la ferestre şi felinarele stradale. Prin pătura groasă de nori ce acoperea cerul nu se vedea nicio stea şi nici măcar luna. Aerul era umed şi rece. Frigul,

nervozitatea şi mai ales frica mă înfiorau până în măduva oaselor, în vreme ce foşnetul persistent al frunzelor pe caldarâm îmi zgâria timpanele.

— Ar fi bine să verific mai întâi casa, îmi şopti Pegg, după care mă lăsă la colţ şi porni pe stradă, să arunce o privire. Nu se vede nicio lumină înăuntru, zise imediat ce reveni.

— Mai sunt poliţiştii la intrare?

— Nu. Am încercat ambele uşi din faţă, dar sunt încuiate.

— Tu ce crezi?

— Fie au plecat, fie...

— Ce anume?

Văzând că nu-mi răspunde, am insistat:

— Pegg, zi-mi, ce anume?

— Fie Eleonora deja i-a... ucis, îmi răspunse inspirând adânc.

— Pegg, i-am şoptit, vrei să renunţi?

— Trebuie să încercăm.

— Bun, atunci să mergem, i-am zis, după care am ridicat sticla grea şi am urmat-o încet şi precaut.

În spatele şirului de case elegante de pe bulevard se afla o alee îngustă, murdară şi slab luminată.

Aprovizionarea caselor cu cărbuni şi ridicarea gunoiului se făceau doar de pe acea străduţă lăturalnică — de parcă astfel de activităţi normale trebuiau ţinute departe de ochii bogătaşilor.

Continuând să înaintăm pe alee, mi-am dat seama că mi-ar fi fost greu să găsesc casa, deoarece era întuneric şi toate clădirile arătau cam la fel. Pegg însă nu avu nicio problemă.

— Aici e, mă anunţă ea câteva clipe mai târziu, când casa familiei Von Macht, la ale cărei ferestre nu se vedea nici cea mai mică luminiţă, se iţi impunătoare în faţa noastră.

Odată ajunşi la destinaţie, am simţit că mă cuprinde şovăiala. Pegg însă se dovedi mai îndrăzneaţă, probabil şi datorită faptului că se afla pe un teritoriu familiar. Bâjbâind pe lângă perete, îmi spuse încet:

— Am găsit uşiţa.

Apropiindu-mă, am văzut vag un chepeng cu latura de un metru.

— Are lacăt, spuse ea, trăgând uşor de el.

Am lăsat jos sticla şi l-am apucat cu ambele mâini. Era un lacăt vechi, a cărui toartă era trecută prin urechea unei încuietori cu balama. Când l-am răsucit uşor, am observat că începea să cedeze, căci şuruburile sau cuiele ce prindeau balamaua în lemnul vechi şi putred al uşiţei erau slăbite. Răsucindu-l mai viguros, lacătul căzu pe pământ. Zgomotul mă făcu să tresar, dar, din fericire, nu atrase atenţia nimănui.

Pegg deschise trapa. Dacă afară era întuneric, în interiorul acelei deschizături era beznă totală.

— Ce-i acolo? am şoptit.

Pegg îngenunche şi întinse braţele înăuntru. Îşi vârî apoi capul, după care se retrase şi spuse:

— Cred că simt toboganul pentru cărbuni.

— Până unde crezi că duce? am întrebat-o.

— Nu ştiu.

Am stat în cumpănă câteva clipe, neştiind ce să facem în continuare.

— Horace, e singura cale.

— Ştiu, i-am spus, după care m-am apucat de cadrul de sus al deschizăturii, m-am ridicat în mâini şi mi-am strecurat picioarele înăuntru, aşezându-mă pe marginea intrării. Întinzându-mi picioarele, am simţit jgheabul sub mine şi i-am zis fetei să-mi dea sticla.

După ce mi-a înmânat butelca, am pus-o în poală cu o mână şi m-am împins mai în faţă. Ţinându-mi echilibrul pe marginea deschizăturii, am apucat sticla cu cealaltă mână şi, mişcându-mă din şolduri, am încercat să cobor încet.

În acel moment, mi-am pierdut echilibrul şi, căzând pe jgheabul neted ca gheaţa de la atâta folosinţă, am alunecat. Cursa a fost foarte scurtă şi, când m-am izbit de podea, am scăpat sticla din mână.

Ridicându-mă speriat, am început să bâjbâi pe ceea ce părea a fi un morman de cărbuni. Am găsit sticla întreagă. Din câte se părea, cărbunii îi amortizaseră căderea.

— Ai păţit ceva? strigă încet Pegg.

— Sunt bine. Distanţa nu e mare.

Auzind-o strecurându-se prin deschizătură, m-am dat într-o parte.

— Vin! şopti ea şi, o clipă mai târziu, se afla în siguranţă lângă mine.

Deşi de-abia dacă ne puteam zări unul pe celălalt, Pegg reuşi să găsească o uşă pe care o deschise încet şi pătrunserăm apoi într-un hol.

Ajunsesem în casă — sau, mai bine spus, pe coridorul de la demisol, între spălătorie şi uşa de acces a servitorilor. Pentru o clipă, am stat locului şi am ascultat atenţi. Cu excepţia

ticăitului distant şi infernal al pendulei de la parter, înăuntru era linişte deplină.

— Crezi că e cineva acasă? i-am şoptit.

— Nu-mi pot da seama, răspunse Pegg.

— Unde crezi că ar putea fi Eleonora?

— Ar putea fi oriunde. Spuneai că este atrasă de lumină.

— Sper să fie aşa.

— Am putea face lumină în salon.

— Da, e o idee foarte bună.

Ţinând-o de mână pe Pegg şi strângând sticla în cealaltă mână, am pornit spre scări. În timp ce Pegg mă conducea, în întuneric fiecare mişcare pe care o făceam părea amplificată, iar paşii scârţâiau şi stârneau ecoul.

Am ajuns în cele din urmă pe holul principal.

Nu ştiu dacă ochii mi se obişnuiseră cu bezna sau exista o sursă de lumină care diminua întunericul, dar pot spune că vedeam mai bine. Pereţii erau vagi şi fără substanţă, iar tavanul înalt al holului părea să dispară în neant. Mocheta ne înăbuşea paşii, iar în liniştea mormântală din jurul nostru ticăitul constant al pendulei se auzea ca bătăile amplificate ale unei inimi.

Continuând să mergem pe hol, am aruncat o privire spre portretul Eleonorei.

— Ia uite! i-am spus pe nerăsuflate, arătând spre tablou. Banderola de doliu fusese ruptă, iar pânza era sfâşiată într-un X care o împărţea în patru segmente ce atârnau spre colţurile portretului.

Pegg privi tăcută tabloul.

— Să fi făcut soţii Von Macht una ca asta? am întrebat.

— Eleonora, îmi zise Pegg.

— De ce?

— Probabil pentru că nu suportă să se vadă aşa cum era cândva. Să mergem, adăugă ea, deschizând încet uşa salonului din faţă.

Mai intrasem o dată în acea cameră elegantă, dar acum arăta foarte diferit. Aerul era stătut, iar pânzele albe ce acopereau piesele de mobilier dădeau formelor o strălucire aparte şi le făceau să arate ca nişte fantome. În acel moment am tresărit şi m-am simţit de parcă aş fi intrat într-o lume a negativelor fotografice.

În timp ce priveam în jur, Pegg îngenunche lângă şemineu şi începu să aşeze câţiva cărbuni deasupra unor vreascuri. Câteva clipe mai târziu, folosindu-se de un chibrit, aprinse surcelele şi iscă un mic foc, ce începu să ardă tot mai puternic.

Revenindu-mi în simţiri, am căutat nişte lumânări. Găsind câteva în sufragerie, am revenit în salon şi am pregătit ultimele detalii, după care ne-am aşezat amândoi lângă uşă. Nu mai aveam altceva de făcut decât să aşteptăm. Nici măcar nu am vorbit între noi, căci eram foarte atenţi la fiecare zgomot, pentru a nu fi luaţi prin surprindere. Singurele sunete care se auzeau erau ticăitul pendulei şi trosniturile ocazionale ale lemnelor şi cărbunilor în şemineu.

Nu ştiu exact cât am stat acolo, dar ţin minte că la un moment dat am aţipit şi m-am trezit după un uşor ghiont în genunchi.

— Horace, şopti Pegg, vine cineva.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

TRESĂRIND, AM LUAT STICLA şi m-am întors iute într-o parte, după care m-am răsucit pe genunchi şi am aşezat sticla în faţa mea, pentru a-mi fi la îndemână. Pegg se apropiase între timp de lumânări, pregătită să aprindă chibritul.

Pe hol se auziră paşi, dar nu intră nimeni în salon. Zgomotele încetară chiar lângă uşă, de parcă persoana respectivă ar fi şovăit. În cele din urmă, uşa prinse să se deschidă încet.

Ţinându-mi respiraţia, am strâns puternic sticla.

Cineva intra foarte încet în salon. Eu eram deja în picioare, pregătit să arunc lichidul, dar am văzut în ultimul moment că persoana respectivă nu era alta decât doamna Von Macht.

Fără să ne observe, se opri în prag şi îşi îndreptă privirea spre flăcările din şemineu. Într-o mână ţinea o lumânare mică, a cărei flacără îmi dădea impresia că-i proiecta umbra

pe pereţi. Deodată, mi-am dat seama că nu era umbra femeii; era îngerul cenuşiu şi trist pe care îl văzusem în cimitir. Bătea încet din aripi şi privea îndurerat în jos.

Uitându-mă la Pegg, am observat că o privea fix pe doamna Von Macht. Nu cred să o fi văzut pe fata-înger.

Nici eu şi nici Pegg n-am îndrăznit să schiţăm un gest.

Doamna Von Macht înaintă în salon. Arăta absolut jalnic, mult mai rău decât fiinţa patetică pe care o văzusem dimineaţa în atelier.

Şi nu spun asta doar pentru că era îmbrăcată în negru. Hainele mototolite şi descheiate arătau îngrozitor, iar părul, care îi fusese odată brunet şi frumos pieptănat, îi albise complet şi îi atârna răvăşit pe spate. Chipul îi era palid şi în ochii bulbucaţi i se putea citi clar spaima. Continuând să înainteze fără ne observe, doamna Von Macht se opri în mijlocul salonului, ridică lumânarea şi privi în jurul ei.

— Unde eşti? spuse ea cu glas atât de aspru şi de răguşit, încât sună aproape ca un geamăt. De ce te ascunzi de mine? răcni ea cu o asemenea disperare, încât mă trecură toţi fiorii. Te rog, Eleonora, insistă doamna Von Macht, înclinându-şi capul într-o parte, de parcă s-ar fi străduit să audă un răspuns foarte îndepărtat. Arată-te... Ştiu că eşti... aici, adăugă ea, inspirând tot mai greu. Eşti în casă... nu? Ştiu sigur că te afli aici. Eşti aproape de mine? Vrei să mă găseşti... ştiu bine asta. Vrei să mă pedepseşti pentru tot ce-am făcut. Hai, vino la mine. Nu-ţi voi face niciun rău. Nu te voi mai răni vreodată, copila mea. Ai cuvântul meu. Am greşit... ţi-am greşit enorm...

Căzând în genunchi, îşi împreună palmele la piept, ca într-o rugăciune:

— Eleonora... arată-mi-te. O să-ţi dau înapoi banii. Te voi sluji ca o servitoare. Voi fi o mamă adevărată. Îţi cer iertare. Te rog, dă-mi voie să-mi răscumpăr greşelile.

Îngerul cenuşiu se ivi deasupra ei, bătând încet din aripi.

Apoi, continuând să vorbească, doamna Von Macht se aplecă tot mai mult, până când se ghemui de-a dreptul.

— Eleonora, îţi promit că Frederick nu te va mai necăji niciodată. Nu te voi mai neglija. Locul meu e alături de tine. Eleonora, vino şi îmi voi cere iertare. Te voi ruga în genunchi. Te rog, vino la mine, copila mea dragă.

Eu şi Pegg ne-am aruncat o privire peste capul femeii.

În ceea ce mă privea, consideram că doamna Von Macht îşi pierduse minţile, dar, în definitiv, nu eram şi eu în aceeaşi situaţie ca ea? Nu doream amândoi să invocăm spiritul unei persoane decedate?

Pegg se apropie şi se opri în faţa femeii, dar doamna Von Macht nu dădu niciun semn că ar recunoaşte-o şi, de fapt, nici măcar nu păru să observe că fata stătea în faţa ei.

— Doamnă, îi zise Pegg.

— Eleonora, tu eşti? spuse ea, îndreptându-se numaidecât. Te-ai hotărât în sfârşit să-mi vorbeşti? Nu te pot vedea. Unde eşti? Arată-mi-te!

— Sunt eu, Pegg.

— Eleonora? Spune-mi unde eşti. O să vin la tine. Voi veni la tine cu mare bucurie. Ah! strigă ea, aplecându-şi capul într-o parte, ca şi cum asculta ceva. Cred că te aud. Tu eşti?

Femeia se ridică şi porni spre uşă. Pegg păşi într-o parte, iar doamna Von Macht trecu pe lângă ea.

— Horace! mă atenţionă Pegg. O să ne conducă la Eleonora.

Fără să pierd vremea, am luat sticla şi am ieşit amândoi pe hol.

TREIZECI ȘI OPT

Doamna Von Macht se opri lângă scara interioară, ţinând lumânarea în faţa ei. În casa scării, fata-înger bătea încet din aripi, în ritm cu ticăitul pendulei.

Respirând superficial şi precipitat, doamna Von Macht îşi ridică privirea, părând că aşteaptă ceva.

Pegg şi cu mine ne opriserăm în pragul salonului şi o priveam tăcuţi.

— Ştiu unde eşti, strigă doamna Von Macht, începând să urce încet treptele, ezitând la fiecare pas şi ţinându-se cu o mână de balustradă, pentru a-şi menţine echilibrul, în timp ce îşi mişca fără încetare capul, ca şi cum ar fi încercat să asculte ceva ce noi nu puteam auzi.

Am urmat-o fără să scoatem un sunet, în timp ce doamna Von Macht continua să vorbească şi cuvintele îi deveneau tot mai neclare. Sunt sigur că nu ne observase.

Când ajunse pe palier, se opri. Deodată, se întoarse şi-şi ridică privirea, ca şi cum ar fi auzit ceva.

Toţi trei încremenirăm locului. Apoi continuă să urce, iar noi o urmarăm.

La primul etaj, doamna Von Macht o porni pe hol, până la biroul soţului ei. Deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru, după care trecu mai departe şi, mormăind nedesluşit, verifică încăperile rând pe rând.

Urmând-o tiptil, am aruncat şi eu o privire în biroul domnului Von Macht şi am icnit surprins când am văzut pe podea trupul inert al acestuia.

Am apucat-o pe Pegg de braţ şi i-am arătat cadavrul.

Pegg se aplecă şi îmi şopti:

— Aminteşte-ţi ce-a spus mai devreme: „Frederick nu te va mai necăji niciodată".

Întorcându-mi privirea, am văzut că femeia începuse deja să urce la etajul următor. Luându-ne inima în dinţi, am pornit şi noi după ea.

La etajul al doilea se aflau cele patru mici camere ale servitorilor, iar în penultima dintre acestea murise Eleonora. Eram sigur că fantoma va fi acolo.

Aşa cum mă aşteptam, doamna Von Macht înaintă pe hol până în dreptul acelei camere şi, când deschise uşa, din interior licări o lumină.

Doamna Von Macht intră şi am urmat-o împreună cu Pegg, la doar câţiva paşi distanţă. Eu aveam în grijă sticla, iar Pegg, chibriturile.

Doamna Von Macht stătea în genunchi.

Sprijinită de peretele din spate al cămăruţei, în faţa femeii, se afla Eleonora. Fata era îmbrăcată în aceeaşi rochie neagră şi ţinea în mână sfeşnicul cu trei braţe. Flăcările lumânărilor îi luminau corpul şi chipul uscăţiv. Era numai piele şi os, iar chipul sfrijit şi palid îi era aproape translucid — la fel ca şi părul bălai şi lung. Buzele, ce-i fuseseră pictate cu atât de multă delicateţe în portretul de pe hol, îi erau crispate, pline de cruzime şi furie. Mari şi limpezi, ca două mărgele de sticlă pline de răutate, ochii îi erau aţintiţi asupra doamnei Von Macht.

Eleonora moartă era o imagine negativă perfectă a fetei care trăise cândva.

Deasupra ei, puţin mai în spate, îngerul bătu încet din aripi şi îi flutură Eleonorei rochia şi părul.

— Eleonora! spuse doamna Von Macht. Te rog, iartă-mă!

În acel moment, Pegg ţâşni în faţă, strigând:

— Eleonora! Sunt eu, Pegg! Hai să dansăm încă o dată!

Surprinsă, Eleonora îşi mută privirea de la doamna Von Macht şi, instantaneu, chipul i se schimbă în totalitate. În locul mâniei apăru imaginea strălucitoare a dragostei şi a unei gingăşii extraordinare, cum nu mai văzusem niciodată, dar care o înfăţişau exact aşa cum mi-o descrisese Pegg.

Eleonora îşi întinse celălalt braţ străveziu şi spuse:

— Surioară...

În acel moment, doamna Von Macht o remarcă pe Pegg.

— Pleacă! ţipă ea, repezindu-se spre fată şi izbind-o de perete. Ieşi de-aici!

Eleonora se răsuci brusc pe călcâie şi îşi recăpătă mina furioasă. Aplecându-se în faţă, rosti un singur cuvânt: „Trădătoareo!" Apoi, ridicând sfeşnicul, făcu un pas în faţă.

— Eleonora! Oprește-te! strigă Pegg.

Fata însă începu să-și coboare brațul.

Fără să pierd o clipă, am sărit în față și am stropit-o pe Eleonora cu soluția din sticlă, udându-i chipul, părul și rochia. Fata nu mă băgă în seamă și, continuând să-și coboare brațul, o lovi puternic pe doamna Von Macht în cap.

Doamna Von Macht se prăbuși gemând și scăpă lumânarea din mână. Cele trei lumânări din sfeșnic căzură și ele din suporturile lor și se rostogoliră arzând pe podea.

Când Eleonora ridică încă o dată brațul, pentru o nouă lovitură, Pegg sări s-o oprească, însă Eleonora o îndepărtă cu ușurință și avansă spre doamna Von Macht.

Flăcările ce cuprinseseră podeaua veche de lemn se înălțau iute spre pereți și scăldau cămăruța într-o baie de lumină.

Tocmai când Eleonora se pregătea să lovească din nou, începu să se înnegrească. Substanța ei — dacă poate fi numită așa — se întuneca la fel ca o fotografie lăsată prea mult în soluția revelatoare.

În timp ce priveam îngroziți și încrezători, Eleonora se înnegri până deveni un vid — o umbră fără formă — și apoi dispăru.

Sfeșnicul căzu zdrăngănind pe podeaua cuprinsă de flăcări.

— Pegg! am strigat. Ajută-mă cu doamna Von Macht!

Am încercat împreună s-o ridicăm. Auzind-o gemând, ne-am dat seama că trăia și am reușit s-o scoatem din camera incendiată.

În spatele nostru, cadrul ușii începu să fumege, pe cale să ia foc. Deodată, flăcările răbufniră din cameră și, de parc-ar fi fost vii, începură să cuprindă cu repeziciune holul.

— Pegg, trebuie să ieşim!

În acel moment, încăperea alăturată — camera lui Pegg — izbucni în flăcări, în timp ce vâlvătăile învăluiau deja holul într-o lumină şi o căldură dogoritoare.

Respirând anevoios şi aproape orbit de trâmbele de fum, am luat-o pe Pegg de mână şi am început să cobor scările. Pegg şovăi o clipă lângă doamna Von Macht.

— Pegg! Salvează-te! i-am strigat, întinzând din nou braţul.

Fata mă luă de mână şi se depărtă.

Am alergat apoi împreună pe scări până la primul etaj, apoi am ajuns la parter şi am fugit la uşa din faţă, unde Pegg luă iute cheia de pe măsuţa de la intrare şi deschise uşa. O pală de vânt năvăli în casă şi flăcările de la etaj răbufniră cu şi mai multă furie.

Am coborât treptele de la intrare şi am alergat apoi pe trotuar, până la colţul străzii, unde ne-am oprit şi, privind în spate, am văzut că etajul superior şi acoperişul casei erau deja cuprinse de flăcări.

În acel moment mi s-a tăiat răsuflarea: la lumina vâlvătăilor, am văzut-o deasupra casei pe acea minunată fată-înger, bătând încet din aripi şi ridicându-se lin spre cer. Lacrimile îi scânteiau ca nestematele, iar în braţe o ţinea pe Eleonora, strângând-o la piept ca o mamă iubitoare.

Am vrut să o întreb pe Pegg dacă le vedea, dar mi-am dat seama că nu o putea face, aşa că nu i-am spus nimic, ci am continuat să privesc şi mi-am zis: „Odihnească-se în pace".

În câteva momente, bulevardul se umplu de oameni. Auzeam clopotele pompierilor apropiindu-se din ce în ce, iar poliţia începu să apară. Ţinându-ne de mână, eu şi Pegg am luat-o din loc.

TREIZECI ȘI NOUĂ

NE-AM ÎNTORS LA ATELIERUL de pe strada Charlton, unde ne-am petrecut noaptea şi mare parte din ziua următoare, la adăpostul uşilor zăvorâte. Ne-a fost teamă să ne aventurăm afară din casă şi eram aproape sigur că poliţiştii vor veni după noi.

— Trebuie să mergem la părinţii mei, i-am zis fetei.

— Şi eu ce voi face? întrebă ea.

— Îţi promit că se vor purta omeneşte. Ar fi totuşi o problemă, i-am spus. Nu putem să le povestim ce s-a întâmplat, căci nu vor crede în ruptul capului aşa ceva — mai cu seamă tatăl meu.

— Şi ce-o să le zici?

— O să născocesc eu ceva.

Exact asta am şi făcut. Le-am spus părinţilor mei doar o parte din adevăr, respectiv faptul că domnul Middleditch fugise de teama repercusiunilor pe care le putea suferi din

cauza unor ilegalităţi. I-am încredinţat că plecase definitiv din oraş şi că ucenicia mea la el luase sfârşit.

Le-am prezentat-o pe Pegg şi le-am zis că era orfană, după care le-am povestit tot ce păţise în copilărie. Le-am spus că era prietena mea cea mai bună, că a fost dată afară de angajatorii ei, care au tratat-o cu cruzime şi au abandonat-o fără milă. Din fericire, părinţii mei au rămas loiali principiilor pe care le aveau şi au primit-o pe Pegg cu dragă inimă.

Câteva zile mai târziu, eu şi cu Pegg ne-am luat inima în dinţi şi ne-am întors la casa de pe Fifth Avenue. Clădirea era în mare parte distrusă şi rămăşiţele carbonizate ale acesteia păreau ruinele unui monument lăsat în paragină. Văzând că locul era păzit de poliţişti, n-am îndrăznit să ne apropiem prea mult.

Acea parte a vieţii mele luase sfârşit.

Dar, bineînţeles, asta nu era totul.

Eu şi Pegg am stat la părinţii mei până la majorat — când am împlinit optsprezece ani. În acest timp, mama i-a împărtăşit lui Pegg arta croitoriei, iar eu am găsit un post la alt fotograf şi am devenit profesionist. M-am axat mai ales pe peisagistică şi natură moartă şi am evitat pe cât am putut fotografierea oamenilor.

Când eu am făcut optsprezece ani, iar Pegg, şaptesprezece, nedorindu-ne pe nimeni altcineva cu care să ne împărtăşim dragostea şi secretele, ne-am căsătorit şi ne-am mutat din New York în Vermont, unde mi-am profesat meseria de fotograf, iar ea a devenit o croitoreasă foarte pricepută.

Avem împreună un copil, o fată pe care am botezat-o Eleonora.

Din când în când, în situaţiile în care eram obligat să fac portrete, imaginile conţineau figuri fantomatice — nu întotdeauna, dar destul de des. Câteodată, când reuşeam să aflu că erau rude decedate ale acelor oameni, aveam grijă să nu mai fotografiez persoanele respective.

Uneori, când acel înger trist apărea în fundalul portretelor, ştiam că persoana din fotografie avea să moară cu siguranţă în scurt timp.

Nu le-am arătat niciodată clienţilor mei imaginile cu spirite. Modificând fotografiile, puteam şterge complet fantomele, aşa încât aceştia să nu afle vreodată ce plutea în apropierea lor.

Prin urmare, nimeni altcineva n-a ştiut că vedeam în fotografii umbrele spiritelor, fireşte, cu excepţia iubitei mele Pegg. I-am împărtăşit mereu ceea ce vedeam, asta aducându-mi multă alinare.

Acum însă preaiubita noastră fiică, Eleonora, este bolnavă la pat.

— Tati, mă rugă ea, fă-mi şi mie o poză. Pe mine nu m-ai fotografiat niciodată.

Încercând să găsesc o scuză, i-am zis:

— Când te vei face bine. O să te fotografiez imediat ce te însănătoşeşti.

Boala însă o făcea foarte nerăbdătoare.

— Fă-mi o poză, tati, stărui ea. Dacă e să mor, atunci tu şi mami veţi avea ceva care să vă amintească de mine.

Mă tem să-i dau curs rugăminţii. Dar nu de amintire îmi este frică, ci de faptul că o fotografie a Eleonorei ar putea

dezvălui imaginea acelui înger trist — sau poate chiar fantoma omonimei ei, plutindu-i aproape. Mult prea aproape...

Până şi clarvăzătorii au o limită a lucrurilor pe care îşi doresc să le vadă.

Aşadar, iată ce am jurat: nu voi mai face nicio fotografie. Deşi sunt un clarvăzător al fantomelor, nu mai vreau să văd niciuna dintre ele.

Fie ca aceste cuvinte scrise să fie ruga de a nu mai vedea nicio nălucă. Şi fie ca îngerul să o cruţe pe Eleonora noastră, aşa încât să trăiască îndelung şi prosper, învăluită de iubirea părinţilor ei.

HORACE CARPETINE
Burlington, Vermont
21 decembrie 1888

AVI ESTE AUTORUL romanului *Crispin: The Cross of Lead*, câştigător al premiului Newbery, fiind nominalizat pentru acelaşi premiu cu *Nothing But The Truth* şi *The True Confessions of Charlotte Doyle*. Avi a scris şi îndrăgita serie de cărţi cu animale care include *Ragweed*, *Poppy* (câştigătoare a *Boston Globe-Horn Book Award*), *Poppy and Rye*, *Ereth's Birthday* şi *Poppy's Return*. Printre multele romane scrise de el se numără şi *Don't You Know There's a War On?* şi *The Mayor of Central Park*, în cel de-al doilea fiind descrise aventurile unor animale în cel mai faimos parc din Manhattan.

Îl poţi vizita pe Avi online la www.avi-writer.com.

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro

Jacket photographs taken on location at Green-Wood Cemetery, Brooklyn, New York

Jacket design by David Caplan

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-337-1